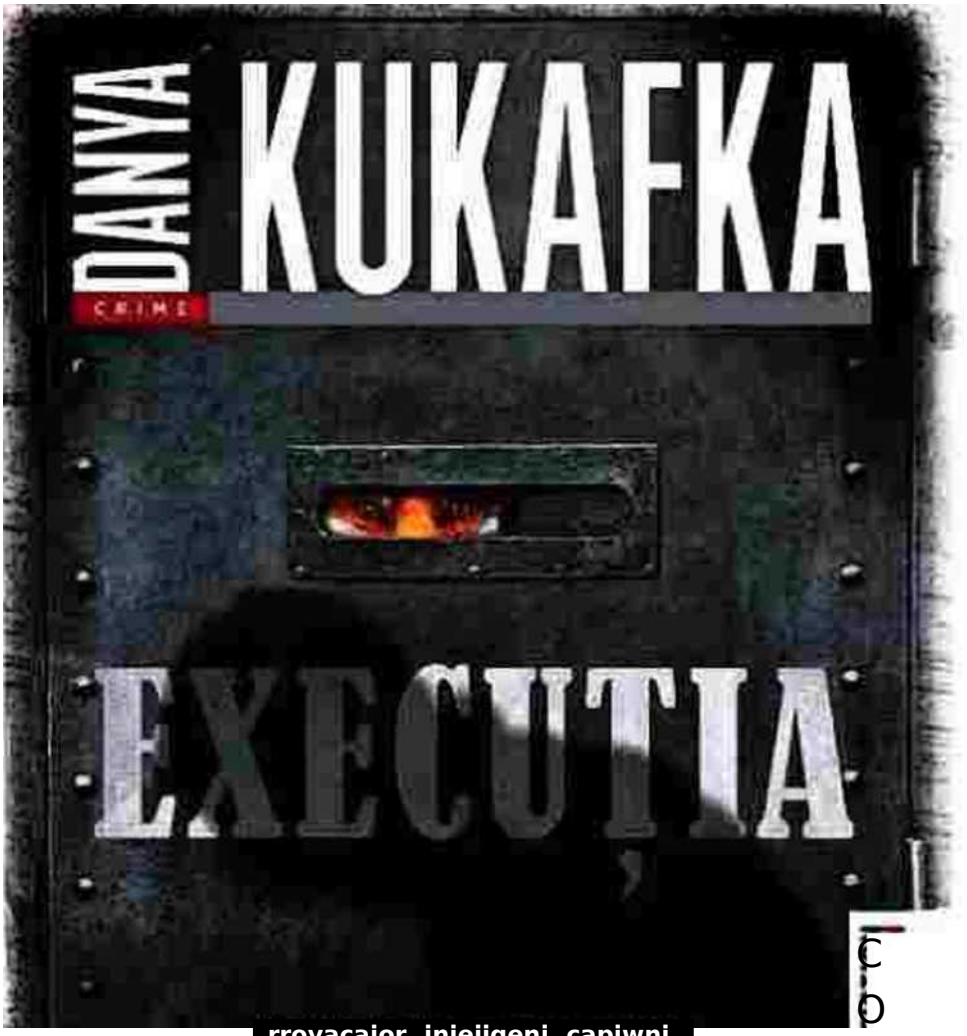

rrovacaior. inieiigeni. capiwni. inijcaioi!

mA HAWKINS

Premiul frtg.ir jii-nhu ui m.u hm roman

6<’!'Â‘llerN[WY0RKÎIM(S

íratítxec e de LummiU Gavrila

I

TRei

co^nien

cotet rit COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

«LECŢIA TTTIUIILOB CJttMi *i* THIILLEI *t* UT$TI»T.
Virginia Lupulescu

Danya Kukafka

Execuţia

Traducere din limba engleză de Luminiţa Gavrilă

EDITURA TREI
2024

Editori:

Silviu Dragomir

Magdalena Mărculescu

Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:

Anda Brînduşă

Design copertă: Faber Studio

Ilustraţie copertă: ©nycshooter/Getty Images,

©Pexels/pixabay.com

Director producţie:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Mihaela Gavriloiu

Corectură:

Oana Apostolescu

Conţinutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia

publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimţământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosinţă al lucrării nu este transferabil. Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparţin persoanei juridice Editura Trei SRL

Titlul original: NOTES ON AN EXECUTION

Autor: Danya Kukafka

Copyright © 2022 by Danya Kukafka

All rights reserved.

Quote on page ix © 2021 jenny Holzer, member Artists Rights Society (ARS), New York

Copyright © Editura Trei, 2024

pentru prezenta ediţie

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-2374-2

ISBN (EPUB): 978-606-40-2427-5

PENTRU DANA MURPHY

SUNT TREAZĂ ÎN LOCUL
UNDE FEMEILE MOR

Jenny Holzer (1993)

12 ORE

Eşti o amprentă.

Când deschizi ochii în ultima zi a vieţii tale, îţi vezi propriul deget. în lumina gălbuie a închisorii, liniile de pe pulpa degetului mare seamănă cu albia secată a unui râu, cu nişte spirale de nisip modelate de mişcarea apei care până mai ieri era şi azi a dispărut.

Unghia este prea lungă. îţi aduce aminte de un mit din copilărie: după ce mori, unghiile continuă să crească până se încovoaie peste falange.

*

— Deţinut, numele şi numărul matricol.

— Ansei Packer, 999631, răspunzi tu.

Te răsuceşti în pat. Tavanul îţi oferă imaginea obişnuită: un model cu pete de umezeală. Dacă înclini capul în unghiul potrivit, pata din colţ capătă forma unui elefant. *Astăzi e ziua cea mare,* îţi spui în gând către porţiunea de vopsea umflată care formează trompa elefantului. Ziua cea mare. Elefantul zâmbeşte ca şi cum ar şti un secret periculos. Ai petrecut nenumărate ore pentru a reproduce exact această expresie, pentru a reda

un surâs identic cu cel al elefantului de pe tavan. Astăzi îţi vine natural. Tu şi elefantul vă zâmbiţi până când realitatea acestei dimineţi se instalează între voi ca o complicitate exaltată, până când amândoi arătaţi ca nişte ţicniţi.

Cobori picioarele pe podea, îţi ridici corpul de pe saltea. îţi pui încălţările regulamentare, nişte papuci negri prea mari pentru tine. Deschizi robinetul metalic şi laşi apa să curgă peste periuţa de dinţi, storci deasupra un strat de pastă de dinţi cu aspect granulos, apoi îţi uzi părul în faţa oglinjoarei a cărei suprafaţă lucioasă nu este din sticlă, ci un dreptunghi din aluminiu neregulat şi zgâriat, care nu se sparge în cioburi. Imaginea ta reflectată este înceţoşată şi deformată. îţi rozi unghiile deasupra chiuvetei, una câte una, rupând cu grijă partea albă, până când rămân scurte, cu o margine zimţată uniform.

Numărătoarea inversă este deseori cel mai greu de suportat, ţi-a spus preotul închisorii când a venit să te vadă seara trecută. De obicei, îţi place preotul, un bărbat cu început de chelie, cu umerii încovoiaţi ca sub greutatea unui sentiment apăsător, poate ruşine. Venit de curând la Unitatea Polunsky, are o faţă blândă, maleabilă, atât de deschisă încât ai

impresia că poţi intra în ea. A vorbit despre iertare, despre eliberarea de o greutate, despre acceptarea lucrurilor pe care nu le putem schimba. Şi la final, întrebarea.

— Martorul tău. Femeia aceea, va veni? a întrebat el prin uşiţa de vizitare.

Tu ţi-ai imaginat scrisoarea pusă pe etajeră în celula ta înghesuită. Plicul crem, ca o invitaţie. în privirea preotului se citeşte un fel de milă fără perdea. întotdeauna ai fost de părere că mila este cel mai insultător sentiment. Mila este o forţă distructivă, ascunsă sub o mască a compasiunii. Te despoaie de tot. Te face să te simţi mic.

— O să vină, ai răspuns tu.

Apoi:

— Ţi-a rămas ceva între dinţi.

L-ai văzut ducându-şi repede mâna la gură.

în realitate, nu prea te-ai gândit la această seară. Este prea abstractă, prea uşor de eludat. Inutil să asculţi zvonurile care circulă în Clădirea 12 – un tip graţiat cu doar 10 minute înainte de injecţie, când era deja legat cu curelele de targa, s-a întors şi a povestit că l-au torturat ore în şir, băgându-i tije de bambus sub unghii, de parcă era un erou dintr-un film de acţiune. Un alt deţinut susţinea că i-

au dat gogoşi. Tu preferi să nu te întrebi cum va fi. E normal să-ţi fie frică, a spus preotul. Dar tu nu simţi frică, ci un fel de mirare care îţi dă senzaţia de greaţă. în ultimul timp, visezi că zbori pe un cer senin, deasupra unor cercuri imense în câmpuri de cereale. Urechile ţi se înfundă din cauza altitudinii.

*

Ceasul de mână moştenit în sectorul C este setat cu cinci minute înainte. îţi place să fii pregătit. îţi arată că mai ai 11 ore şi 23 de minute.

Te-au asigurat că nu o să te doară. Că nu o să simţi nimic. Odată, o psihiatră îmbrăcată într-un costum impecabil, cu nişte ochelari scumpi, s-a aşezat în faţa ta la vorbitor. Ţi-a spus lucruri pe care tu le bănuiai de mult şi pe care nu le poţi uita, lucruri pe care ai fi preferat sa nu le fi auzit niciodată rostite cu voce tare. După calculele tale, chipul ei ar fi trebuit să-ţi transmită mai mult – în general, ştii să evaluezi destul de corect nivelul de tristeţe sau de compasiune. Dar faţa ei era absolut inexpresivă, în mod intenţionat, iar tu ai urât-o pentru asta.

— Ce simţi? te-a întrebat.

întrebarea era inutilă. Emoţiile valorau atât de puţin. Aşa că ai ridicat din umeri şi i-ai spus adevărul:

— Nu ştiu. Nimic.

*

La ora 6:07, obiectele sunt aranjate în jurul tău.

Ţi-ai pregătit culorile de aseară, aşa cum ţi-a arătat Froggy în Sectorul C. Cu ajutorul unui cotor de carte groasă, ai zdrobit un set de creioane colorate, apoi ai amestecat pulberea astfel obţinută cu un borcan de vaselină cumpărat de la magazinul închisorii. Ai înmuiat în apă trei beţe de lemn de la îngheţatele primite în schimbul a 12 pachete cu noodles japonezi, apoi ai amestecat capetele până ce lemnul s-a destrămat, desfăcându-se ca firele unei pensule.

Acum te instalezi pe podea, lângă uşa celulei. Ai grijă ca marginile cartonului care serveşte drept pânză să se suprapună pe banda de lumină care vine de pe hol. Nici nu iei în seamă tava cu micul-dejun de pe jos, de care nici nu te-ai atins de la ora 3 dimineaţa, când ţi-au adus-o: sosul acum încleiat, fructele din conservă deja acoperite de furnici. Suntem în luna aprilie, dar ai crede că e iulie. Caloriferele funcţionează adesea şi vara, aşa că bucata de unt s-a topit, transformându-se într-o mică baltă de grăsime.

Ai dreptul la un singur aparat electronic – tu ai ales un radio. Roteşti

butonul şi se aude un cârâit de sunete statice. De obicei, deţinuţii din celulele învecinate îţi strigă cererile lor: R&B sau rock clasic. Dar ei ştiu ce se va întâmpla astăzi. Nu protestează când selectezi postul tău preferat: muzică clasică. Simfonia erupe brusc, şocant, inundând fiecare colţişor al spaţiului de beton. Simfonie în Fa major. Te adaptezi la existenţa sunetului, te relaxezi.

— Ce pictezi? te-a întrebat odată Shawna, când ţi-a strecurat tava cu micul-dejun prin fanta din uşă.

A înclinat capul ca să-ţi vadă mai bine pânza.

— Un lac. Un loc de demult care îmi plăcea, ai răspuns tu.

Pe vremea aceea, încă nu era Shawna. Pentru tine era mereu agentul Billings, cu părul strâns într-un coc jos la ceafă, cu pantalonii de uniformă strânşi pe şoldurile proeminente. A devenit Shawna abia şase săptămâni mai târziu, când şi-a lipit palma pe fereastra ta. Ai recunoscut privirea din ochii ei pentru că ai văzut-o la alte fete în alte vieţi. O tresărire. îţi amintea de Jenny – era ceva în dorinţa pe care o exprima, ceva vulnerabil şi incontrolabil.

— Spune-mi cum te cheamă, agent, i-ai cerut tu şi ea s-a înroşit ca focul.

— Shawna.

I-ai repetat numele pe un ton reverenţios, ca pe o rugăciune. Ţi-ai imaginat bătăile inimii ei emoţionate care făceau să-i palpite vena albastră de pe gâtul alb şi subţire, şi ai simţit cum creşti, ai devenit o nouă versiune de-a ta care se întindea deja peste trăsăturile feţei tale. Shawna a zâmbit, arătându-şi strungăreaţă. Sfioasă, flămândă.

După ce a plecat ea, Jackson, din celula de alături, ţi-a transmis asentimentul lui prin huiduieli şi fluierături, încercând să te provoace. Tu ai tras nişte fire din cearşaful care se deşira, ai legat cu ele un mini Snickers şi i l-ai aruncat lui Jackson pe sub uşă ca să-i închizi gura.

Ai încercat să pictezi altceva, pentru Shawna. Ai găsit o fotografie cu un trandafir, băgată într-o carte de filosofie pe care ai cerut-o de la bibliotecă. Ai amestecat culorile perfect, dar petalele nu ieşeau aşa cum trebuie. Trandafirul era o pată diformă de un roşu aprins, cu toate unghiurile anapoda, şi ai aruncat pânza înainte ca Shawna să apuce s-o vadă. Când a descuiat uşa celulei tale data următoare, ca să te escorteze prin culoarul lung şi cenuşiu până la duşuri, parcă ar fi ştiut: ţi-a verificat cătuşele şi te-a apăsat cu degetul pe încheietura mâinii în interior, să te

încerce. Gardianul care stătea în cealaltă parte respira zgomotos pe nas, neştiind ce fior te-a cuprins. Trecuse atâta timp de când nu mai simţiseşi şi altceva în afară de braţele care te trăgeau brutal dintr-o cuşcă în alta, de marginile reci ale furculiţei de plastic, de plăcerea anostă procurată cu propria mână în întuneric. Fiorul produs de atingerea Shawnei pe pielea ta a fost ca o descărcare electrică.

De atunci, ai perfecţionat acest schimb.

Bileţele ascunse sub tava cu mâncare. Momente furate între celula ta şi curtea de recreere. Săptămâna trecută, ea ţi-a strecurat o comoară prin fanta din uşa celulei: o mică agrafă de păr neagră, din cele cu care îşi prindea cocul strâns.

Acum, înmoi un beţişor de la îngheţată în vopseaua albastră şi aştepţi să-i auzi paşii. Pânza este poziţionată cu grijă lângă uşă, cu colţurile aliniate. în dimineaţa asta, Shawna îţi va da un răspuns. Da sau nu. După conversaţia voastră de ieri, ar putea fi oricare. Te pricepi să ignori îndoiala şi, în loc de asta, să te concentrezi pe aşteptare, pe care ţi-o imaginezi ca pe o creatură vie, cuibărită în poala ta. Urmează o nouă simfonie, care începe încet, apoi

muzica devine mai puternică şi mai gravă – te abandonezi dezlănţuirii violoncelului, gândindu-te cum tind sa se accelereze lucrurile, acumulându-se mereu către un crescendo spectaculos.

A

Studiezi formularul în timp ce pictezi. Inventarul efectelor personale ale deţinutului.

Indiferent de răspunsul Shawnei, va trebui să-ţi strângi lucrurile. Trei sacoşe roşii aşteaptă la piciorul patului. îţi vor transfera bunurile la Unitatea Walls, unde vei petrece alte câteva ore cu posesiunile tale lumeşti înainte să-ţi fie luate. Le umpli fără grabă cu toate obiectele pe care le-ai adunat în ultimii şapte ani petrecuţi la Polunsky: pungile de chipsuri cu ceapă, sosul iute, tuburile de pastă de dinţi de rezervă. Toate inutile acum. 1 le vei lăsa lui Froggy din sectorul C, singurul deţinut care te-a bătut vreodată la şah.

Teoria ta o vei lăsa aici. Toate cele cinci caiete. Ce se va întâmpla cu Teoria depinde de răspunsul Shawnei.

Mai rămâne problema scrisorii. Şi a fotografiei.

Ai jurat să n-o mai citeşti. Oricum, o ştii aproape pe de rost, cuvânt cu cuvânt. Dar Shawna întârzie. Aşa că, după ce verifici dacă ai mâinile uscate

şi curate, te ridici în picioare, întinzi mâinile spre raftul de sus al etajerei şi scoţi plicul.

Scrisoarea lui Blue Harrison este scurtă şi concisă. O singură foaie ruptă dintr-un caiet. Ţi-a imprimat adresa cu litere înclinate: *Ansei Packer, P.U., Clădirea 12, sectorul A, Culoarul Marţii.* Un oftat lung. Aşezi încet plicul pe perna, după care dai laoparte un teanc de cărţi pentru a scoate fotografia, ascunsă şi lipită cu scoci între etajeră şi perete.

Asta este partea ta preferată din celulă, atât pentru că nu ţi-o verifică niciodată, cât şi pentru că are graffiti. Ocupi această celulă din sectorul A de când ai primit data oficială şi, cândva înaintea ta, un alt deţinut a gravat laborios peretele de beton: *Toţi Suntem Nişte Turbaţi.* Zâmbeşti de fiecare dată când vezi inscripţia. E atât de bizară, atât de absurdă, atât de diferită de celelalte graffiti din închisoare (majoritatea citate din Biblie sau desene cu organe genitale). Exprimă un fel de adevăr liniştit pe care l-ai putea cataloga drept comic, dat fiind contextul.

Dezlipeşti bucata de scoci de la colţul fotografiei, cu atenţie, să n-o rupi. Apoi te aşezi pe pat, cu fotografia şi scrisoarea pe genunchi. *Da,* te gândeşti. *Toţi suntem nişte*

turbați.

*

Până la scrisoarea de la Blue Harrison care a sosit acum câteva săptămâni, fotografia era singurul obiect pe care îl păstrai pentru tine, înainte de anunţarea sentinţei, când credea încă în varianta mărturisirii sub constrângere, avocata ta ţi-a făcut o favoare. A dat câteva telefoane şi până la urmă a reuşit să obţină fotografia de la biroul şerifului din Tupper Lake.

În fotografie, Blue House pare mică. Dărăpănată. Obloanele de pe partea stângă nu au intrat în cadru, dar tu îţi aminteşti tufele de hortensii din faţa lor. Ar fi simplu să te uiţi la fotografie şi să vezi doar o casă albastru-aprins, cu vopseaua coşcovită. Semnele care arată că este vorba de un restaurant sunt discrete. Un steag care flutură pe verandă: DESCHIS. Aleea cu pietriş care a fost lărgită pentru a crea un fel de parcare pentru clienţi. Din exterior, perdelele par albe, dar tu ştii că înăuntru ele sunt cu pătrăţele roşii. îţi aminteşti mirosul. Cartofi prăjiţi, dezinfectant Lysol, plăcintă de mere. Zgomotul uşilor batante de la bucătărie. Aburul, sticla spartă. în ziua când a fost făcuta fotografia, cerul se pregătea de

ploaie. Privind-o, aproape că simţi mirosul pătrunzător de sulf.

Partea ta preferată din fotografie este fereastra de la etaj. Perdeaua este uşor trasă şi, dacă te uiţi mai atent, vezi umbra unui braţ, de la umăr la cot. Este braţul gol al unei adolescente. îţi place să-ţi imaginezi ce făcea ea în momentul când a fost făcută fotografia: probabil că stătea lângă uşa camerei şi vorbea cu cineva sau se uita în oglindă.

A semnat scrisoarea simplu: Blue. Numele ei adevărat este Béatrice, dar pe vremea aceea nici tu şi nici ceilalţi cunoscuţi ai ei nu-i spuneaţi aşa. Ea a fost întotdeauna Blue. Blue, cu părul împletit într-o cosiţă aruncată pe un umăr, cu hanoracul pe care scria Tupper Lake Track & Field, cu mânecile trase nervos peste încheieturi. Când te gândeşti la Blue Harrison şi timpul petrecut cu ea la Blue House, îţi aminteşti că niciodată nu trecea prin dreptul unui geam fără să arunce o privire neliniştită spre reflexia ei.

Nu ştii să defineşti ceea ce simţi în faţa acestei fotografii. Nu poate fi iubire pentru că ai fost testat în privinţa asta: tu nu râzi la momentele cuvenite, nici nu tresari la cele neadecvate. Există statistici. Lucruri legate de recunoaşterea emoţională,

empatie, durere. Nu înţelegi iubirea despre care se vorbeşte în cărţi, ţie îţi plac filmele mai ales pentru că poţi să le studiezi, sa admiri arta prin care o faţă se poate transforma într-o altă faţă. Oricum, indiferent de ce spun ei că eşti capabil – nu poate fi iubire, asta ar fi imposibil din punct de vedere neurologic – când te uiţi la fotografia cu Blue House, parcă ai fi acolo. în locul unde ţipetele încetează. Unde tăcerea este minunată, ca un oftat de uşurare.

*

Un ecou, în sfârşit, din capătul culoarului lung. Hârşâitul familiar al paşilor Shawnei.

Te aşezi din nou pe podea şi reiei o mişcare laborioasă cu pensula: punctezi iarba cu floricele roşii. încerci să te concentrezi pe vârful pensulei, pe mirosul de ceară al creioanelor colorate zdrobite.

— Deţinut, numele şi numărul matricol.

Vocea Shawnei sună mereu de parcă e pe punctul de a se gâtul. .Astăzi, un gardian va veni la fiecare 15 minute pentru a verifica dacă mai respiri. Nu îndrăzneşti să ridici privirea de la pictura ta, deşi ştii că Shawna va avea obişnuita ei faţă nudă, aceeaşi expresie de dorinţă nedisimulată, amestecată acum cu

emoţie, poate tristeţe, în funcţie de răspunsul ei.

Sunt lucruri la tine care îi plac Shawnei, dar niciunul dintre ele nu are de-a face cu persoana ta. Poziţia ta o fascinează, puterea ta închisă într-o cuşcă a cărei cheie o deţine, la propriu. Shawna este genul de femeie care nu încalcă regulile. Se întoarce respectuoasă cu spatele cât timp colegii ei bărbaţi efectuează percheziţiile corporale înainte de fiecare duş şi fiecare oră de plimbare. Petreci 22 de ore pe zi în această celulă de doi pe trei metri, unde este fizic imposibil să vezi o altă fiinţă umană, iar ea ştie acest lucru. Este genul de femeie care citeşte romane de dragoste cu bărbaţi musculoşi pe copertă. îi simţi mirosul de detergent de rufe, de sendviş cu salată de ou pe care şi-l aduce de acasă pentru prânz. Shawna te iubeşte pentru că nu vă puteţi apropia mai mult, pentru faptul că uşa de metal dintre voi garantează pasiunea şi siguranţa totodată. în acest sens, ea nu seamănă deloc cu Jenny. Jenny nu te lăsa niciodată în pace, încerca mereu să vadă în interior. „Spune-mi ce simţi”, insista ea. „Zi-mi totul despre tine.” Dar Shawna se delectează cu distanţa, acest spaţiu necunoscut şi ameţitor care stă mereu între doi oameni. Şi

acum ea stă chiar la marginea acestui gol. Trebuie să-ţi mobilizezi toată voinţa ca să nu ridici privirea şi să confirmi ceea ce ştii deja: Shawna îţi aparţine.

— Ansei Packer, 999631, repeţi tu calm.

Uniforma Shawnei foşneşte când se apleacă să-şi lege şireturile. Camera video din colţul celulei nu acoperă zona din faţa uşii, iar tabloul tău este poziţionat perfect. Când apare, e ca o mică fulgurare alba, abia vizibilă, aproape inexistentă, un colţ de hârtie: bileţelul pe care Shawna îl strecoară pe sub uşă şi care alunecă uşor sub marginea pânzei.

*

Shawna crede în nevinovăţia ta.

— Tu n-ai putea niciodată să faci asta. Niciodată, a şoptit ea odată, oprită în faţa celulei tale în timpul unei lungi ture de noapte, cu faţa brăzdată de umbre ascuţite.

*

Ea ştie, desigur, cum ţi se spune în Clădirea 12.

Ucigaşul de fete.

Articolul din ziar abunda în detalii. A apărut după primul tău recurs şi poreclii ta s-a răspândit iute ca focul în Clădirea 12. Jurnalistul le pusese pe toate în aceeaşi categorie, ca şi

cum aşa ai intenţionat tu, ca şi când ar fi fost o legătură între ele. Fetele. Articolul a folosit acea expresie pe care tu o urăşti: criminal în serie. Asta e altceva, o etichetă aplicată unei categorii de oameni altfel decât tine.

Tu n-ai putea niciodată. Shawna este convinsă, chiar dacă n-ai susţinut niciodată asta în apărarea ta. Preferi s-o laşi să se repete în buclă, să cedeze în faţa indignării: este infinit mai simplu aşa decât să înfrunţi întrebările. „Te simţi vinovat?” „Regreţi?” Nu ştii niciodată foarte clar ce înseamnă asta. îţi pare rău, sigur. Sau, mai bine spus, îţi pare rău că te afli aici. Nu ştii cum ar putea regretele să ajute pe cineva, dar asta te-au întrebat ani la rând, pe toată durata procesului tău şi cu ocazia numeroaselor apeluri fără rezultat. „Eşti capabil?”, întreabă ei. „Eşti capabil, fizic vorbind, să simţi empatie?”

Ascunzi biletul Shawnei în betelia pantalonilor şi ridici privirea spre elefantul de pe tavan. Elefantul are un zâmbet de psihopat, aievea într-un moment, doar o părere în următorul. în fond, această întrebare este absurdă, aproape aberantă – nu e ca şi când ar fi o linie pe care depăşeşti, o alarmă pe care o declanşezi, un lucru pe care îl cântăreşti. Problema,

ai concluzionat, nu este aceea de a şti dacă eşti capabil de empatie, ci mai degrabă dacă poţi fi om.

Şi totuşi... Ridici degetul mare de la mână şi îl priveşti cu atenţie în lumină. Este acolo, în această amprentă digitală, indiscutabil şi insistent: bătaia slabă, abia perceptibilă, a pulsului tău.

*

Există povestea ta aşa cum o ştii tu şi povestea ta aşa cum o ştiu ceilalţi. în timp ce scoţi biletul Shawnei de sub elasticul din talia pantalonilor, te întrebi cum de această poveste a ajuns atât de distorsionată – cum este posibil ca astăzi să conteze numai cele mai mari momente de slăbiciune din viaţa ta, care s-au expandat până le-au şters pe toate celelalte.

îţi încovoi spatele astfel încât camera video amplasată în colţul celulei să nu vadă biletul. Acolo, cu scrisul tremurat al Shawnei, sunt două cuvinte:

S-a făcut.

Speranţa te inundă – un alb orbitor care pătrunde prin fiecare fibră a fiinţei tale în timp ce lumea se deschide şi sângerează. Mai ai la dispoziţie 11 ore şi 16 minute sau, poate, dacă Shawna îşi ţine promisiunea, o viaţă întreagă.

*

Trebuie să fi fost o vreme când nu erai aşa, ţi-a spus odată un jurnalist.

Dacă a existat acea vreme, ai vrea să ţi-o aminteşti.

LAVENDER

1973

Daca a existat un înainte, el a început cu Lavender.

Ea avea 17 ani. Ştia ce înseamnă să aduci pe lume o nouă viaţă. Cât este de greu. Ştia că dragostea te poate înfăşură strâns, ca într-un scutec, dar şi că te poate zdrobi. Dar până să i se întâmple, ea nici nu înţelegea ce înseamnă să părăseşti o fiinţă care a crescut în pântecul tău.

*

— Spune-mi o poveste, icni Lavender între două contracţii.

Era trântită pe o pătură în hambar, cu spatele rezemat de o căpiţă de fân. Johnny stătea aplecat lângă ea, cu o lanternă în mână, răsuflarea lui formând volute de aburi albi în aerul îngheţat, de sfârşit de iarnă.

— Copilul, spuse Lavender. Vorbeşte-mi despre copil.

îi era din ce în ce mai clar că bebeluşul putea s-o omoare. La fiecare contracţie se vedea cât de cumplit de nepregătiţi erau: în ciuda

aerelor de bravadă afişate de Johnny şi a pasajelor pe care le cita din cărţile de medicină pe care i Ie lăsase bunicul său, niciunul dintre ei nu ştia mare lucru despre naştere. în cărţi nu se vorbea despre asta. Despre sângele care curgea apocaliptic. Despre durerea incandescentă care o ardea şi o inunda de transpiraţie.

— Când s-o face mare, o să fie preşedinte, spuse Johnny. O să fie rege.

Lavender gemu. Simţea capul copilului, mare cât un grepfrut, pe jumătate ieşit, rupând-o.

— Nici măcar nu ştii dacă e băiat, spuse ea gâfâind. Şi-apoi, nici nu mai există regi.

împinse o dată şi încă o dată până când pereţii hambarului deveniră purpurii. I se părea că avea corpul plin de cioburi de sticlă tăioase, că organele interne i se răsuceau. Când a venit următoarea contracţie, Lavender i s-a abandonat, în timp ce din gâtul ei a ieşit un urlet gutural.

— O să fie un copil bun, reluă Johnny. Curajos, deştept şi puternic. îi văd capul, Lav, trebuie să împingi în continuare.

O gaură neagră. Toată fiinţa ei convergea în această rană deschisă din ea. Apoi a venit ţipătul, un plâns subţirel şi jeluit. Johnny era acoperit

până la coate într-o substanţă lipicioasă şi Lavender îl văzu luând foarfecele de grădină pe care îl sterilizase cu alcool, apoi tăind cordonul ombilical. Câteva clipe mai târziu, Lavender îl ţinea în braţe. Copilul ei. Lucind de placentă, cu capul acoperit de o spumă, bebeluşul era o învălmăşeală de membre agitate furios. La lumina lanternei, ochii lui păreau aproape negri. Nu arăta ca un bebeluş, îşi zicea Lavender. Ci ca un mic extraterestru violaceu.

Cu răsuflarea tăiată, Johnny se lăsă să cadă lângă ea în fân.

— Uite, spuse el cu o voce înăbuşită. Uite ce-am creat noi, zâna mea.

Emoţia a inundat-o chiar atunci: o dragoste atât de puternică încât i se părea mai degrabă ca un acces de panica. Senzaţia a fost urmată imediat de un vai ameţitor de vinovăţie. Pentru că Lavender a înţeles, încă din clipa când a văzut copilul, că ea nu voia o astfel de dragoste. Era prea intensă. Nesăţioasă. Dar crescuse în ea în toate aceste luni, iar acum avea degeţele, mâini şi picioare. Respira cu lăcomie oxigen.

Johnny a şters copilul cu un prosop şi l-a aşezat ferm la sânul lui Lavender. în timp ce se uita la omuleţul cu pielea zbârcită şi scuamoasă, Lavender se bucura că în

hambar era semiîntuneric şi ca avea faţa acoperită de transpiraţie. Johnny nu suporta să o vadă plângând. Lavender a pus palma pe capul copilului, regretând deja primele ei gânduri trădătoare. Le-a înăbuşit sub promisiuni murmurate cu buzele lipite de pielea lunecoasă a copilului. *Te voi iubi aşa cum oceanul iubeşte nisipul.*

I-au dat numele Ansei, după bunicul lui Johnny.

*

Johnny îi promisese, printre altele:

Linişte. Cer nesfârşit. O casă întreagă la dispoziţia lor, o grădină de care ea să se ocupe. Fără şcoală, fără profesori dezamăgiţi. Fără niciun fel de reguli. O viaţă la adăpost de priviri străine. Erau singuri la fermă, absolut singuri, cel mai apropiat vecin locuind la 15 kilometri distanţă. Uneori, când Johnny pleca la vânătoare, Lavender se aşeza pe veranda din spate şi ţipa cât putea de tare, ţipa până răguşea, doar pentru a vedea dacă vine cineva. Nu a venit nimeni niciodată.

Cu doar un an în urmă, Lavender fusese o adolescentă de 16 ani ca oricare alta. Era în 1972, iar ea îşi petrecea zilele dormitând în timpul orelor de matematică, apoi de istorie, apoi de engleză, sau chicotind cu prietena ei Julie în timp ce fumau ţigări şterpelite, lângă uşa sălii de

sport. L-a cunoscut pe Johnny Packer la o tavernă, unde se duseseră pe furiş într-o vineri. El era mai mare decât ele, frumos. *Parcă e John Wayne în tinereţe,* spusese Julie, râzând pe înfundate, prima oară când Johnny îşi făcuse apariţia după şcoală, la volanul camionetei sale. Lui Lavender îi plăcea la nebunie părul lui rebel, colecţia de cămăşi din flanel, cizmele grele de lucru. Johnny avea mereu mâinile murdare de la munca la fermă, dar Lavender adora mirosul lui care aducea a vaselină şi a soare.

Ultima oară când Lavender o văzuse pe mama ei, aceasta stătea la o masă de joc pliantă, cu o ţigară în colţul gurii. încercase să-şi pieptene părul într-un coc voluminos în creştetul capului, dar îi ieşise turtit şi strâmb, arăta ca un balon dezumflat.

N-fli *decât,* spusese maică-sa. *Lasă-te de şcoală şi mută-te la ferma aia prăpădită.*

Un zâmbet satisfăcut, răutăcios.

Aşteaptă şi-o să vezi, iubito. Bărbaţii sunt nişte lupi şi unii lupi au răbdare.

în drum spre uşă, Lavender îi şterpelise medalionul vechi lăsat pe comoda. Nu era decât un cerc de metal ruginit, cu o plăcuţă goală în interior, dar care, de când îşi amintea ea, trona în mijlocul cutiei stricate de bijuterii – singura dovadă că mama ei

era capabilă să preţuiască ceva.

Într-adevăr, viaţa la fermă nu s-a dovedit a fi cum se aşteptase Lavender. Se mutase acolo la şase luni după ce îl cunoscuse pe Johnny. Până atunci, el locuise singur cu bunicu-său. Maică-sa se prăpădise, taică-său îşi luase lumea-n cap, iar el nu vorbea niciodată despre niciunul dintre ei. Bătrânul Ansei era veteran de război, cu o voce îmbătrânită, plângăcioasă, şi îl pusese pe Johnny încă de când era copil să facă diverse treburi prin gospodărie pentru a-şi merita farfuria cu mâncare. Bătrânul Ansei tuşea mereu şi a murit la câteva săptămâni după venirea lui Lavender. L-au îngropat în curte, sub molid. Ei nu-i plăcea să treacă pe-acolo, unde pământul încă era ridicat ca o cocoaşă, învăţase să mulgă capra, să sucească gâtul puilor, după care să-i jumulească de pene şi să-i golească de maţe. Se ocupa de grădină, care era de zece ori mai mare decât peticul de pământ pe care îl cultivase în spatele rulotei mamei ei şi care amenința mereu să o copleşească. Renunţase la duşurile zilnice, era prea complicat cu robinetul aflat în exterior, şi părui ei se transformase într-o claie în permanenţă încâlcită.

Johnny se ducea la vânătoare. Purifica apa. Făcea reparaţii prin

casă. în unele seri, după o zi lungă pe-afară, o striga să intre în casă şi ea îl găsea stând lângă uşă, cu prohabul desfăcut, cu organul în erecţie şi un rânjet pe faţă. în acele seri, el o lipea de perete. Cu obrazul lipit de scândurile de stejar pline de aşchii, cu mârâielile pline de poftă ale lui Johnny răsunându-i pe gât, ea savura esenţa momentului. Dorinţa cu care el împingea în ea. Mâinile pline de bătături care îi exaltau simţurile. *Zâna mea, zâna mea.* Lavender nici nu ştia dacă o delecta duritatea lui Johnny sau faptul că ea putea s-o îmblânzească.

*

Cum nu aveau scutece, Lavender l-a înfăşurat pe Ansei într-o pânză curată, ale cărei colţuri le-a înnodat la picioare. L-a înfăşat într-o pătură luată din hambar, apoi s-a ridicat şi s-a dus vlăguită după Johnny.

S-a târât desculţă până în casă. Se simţea ameţită. Avusese dureri atât de mari încât nici nu-şi mai amintea cum ajunsese în hambar, doar că o cărase Johnny, şi acum nu mai avea pantofii în picioare. Frigul de sfârşit de iarnă era muşcător şi Lavender îl strângea la piept pe micul Ansei care gângurea. *Probabil că se apropie miezul nopţii,* se gândea ea.

Ferma fusese construită în vârful

dealului. Chiar şi pe întuneric părea strâmbă, înclinată periculos spre stânga. Casa era un şantier permanent. Bunicul lui Johnny le-o lăsase cu ţevile găurite, cu acoperişul spart, cu ferestre lipsă. în general, lui Lavender nu-i păsa. Aceste neajunsuri erau compensate de momentele pe care le petrecea singură pe verandă, privind întinderea vastă a câmpurilor. Iarba unduitoare căpăta reflexe argintii dimineaţa şi portocalii seara. Dincolo de păşune, se zăreau crestele zimţate ale munţilor Adirondack. Ferma era chiar la ieşirea din Essex, în statul New York, la o oră de mers cu maşina de la graniţa cu Canada, în zilele senine, îi plăcea să privească spre orizontul însorit şi să-şi imagineze o linie invizibilă în depărtare, de unde începea o cu totul altă ţară. Acest gând exotic o încânta. Lavender nu ieşise niciodată din statul New York.

— Vrei să faci focul? întrebă ea când ajunseră înăuntru.

în casă era extrem de frig. în soba pe lemne nu rămăsese decât cenuşa rece din seara precedentă, măturată de curenţii de aer.

— E târziu, spuse Johnny. Nu eşti obosită?

De teamă să nu pornească o ceartă, ea nu a insistat. După ce a urcat cu

greu scara, şi-a şters cu un burete sângele de pe picioare şi s-a schimbat. Acum nu-i mai venea niciuna dintre hainele ei vechi: pantalonii raiaţi evazaţi pe care îi cumpărase cu Julie dintr-un magazin second-hand erau la fundul unei cutii, unde pusese şi cele mai frumoase cămăşi care îi deveniseră prea strâmte pentru burta ei mare. Când în sfârşit s-a strecurat în pat, îmbrăcată într-un tricou mai vechi de-al lui Johnny, el dormea deja, iar Ansei, înfăşat, se agita pe perna ei. Pielea de pe gât o strângea din cauza transpiraţiei uscate şi ea moţăia aşezată în fund, cu copilul în braţe, neliniştită şi pe jumătate visând.

Dimineaţă, cârpa folosită ca scutec era udă şi Lavender simţea diareea caldă curgându-i pe burta dezumflată. Trezit de miros, Johnny a tresărit violent, iar Ansei a început să plângă, scoţând un ţipăt ascuţit.

Johnny s-a ridicat şi a căutat un tricou mai vechi pe care i l-a aruncat lui Lavender. Tricoul a căzut pe pat, departe de ea.

— Dac-ai vrea să-l ţii tu puţin..., spuse Lavender.

Privirea pe care i-a aruncat-o Johnny în clipa aceea... Frustrarea nu-şi avea locul pe faţa lui: era ceva urât, care cu siguranţă venea de la ea, din felul cum se uita la el. *îmi pare rău,* a

vrut Lavender să spună, deşi nu ştia pentru ce. în timp ce asculta paşii lui Johnny care făceau sa scârţâie treptele scării, Lavender şi-a lipit buzele de fruntea pruncului care ţipa. în fond, aşa fusese dintotdeauna, nu? Toate femeile care veniseră înaintea ei, din grote, corturi, căruţe cu coviltir. Se mira că nu se gândise niciodată la acest adevăr universal, vechi de când lumea: maternitatea era, în esenţa ei, o treabă solitară.

*

Printre lucrurile care lui Johnny îi plăcuseră cândva la ea era aluniţa de pe ceafa ei, pe care i-o săruta înainte de culcare. Degetele ei subţiri, atât de mici încât ar fi jurat că simţea fiecare oscior din ele. Dinţii ei din faţă care se suprapuneau uşor – *dinţi strâmbi,* îi spunea el, tachinând-o.

Acum, Johnny nu-i mai vedea dinţii, ci zgârieturile de pe faţă făcute de unghiuţele lui AnseL

— Pentru Dumnezeu, spuse el în timp ce copilul ţipa. Nu poţi să-l faci să tacă?

Aşezat la masa ciobită, Johnny ghida arătătorul dolofan al lui Ansei prin grăsimea închegată din farfurie, desenând forme de animale. *Câine,* explica el, cu vocea răguşită şi drăgăstoasă. *Pui.* Faţa bucălată a lui Ansei reflecta neînţelegere. Când

copilul a început inevitabil să plângă, Johnny i l-a dat înapoi lui Lavender, după care s-a ridicat şi s-a dus să-şi fumeze ţigara de foi de seară. Rămasă din nou singură, şi în timp ce degetele lui Ansei îi pătau tricoul cu dungi de grăsime, Lavender a încercat să reţină scena. Felul cum Johnny îşi privise fiul în acele câteva minute scurte, dar perfecte, de parcă ar fi vrut

să-i transmită copilului tot ceea ce era el. De parcă ADN-ul nu era de ajuns. în timp ce îl alinta pe Ansei aşezat pe genunchii lui, Johnny devenise din nou bărbatul pe care Lavender îl cunoscuse la cârciumă cu mult timp în urmă. Parcă o auzea şi acum pe Julie şoptindu-i ameţită, cu respiraţia impregnată de miros acru de bere: *Pun pariu că e blând pe dinăuntru. îţi vine să-l mănânci.*

*

Când Ansei a început să stea singur în funduleţ, Lavender nici nu-şi mai amintea conturul feţei lui Julie – doar genele şi zâmbetul ei şmecher, maliţios. Blugii cu marginile uzate şi colierul la baza gâtului, mirosul de tutun şi balsamul de buze făcut în casă. Vocea ei fredonând un cântec al formaţiei The Supremes. *Deci, cum rămâne cu California?* întrebase ea,

dezamăgită, când Lavender îşi anunţase intenţia de a se stabili la fermă. *Şi demonstraţiile? Nu va mai fi la fel fără tine.* Lavender îşi aducea aminte de silueta lui Julie dincolo de geamul autobuzului la plecare, ai o pancardă făcută acasă, pe care o ţinea între picioare: *Opriţi războiul din Vietnam!* Julie îi făcuse cu mâna în timp ce autocarul Greyhound se îndepărta în uruit de motor şi Lavender nu se gândise nicio clipă – nici măcar nu-şi pusese problema – dacă o alegere putea avea consecinţe devastatoare.

Dragă Julie.

Lavender scria scrisorile în cap, pentru că nu avea adresa ei şi nici cum să ajungă la poştă. Ea nu ştia să conducă maşina, iar Johnny pleca cu camioneta doar o data pe lună, singur, pentru a face cumpărături. Erau atâtea de făcut la fermă, spunea el, de ce i-ar trebui ei să meargă în oraş? Era mereu îmbufnat când, la întoarcere, descărca cutiile de conserve, bombănind cu o voce care amintea de bunicul său: *Scump să vă ţin pe amândoi.*

*

Dragă Julie,
Povesteşte-mi despre California.
Mă gândesc adesea la tine. Mi te

imaginez pe o plajă, bronzându-te la soare. Aici totul este bine. Ansei are acum cinci luni. Are o privire tare ciudată, parcă ar vedea prin tine. În orice caz, sper că vremea este frumoasă acolo. Într-o zi, când Ansei va fi mai mare, vom veni să te căutăm. Este un copil cuminte, o să-ţi placă. Vom sta toţi trei pe nisip.

Dragă Julie, astăzi Ansei a împlinit opt luni. Este atât de grăsulia, picioruşele lui seamănă cu nişte gogoşele. Acum are doi dinţişori distanţaţi în partea de jos, parcă i-au răsărit două bucăţi mici de os.

Mă tot gândesc la vara asta, când am fost toţi trei la plimbare până la marginea terenului nostru, unde creşte zmeura sălbatică. Johnny îi băga zmeura în gură lui Ansei şi Ansei avea mâinile roşii de la suc.

f /

Ai fi zis că era o imagine de pe o carte poştală, cu o familie fericită. Văzându-i cum se joacă, aveam senzaţia că eram în afara corpului meu. De parcă eram o pasăre cocoţată sus pe o creangă. Sau un iepure deal lui Johnny, atârnat de picioare.

Dragă Julie. Ştiu, ştiu. A *trecut ceva timp. A venit din nou*

primăvara. Ansei a învăţat să meargă şi umblă peste tot. S-a tăiat la braţ într-o bucată de fier vechi din curte şi, bineînţeles, rana s-a infectat. A făcut febră, dar Johnny a spus: fără spital. Tu ştii că eu nu cred în Dumnezeu sau chestii de genul ăsta, dar m-am rugat atunci cum nu m-am rugat niciodată. Curând va veni vara aici, timpul zboară atât de repede. Nici nu-mi amintesc ultimele săptămâni. Parcă am dormit în tot acest timp.

Dragă Julie,

Până la urmă ai învăţat să conduci maşina? Ştiu, am promis că vom lua lecţii împreună. Ar fi trebuit să o facem când am avut ocazia. Eu n-am plecat de la fermă de când s-a născut Ansei şi el are aproape doi ani, îţi vine să crezi?

Ieri, Johnny l-a luat pe Ansei la vânătoare în pădure. I-am spus că Ansei este prea mic. Când s-au întors, Ansei avea pete roşiatice pe braţe.

Dacă le-ai fi văzut forma, Julie. Semănau cu nişte urme de degete.

⋆

Aşa a început. Cu lucruri mărunte, uşor de ignorat. Un mârâit din gâtul lui Johnny, o uşă trântită furios. O

strângere ca într-o menghină de încheietură, o lovitură peste ureche. O palmă peste obrazul ei, în glumă.

*

Când Lavender a deschis ochii, Ansei avea trei ani. Până atunci, zilele şi nopţile lor se succedaseră într-o procesiune lungă şi repetitivă, timpul fiind absorbit în neantul solitar al fermei.

în miezul verii, într-o după-amiază înăbuşitoare, Ansei s-a aventurat în pădure. Lavender era în genunchi în grădină. Când s-a ridicat dintre daliile ofilite şi a văzut curtea goală, soarele era sus pe cer. Habar n-avea de cât timp plecase Ansei.

Nu era un copil frumos, nici măcar drăgălaş. Avea o frunte imensă şi ochii prea bulbucaţi. în ultimul timp, îi tot juca feste lui Lavender. îi ascundea spatula în timp ce ea gătea, îi umplea paharul cu apă din toaletă... Dar de data asta era altceva. Nu plecase niciodată singur mai departe de marginea câmpului.

A cuprins-o panica. A stat la marginea pădurii strigându-l pe Ansei până când a răguşit.

Johnny era la etaj, trăgea un pui de somn. A mormăit când Lavender l-a întors spre ea.

— Ce e?

— E Ansei, explică ea cu răsuflarea întretăiată. A fugit în pădure. Trebuie să-l cauţi, Johnny.

— Linişteşte-te, răspunse ei cu respiraţia mirosind a acru.

— Are doar trei ani! Şi e singur în pădure, insistă Lavender cu o voce panicată, stridentă, care până şi în urechile ei suna neplăcut.

— De ce nu te duci tu?

Penisul lui în erecţie împungea prin şliţul chiloţilor. Un avertisment.

— Tu cunoşti pădurea mai bine decât mine. Şi te mişti mai repede.

— Ce-mi dai pentru asta? o întrebă.

Glumeşte, îşi zise ea. Cu un zâmbet larg întins pe faţă, Johnny îşi bagă mâna sub marginea elastică a chiloţilor.

— Nu-i amuzant, Johnny. Nu-i amuzant deloc.

— Ţi se pare cumva că glumesc?

Continuând să zâmbească, începu să se mângâie ritmic. Lavender nu-şi putu reţine lacrimile care i se adunaseră în gât, grele şi dureroase. Când începu să plângă, mâna lui Johnny se opri şi zâmbetul lui se transformă într-o grimasă.

— Bine, spuse ea. Dar îmi promiţi că după aceea o să-l cauţi?

Se urcă peste el. Lacrimile îi umpleau gura cu un gust sărat în timp ce se străduia să-şi scoată pantalonii

de în. Când l-a lăsat pe Johnny înăuntrul ei, şi-l imagina pe copil speriat, căzând într-un pârâu. îşi imagina apa umplându-i plămânii mici. Un vultur rotindu-se deasupra. O râpă adâncă. începu să se mişte mecanic înainte şi înapoi, cu toate simţurile amorţite. Când membrul lui Johnny a devenit din nou flasc înăuntrul ei, rânjetul de pe faţa lui îl transformase complet.

Cred că niciodată nu poţi cunoaşte un om pe de-a-ntregul, spunea Julie adesea. Când Johnny a împins-o deoparte, cu penisul flasc, răsuflând furios, Lavender i-a văzut dispreţul ce i se citea pe faţă – această faţă care, asemenea lunii, îşi dezvăluia latura ascunsă, înţesată de cratere.

A

După-amiaza lăsă loc inserării în timp ce Lavender, în pragul isteriei, încă se plimba agitată prin curte. Johnny ieşise val-vârtej din casă – să-şi caute fiul, spera ea – şi ea se aşezase pe prima treaptă a verandei, cu genunchii strânşi la piept, leganându-se îngrijorată înainte şi înapoi. Când în sfârşit a auzit un foşnet venind dinspre pădure, deja se lăsase noaptea şi îngrijorarea ei crescuse, transformându-se într-o groază profundă, apăsătoare.

— Mama?

Era Ansei, ghemuit în întunericul de la marginea pădurii. Era murdar pe picioare şi în jurul gurii. Lavender s-a repezit spre el şi, când s-a apropiat mai bine, a văzut că era murdar de ceva roşu şi mirosea a rugină. Sânge. L-a pipăit înnebunită, verificând toate oscioarele lui de copil, să vadă dacă avea vreo fractură.

Şi-a dat seama că sângele venea din mâna lui. Ansei strângea în pumn o veveriţă fără cap care, în semiîntuneric, semăna cu un animal de pluş mutilat, cu o păpuşă decapitată. Nu părea să-l deranjeze, ca o jucărie de care uitase deja.

Lavender a simţit cum îi urcă un ţipăt în gâtlej, dar era prea obosită să-l lase să-i scape. L-a luat pe Ansei în braţe, proptindu-l pe şold, şi s-a îndreptat spre casă să-l spele la robinetul de afară. La lumina becului electric în jurul căruia roiau insecte, i-a curăţat picioarele cu buretele pătat, sărutându-i fiecare deget pentru a-şi cere iertare că îl spăla în apa rece ca gheaţa.

— Haide, şopti ea, ştergându-l cu un prosop. Să-ţi dau ceva de mâncare.

Când a aprins lumina în bucătărie, a simţit că se scurge toată uşurarea din ea.

în casă domnea liniştea. Johnny nu se întorsese. Dar în timp ce ea se

plimbase îngrijorată pe-afară, el se dusese să ia din magazie vechile lacăte prăfuite ale bunicului său şi pusese unul pe uşa cămării, unde ţineau conservele, unul pe uşa frigiderului, ba chiar făcuse o gaură în dulapul de deasupra chiuvetei, unde erau pastele şi untul de arahide, pentru a pune încă un lacăt.

Lavender parcă îi şi auzea vorbele, un ecou care se repeta la nesfârşit în capul ei. *Tu şi copilul asta trebuie să învăţaţi să vă câştigaţi bucata de pâine.* De parcă după-amiezile lungi în care ea se spetea muncind în grădină, încercând să cultive roşii, nu contau. Nici dimineţile în care avea grijă de Ansei şi-l învăţa cuvinte din dicţionarul legat în piele. Nici serile în care curăţa murdăria de pe vechile cizme de vânătoare ale lui Johnny. Johnny spusese clar: treaba Iui era să le asigure mijloacele de existenţă. Lavender nu prea ştia ce se întâmplase cu treaba ei, dar, după toate aparenţele, nu şi-o făcea cum trebuie.

Bine, se gândi ea, cercetând cu privirea rezervele de mâncare puse sub lacăt. Totul era amestecat în capul ei. *Bine. Vor mânca mâine dimineaţă.*

în noaptea aceea, nu a îndrăznit să doarmă în patul ei. Nu putea să dea

ochii cu el – nu ştia la ce să se aştepte. A întins o pătură veche din hambar pe podeaua tare din cealaltă cameră şi s-a ghemuit acolo cu Ansei. *Foame,* bolborosea Ansei în timpul nopţii, când paşii lui Johnny s-au auzit în sfârşit dinspre scară. Când Ansei a început să tremure de foame lângă ea, Lavender s-a dezbrăcat de halatul de baie pe care îl purta de când făcuse duş şi l-a acoperit cu el. întinsă goală pe podea, cu faţa spre fereastră, Lavender a văzut lucind între sâni medalionul mamei ei – singurul său obiect personal. A desfăcut uşor lănţişorul şi i l-a pus lui Ansei la gât.

— Acum este al tău, îi spuse. Te va proteja mereu.

Vocea îi tremura, dar cuvintele au părut să aibă efectul unui cântec de leagăn asupra băiatului, care a adormit.

Lavender a aşteptat până când în casă s-a făcut linişte deplină, apoi a coborât în vârful picioarelor şi a luat o jachetă de-a lui Johnny din dulapul din hol. Până atunci, nu avusese niciun motiv serios să-şi facă griji. Johnny nu mai făcuse niciodată aşa ceva – doar o strânsese de încheieturile mâinilor puţin prea tare sau o împinsese din calea lui în timp ce urca scările. Dar faptul că încuiase proviziile de hrană era o promisiune şi totodată o

ameninţare, determinată de incapacitatea ei de a-şi îndeplini cea mai fundamentală sarcină dintre toate, aceea de a fi mamă.

Camioneta se profila în întuneric la marginea câmpului. Lavender a înaintat desculţă prin iarba înaltă şi umeda. Noaptea era atât de neagră... Nu se vedea nici luna. Lavender se simţea slăbită, sleită de puteri. Nu mai mâncase nimic de la micul-dejun. Cheia a intrat uşor în încuietoarea portierei, care se deschise scârţâind.

Lavender s-a aşezat la volan.

Era o tentaţie irezistibilă: această posibilitate. Posibilitatea de a băga cheile în contact. De a merge toată noaptea până ajungea la ocean. Dar, la vederea schimbătorului de viteze, realitatea a copleşit-o, şi mai devastatoare acum, când ajunsese până aici. Nu ştia să conducă. Nu ştia nici dacă maşina avea benzină şi, oricum, nu ştia să-i facă plinul. Nici măcar nu era îmbrăcată şi nici nu-şi putea lua hainele din camera în care dormea Johnny. Situaţia era disperată, era prea mult. Nu va reuşi niciodată.

Şi-a sprijinit fruntea de volan şi şi-a lăsat lacrimile să curgă în voie. A plâns pentru Ansei, pentru veveriţă, pentru că îi chiorăia stomacul de foame. A plâns pentru toate lucrurile

pe care şi le dorise şi pe care nici măcar nu şi le mai putea imagina. Parcă îşi ţinuse prea mult propria dorinţă în palmă, iar acum nu era altceva decât un obiect fără sens, care ocupa locui degeaba.

*

A doua zi dimineaţă, s-a trezit în miros de costiţă prăjită.

Lavender era singură pe podeaua camerei lui Ansei, cu pătura adunată la picioare, în timp ce lumina soarelui se revărsa prin fereastră în raze ascuţite şi păstoase. S-a îmbrăcat cu halatul de baie lăsat pe podea şi a coborât.

Johnny stătea în faţa plitei, ca de obicei. O siluetă familiară, masivă. Lavender cunoştea atât de bine acest trup, încât parcă devenise parte din el. Acum, când îşi amintea că se gândise să plece cu maşina pe autostradă, se simţea ca o idioată. Johnny i-a întins o farfurie. O movilită aburindă de omletă şi două felii subţiri de costiţă crocantă, costiţă pe care o păstrau la congelator pentru ocazii speciale. Dintr-o privire rapidă şi-a dat seama că dulapurile fuseseră încuiate din nou cu cheia, restul alimentelor adunate şi puse la păstrare.

Ansei stătea la masă, bând fericit un pahar de lapte.

— Te rog, spuse Johnny, cu blândeţe de data asta. Mănâncă, scumpa mea.

Lavender nici nu-şi mai amintea ce îi promisese Johnny, dar a recunoscut blândeţea vocii lui din acele momente. L-a lăsat să-şi treacă degetele prin părul ei. Să-i sărute curba şoldului, să-i şoptească *îmi pare rău. îmi pare rău,* până când cuvintele au sunat ca o limbă străină.

în timp ce Johnny trăgea un pui de somn, s-a aşezat în balansoar cu Ansei. Lanţul medalionului lăsase urme uşor verzui pe gâtul copilului şi frica ei s-a transformat într-un scurt moment de panică, văzând cât de bine semănau cu nişte vânătăi. Apoi au scos toate cărţile de pe rafturi – manuale tehnice şi diverse hărţi: Filipine, Japonia, Vietnam... Când au găsit harta cu munţii Adirondack, Lavender l-a jucat pe Ansei în poală şi a întins hârtia la picioarele lor.

— Noi suntem aici, i-a şoptit.

Conduse mâna lui Ansei de-a lungul autostrăzii. De la fermă la oraş, apoi de la oraş la marginea hărţii.

⋆

Avea ceva violent, albul chiloţilor ei. I-a întârziat patru săptămâni, apoi şase. Lavender se ruga să găsească o pată de sânge, în fiecare dimineaţă, corpul ei o trăda, transformându-se încet, fără permisiunea ei. Vomita în

vasul murdar al toaletei, iar teroarea creştea odată cu burta ei, lăsând-o împietrită.

*

Dragă Julie,

îţi aminteşti cât de mult ne plăceau fetele din secta lui Charles Manşon? Cum urmăream procesul la televizor de parcă ar fi fost o tclenovelă? Uneori mă gândesc la ele, la ce le-a împins spre acel final sângeros. Mă întreb dacă Susan Atkins s-a simţit vreodată aşa. Dacă a auzit o voce mică, în adâncul minţii ei, şoptindu-i: „Hai, fă-o”.

Creşte, Julie. Nu pot face nimic s-o opresc.

*

Lavender a găsit un sac de iută în hambar, în el a băgat o mică conservă de porumb pe care o furase într-o zi când Johnny era întors cu spatele – o umflătură sub bluza ei –, îndrăzneala gestului făcând să-i bată inima în piept ca un ciocan. A mai îndesat în el şi un palton vechi care, deşi nu-i mai venea lui Ansei, avea sa-i ţină cald dacă era nevoie. în final, a adăugat şi cuţitul de bucătărie ruginit care căzuse după chiuvetă. A ascuns sacul în fundul dulapului din camera lui Ansei, unde Johnny nu va căuta niciodată.

în seara aceea, în timp ce Johnny sforăia ca de obicei, Lavender şi-a pus mâna pe burta umflată, care i se părea străină. Se gândea la sacul din dulap, plin de promisiuni. Când îi spusese lui Johnny de copil, pregătindu-se de o explozie de furie, el doar zâmbise. *Mica noastră familie.* Ea simţise cum gustul de fiere îi urca periculos în gât.

Lavender creştea. Când a început să se îngraşe, şi-a stabilit cartierul general în balansoarul de lângă uşa din spate – se instala acolo la prima oră a dimineţii şi nu se mişca decât ca să se ducă la toaletă. Creierul ei era ciuruit, nu-i mai aparţinea. Noul copil îi consuma gândurile imediat ce-i veneau în minte şi ea nu era decât o cochilie, un vas zombie.

Ansei rămânea ghemuit la picioarele ei toată ziua. Zdrobea insectele între degete şi i le prezenta ca ofrande. Spărgea ghinde în dinţii lui de copil şi îi dădea ei jumătăţile. Când Johnny era plecat, uneori zile la rând, Ansei îi aducea lui Lavender conservele de supă pe care Johnny le lăsa pe blatul din bucătărie. Raţiile lor. Le mâncau fără să le încălzească, lingând pe rând lingura rece. Când se întorcea, Johnny era mereu irascibil – Lavender se gândea la sacul din dulap, la palton şi la cuţit. Se făcuse

prea mare pentru a mai urca scara la etaj.

A

Dragă Julie,

Mă gândesc la alegerile pe care le facem.

La resentimentele şi regretele pe care ni le aduc, chiar în timp ce consecinţele lor se produc sub ochii noştri.

*

Contracţiile au început devreme. O durere fulgerătoare, în lumina rece a zorilor. Lavender s-a rugat: *Nu în hambar. Să rămânem aici.*

Johnny a întins o pătură lângă balansoar. El şi Ansei stăteau în picioare lângă Lavender în timp ce ea ţipa, sângera şi împingea. Era diferit de data asta: ca şi când ea nu era în interiorul corpului său, ca şi când durerea o sfârşise şi ea era acolo ca simplu spectator. Când se afla în plin travaliu, Ansei s-a aruncat peste ea şi i-a pus îngrijorat palma lipicioasă pe frunte, iar ea s-a simţit brusc inundată de o explozie de emoţie primară care a readus-o pentru scurt timp în ea însăşi, de un val de dragoste atât de puternică şi de disperată încât nu era sigură că îi va supravieţui.

După aceea, calm.

Ar fi vrut să se deschidă pământul

sub ea, să se scufunde într-o altă existenţă. Era convinsă că sufletul îi ieşise din trup odată cu capul copilului, cu mâinile lui, cu picioarele lui. Când Johnny i-a dat copilul lui Ansei şi apoi a încercat să o ridice de pe podea, lui Lavender i-a trecut prin minte că reîncarnarea era o ultimă soluţie: existau şi alte vieţi chiar în această lume. California. Repeta cuvântul în minte, savurându-l ca pe o bomboană care i se topea pe limbă.

Nu reuşea să se uite la niciunul dintre copiii ei, palizi şi mucoşi. Nici la Ansei, cu chipul lui ciudat, de monstru. Nici la nou-născut, un pachet de piele caldă pe care nu suporta să-l atingă, ca şi cum s-ar fi temut că va lua o boală. Ce boală, nu ştia, dar una care ar bloca-o ca într-o capcană aici, la fermă.

Lavender s-a prăbuşit din nou la podea. Şi-ar fi dorit să fie doar un fir de praf pe tavan.

⋆

Săptămânile treceau şi nou-născutul nu avea un nume. A trecut o lună, au trecut două. *Bebe Packer,* murmura Ansei în timp ce se juca cu bebeluşul instalat pe podea, lângă şemineu. Fredona cu voce nemelodioasă un cântecel inventat de el: *Bebe Packer mănâncă, Bebe Packer doarme, fratele tău te iubeşte, Bebe Packer,*

fratele tău te iubeşte.

*

Din când în când, Johnny îi arăta oarecare tandreţe, fără tragere de inimă, într-o încercare palidă de a o readuce la viaţă. îi masa picioarele, se ghemuia la capătul saltelei. îi curăţa rănile cu un burete, îi trecea o perie prin părul încâlcit. Ea rămânea cuibărită în pat, în timp ce el îi aducea pruncul să-l alăpteze în restul timpului, bebe I'acker se agita sub ochiul vigilent al lui Ansei, un copil de patru ani.

în cele câteva minute pe zi în care ţinea pruncul la piept, Lavender se întreba cum de ajunsese el acolo, dacă era posibil ca această făptură drăgălaşă, care sugea lapte, să fie copilul ei. Cu Ansei, simţise acelaşi lucru, doar că atunci dragostea ei fusese atât de nouă, de aprigă. Acum se temea că îşi epuizase rezervele.

— Ia-l, spunea ea cu o voce monotonă când copilul termina de supt. Nu-l vreau aici.

Frustrarea lui Johnny era din ce în ce mai palpabilă. Lavender o simţea fierbând în el ca lava topită. Teroarea o făcea şi mai slăbită. O amorţea. Avea dreptul la o singură conservă de porumb sau fasole pe zi, iar crampele dureroase din burta ei goală erau ca un zgomot de fond. *O să primeşti mai*

mult când o să contribui şi tu din nou cu ceva, îi promitea Johnny pe un ton acru, de dezgust şi iritare, repetând cuvintele care deveniseră o obsesie pentru el. *Trebuie să înveţi să-ţi câştigi bucata de pâine.*

Aşa se face că, în ziua când el s-a oprit la marginea patului, clocotind de indignare, Lavender era atât de slăbită şi de absentă încât nici nu mai avea energia să se îngrijoreze. A ridicat ochii spre silueta lui masivă, care spumega de furie, şi a încercat să şi-l amintească pe Johnny, cel care culegea zmeură. Nu era vorba că fusese înlocuit de acest necunoscut înfricoşător, ci mai degrabă că se metamorfozase, devenise propria lui umbră.

— Ridică-te, a spus Johnny.

— Nu pot.

— Lavender, ridică-te dracului odată, a repetat el pe un ton iritat şi acru. Dă-te imediat jos din pat.

— Nu pot, a spus ea din nou.

Lavender a avut senzaţia că parcă ceruse de bunăvoie ceea ce a urmat. Că intriga fusese deja scrisă pentru ea, iar ei nu-i mai rămânea decât s-o trăiască. Şi-a dat seama că anticipa acest moment de luni întregi. Mâncarea pusă sub cheie, micile vânătăi – avertismente pe care le înregistrase, dar pe care nu le băgase

în seamă.

înainte ca Johnny să se năpustească asupra ei, se aştepta să vadă o versiune de coşmar a lui, o persoană pe care n-o mai văzuse. Dar nu. în milisecundele dinaintea loviturii, Lavender a avut în faţa ochilor acelaşi bărbat aspru pe care îl ştia dintotdeauna şi şi-a spus, cu o claritate aproape plină de compasiune: *Ai fi putut deveni oricum voiai tu, Johnny. Mai puţin aşa.*

*

Un pumn de păr smuls de pe cap. Un ţipăt, o rugăminte, în timp ce Lavender îşi simţi oasele dureroase trântite de podea. Rana dintre picioarele ei se redeschise, arzând-o ca un fier roşu. Cizma cu vârf metalic a lui Johnny se ridica precum copita unui cal care se cambrează şi ateriza direct în stomacul ei. Şocul, un văl roşu strălucitor.

Când auzi zgomotul dinspre uşă, Lavender văzu dublu: silueta tremurată a lui Ansei. Ţinea bebeluşul aşa cum îl învăţase ea, sprijinindu-i capul cu un braţ. Văzut aşa, ca prin ceaţă, părea prea mic – fără pantaloni, cu picioare ca de pui – pentru a ţine în braţe un sugar. Ansei şi bebeluşul plângeau amândoi, panicaţi, dar când Lavender întinse mâna spre ei, tot corpul îi fu străbătut de dureri

ascuţite, semne al unor răni pe care încă nu le identificase. în gură i se adunase un amestec de sânge şi praf.

— Ansei... gemu Lavender, fără să poată scoate niciun sunet. Pleacă.

Timpul părea să încetinească.

— Nu, încercă ea să ţipe. Johnny, te rog...

Gestul a fost prea rapid. Prea instinctiv. Cu o mână enormă, Johnny trase înapoi capul lui Ansei şi îl izbi cu zgomot de cadrul din lemn al uşii.

Apoi, linişte.

O linişte asurzitoare în urechile ei, punctată doar de respiraţia grea a lui Johnny. Până şi bebeluşul, surprins, încetase să mai plângă. în cameră, totul încremenise. Năucită, Lavender a văzut de pe podea că Johnny şi-a dat brusc seama ce făcuse. Când ieşi cu spatele din cameră, corpul lui de uriaş tremura de consternare. îl auziră coborând ca un iureş scările, apoi trântind uşa din spate. Ansei, încă năuc, clipi încet.

Lavender se târî pe podea, cu mişcări lente, însoţite de scârţâitul scândurilor. Când ajunse la copii, îi luă în braţe şi începu să plângă.

Johnny nu s-a întors în seara aceea. Lavender s-a ghemuit în pat cu copiii, vigilentă, cu ochii în patru. L-a alăptat pe cel mic până când el a adormit, iar când Ansei, lihnit de foame, a cerut şi

el, ea a scuturat din cap în chip de scuză. Nu avea destul lapte. Ansei a privit-o pe sub genele umede, cu nişte ochi înfundaţi în orbite, ai fi zis că era o mică fantomă speriata.

*

La prima geană de lumină, Lavender s-a dat cu greu jos din pat. Vânatăile de pe picioarele şi burta ei deveniseră deja mov. Cei doi băieţi încă dormeau pe salteaua veche, respirând regulat. Ansei avea un cucui care se umflase, ajungând de mărimea unei mingi de golf.

întredeschise fereastra şi scoase capul afară, în aerul proaspăt al dimineţii. Adierea vântului era ca o respiraţie blândă pe obrajii ei, aerul umed de rouă părea o nouă promisiune. Departe, câmpurile se colorau în galben sub soarele dimineţii. Departe, departe. Departe era un loc pe care Lavender aproape că nu şi-l mai amintea. Departe de această cameră, de această casă, erau mame care le pregăteau copiilor fripturi la ceaun. Erau băieţei care se uitau la desene animate la televizor sâmbătă dimineaţa, inocenţi şi fără nicio grijă. Popcorn cu unt la cinema, cereale la cutie, pastă de dinţi adevărată. Erau televizoare, ziare şi radiouri, şcoli, baruri şi cafenele. înainte să se mute la fermă, un om

ajunsese pe Lună – cine ştie dacă de-atunci nu se construise un întreg oraş acolo.

Johnny s-a întors abia pe la prânz. Cu frunze în păr. Dormise în pădure. Privirea de pe chipul lui îl făcea să pară mult mai mic, parcă era un cu totul alt om, prăbuşit sub povara ruşinii. Tot corpul lui gârbovit era o rugăminte, cerşind disperat iertare.

Lavender nici nu concepea să-i ofere iertare. Dar avea să facă totuşi ceva: pentru răsăritul soarelui şi cerul senin, pentru acel ispititor departe de fermă. Pentru lumea exterioară, pe care începea să se teamă cum copiii ei s-ar putea să n-o vadă niciodată.

— Te rog, spuse ea, dezvelindu-şi dinţii pentru ca el să vadă caninul pe care i-l spărsese. Du-mă la o plimbare cu maşina.

*

Lavender şi-a pus haine adevărate pentru prima oară după luni. Şi-a pieptănat părul, s-a spălat cu apă pe obrajii umflaţi şi şi-a legat în jurul taliei puloverul la care tricotase toată iarna.

— Mergem la hambar? întrebă Ansei în timp ce Lavender îşi punea în picioare cei mai frumoşi pantofi ai ei, nişte mocasini pe care nu-i mai purtase din liceu.

Johnny aştepta deja în maşină. Spre marea ei surpriză, îi luase puţin ca să-l convingă: o privire aţintită la semnele de pe coapsele ei, plus asigurarea că băieţii se vor descurca singuri o oră sau două. Lavender nu avea un plan. Dar, dacă voia sa meargă înainte, trebuia mai întâi sa plece, nu vedea altă posibilitate.

— Taţi şi cu mine ieşim la o plimbare, spuse. Ne întoarcem repede.

Ansei, care stătea aşezat pe jos, întinse mâinile spre ea şi îl ridică. Acum era prea mare ca să-l mai ţină cu un singur braţ, dar greutatea lui îi era familiară, de parcă o purtase cu ea mult timp. Cucuiul se făcuse cât un pumn şi Lavender rezistă tentaţiei de a-l mângâia. îi sărută părul din jur, apoi se aplecă spre bebeluş. înfăşurat într-o haină de-a lui Johnny, bebe Packer se vânzolea gângurind lângă şemineu. Se jucaseră cu nişte linguri vechi şi metalul oxidat îi pătase palmele. Lavender îşi lipi nasul de scalpul micuţului, inspirându-i mirosul dulce-înţepător, ca de mosc.

— Ansei, spuse, cuprinzându-i obrajii în palme. Tu o să ai grijă de frăţiorul tău, bine? Pot să am încredere în tine?

Ansei încuviinţă.

— Dacă plânge, unde îl ducem?

— în balansoar.

— Foarte bine, spuse cu vocea

gâtuită. Eşti un băiat isteţ.

Era timpul. Lui Lavender nu i se părea că deciziile sale erau nişte decizii, ci mai degrabă nişte fulgi de cenuşă aşezaţi pe umerii ei. Nu ea alesese momentul. Auzea motorul camionetei torcând la marginea câmpului, simţea prezenţa lui Johnny, constantă şi ameninţătoare.

Nici nu a îndrăznit să arunce o ultimă privire înapoi. în adâncul sufletului ei plin de tăgadă, ştia că ultima oară când şi-a văzut copiii deja trecuse – nu avea puterea să le vadă ochii întrebători, gura ca un boboc de trandafir, unghiuţele pe care ea le crease practic din nimic. Aşa că nu s-a uitat, întoarsă cu spatele, Lavender a păşit în lumina zilei.

— Să fiţi cuminţi, a mai spus şi a închis uşa.

⋆

Lavender nu mai plecase de la fermă de peste cinci ani. La început, izolarea a fost ca o binecuvântare, sălbăticia ca un antidot la nefericirea tratată cu medicamente din rulota mamei ei. Nu ştia să spună când anume acest loc îi devenise închisoare.

Acum, lumea se desfăşura prin parbrizul maşinii, familiară şi totodată necunoscută: staţii de benzină forfotind de oameni, fast-fooduri de

unde venea un miros înnebunitor de friptură de vită. Cu un braţ scos pe geamul deschis, cu vântul vâjâindu-i în urechi, Lavender aproape că uitase de dezastrul vieţii ei. A trebuit să numere pe degete ca să calculeze că avea 21 de ani. Probabil că prietenele ei din liceu aveau acum o slujbă, un soţ, copii. Şi-a dat seama că nici măcar nu ştia cine era preşedinte, ratase complet alegerile din 1976. în timp ce Johnny accelera, depăşind viteza legală, Lavender se gândea că îi era foame. Dar în acelaşi timp era liberă. Era departe de copiii ei. Era un sentiment îmbătător. Simţea că-i vâjâie capul, că era ameţită.

— Spre sud, a spus când Johnny a întrebat-o încotro voia să meargă.

El conducea tăcut, iradiind ruşine. Volanul părea atât de neînsemnat, o miniatură în mâinile lui. Mergeau cu cel puţin 130 de kilometri pe ora. Ea ar fi putut s-o facă, să tragă de volan pentru a intra în maşinile care veneau din sens invers sau în şanţul de pe marginea drumului. Era ideea pe care o avusese vag în minte încă de la început. Dar aerul proaspăt mirosea atât de bine, radioul se auzea în surdină şi, spre surprinderea ei, Lavender şi-a dat seama ca nu voia să moară.

Au oprit să alimenteze cu benzină la

ieşirea din Albany, la două ore de la fermă, în mijlocul statului New York. în timp ce Johnny intra cu camioneta în staţie, Lavender zâmbi la gândul că el se afla la sute de kilometri depărtare de băieţii ei.

— Ce-i aşa amuzant? întrebă el, încă plin de regret.

— Nimic, îi răspunse. Trebuie să merg la toaletă.

Când el debloca portiera, ea îi studie părul care îi cădea pe ceafă. Nodurile vertebrelor, lăţimea umerilor, adâncitura delicată dintre ureche şi craniu. Diferenţa era atât de mică, se gândi ea. Cât un petic de piele vulnerabilă. Şi-ar fi dorit ca toată fiinţa lui să fi fost acel petic. Totul ar fi putut să fie atât de uşor dacă el ar fi fost bun.

în timp ce Johnny umplea rezervorul de benzină, Lavender culese câteva monede de pe bordul maşinii, apoi se îndreptă spre magazin, cu inima bătându-i nebuneşte. Când clopoţelul de la uşă a sunat, anunţându-i intrarea, şi-a dat seama că nu mai fusese niciunde singură de când avea 16 ani.

Casiera, o femeie mai în vârstă, îi aruncă o privire suspicioasă. Rânduri de snackuri în ambalaje viu colorate umpleau rafturile. Chiar în fundul magazinului, între dozatorul de

băuturi răcoritoare şi lada frigorifică cu îngheţate, era un telefon public.

Asta era. Lavender îşi simţea sângele pulsându-i în tâmple.

Şansa ei.

7

Şi-ar fi dorit să aibă mai mult timp. Ar fi vrut să stea să se gândească mai bine, să-şi dea seama la ce urma să renunţe. Dar prin geamul murdar îl vedea pe Johnny care scutura pistolul pompei de benzină, iar ea parcă simţea şi acum umflătura cât un ou de gâscă din spatele capului lui Ansei, o pulsaţie fantomă sub degetele ei. Timpul nu îi aparţinea. Nimic nu-i aparţinea.

— Aici poliţia, ce urgenţă aveţi?

Forţându-sc să privească eticheta unei pungi mari de chipsuri, Lavender spuse adresa fermei.

— Doamnă, va trebui să vorbiţi puţin mai clar.

— Un copil de patm ani şi un sugar. Trebuie să ajungeţi acolo înainte să se întoarcă Johnny. Le-a făcut rău, veţi vedea. Suntem la două ore de drum. Vă rog, înainte să se întoarcă.

Plângea acum şi lacrimile îi curgeau pe receptorul de plastic. Repetă adresa de două ori, ca să fie sigură.

— Trimit o maşină acum, doamnă. Rămâneţi pe fir. Dumneavoastră sunteţi mama? Trebuie să ştim...

Dincolo de vitrină, Johnny întindea

gâtul să vadă în interiorul magazinului. Panicată, Lavender puse receptorul în furcă.

Angajata din spatele tejghelei nu o scăpa din ochi. Era o femeie de vreo 60 de ani, cu părul grizonant şi creţ, cu un tricou polo pătat şi unghiile roase din carne. Se uita când la Johnny, când la Lavender lângă telefonul acum inutil. Apoi ridică un deget şi arătă dincolo de toalete, spre uşa deschisă a unei cămări cu provizii.

Dând din cap cu recunoştinţă, Lavender fugi într-acolo.

Nu era lumină în cămară. Produsele de curăţenie erau stivuite pe rafturile etajerelor înalte care se vedeau în banda de lumină galbenă ce pătrundea pe sub uşă. Se lipi cu spatele de scheletul metalic, cu respiraţia întretăiată, şocată de ceea ce tocmai făcuse. De cealaltă parte a uşii, femeia sprijini ceva de încuietoare, baricadând-o înăuntru. Teama era galopantă, presantă. Teama care sălăşluise în ea atâta vreme se distilase într-o forţă cu totul nouă. Circula prin ea, acidulată, proaspătă şi electrizantă.

îşi lipi ceafa de uşă, ciulind urechile. Dar uşa era prea groasă, nu se auzea nimic. îşi lăsă mâinile să se liniştească din tremurat şi încercă să-şi amintească vocea de la telefon.

Dispecera îi păruse atât de calmă, atât de stăpână pe ea. Lavender îşi imagina o mulţime de oameni în costume descinzând la fermă, vorbind pe un ton profesional, matur, îi vor găsi pe copii, îi vor înveli pe amândoi în pături mari şi groase, le vor da de mâncare altceva decât fasole din conserve. îşi imagina o femeie în uniformă de poliţist, cu părul strâns în coc, luându-l pe bebeluş în braţele ei, mult mai puternică şi mai capabilă decât fusese Lavender vreodată.

Aşteptând în întuneric, cu inima bătând cu putere, respira mirosul de înălbitor, de praf şi de oţet. într-o cutie pe un raft de jos, a găsit zeci de prăjituri cu ciocolată ambalate individual, genul de prăjiturele procesate, în formă de pătrat, pe care nu le mai văzuse din copilărie. în ciuda situaţiei în care se afla, lui Lavender îi chiorăia stomacul. A început să plângă în timp ce desfăcea o prăjiturică, apoi alta, băgându-le întregi în gură: bolul de aluat se simţea minunat în gâtul ei în timp ce le înghiţea una după alta. înconjurată de ambalaje de plastic care foşneau, cu degetele lipicioase, se întreba dacă nu cumva făcuse cea mai mare greşeală a vieţii ei. Poate. Totuşi, dincolo de îndoială, era altceva, o fărâmă de certitudine de care putea

să se agaţe. Auzise mereu spunându-se că nu există nimic mai puternic decât dragostea unei mame. Pentru prima oară de când devenise mamă, Lavender credea acest lucru.

*

Femeia de la staţia de benzină a venit s-o elibereze şi o lumină orbitoare a inundat cămara. O chema Minnie, i-a spus când a ajutat-o să se ridice. Cu ochii mijiţi, Lavender se uita la rafturile colorate, pline cu dulciuri, gumă de mestecat, ţigări.

— l-am spus că ai chemat poliţia, spuse Minnie, întinzându-i o cană cu cafea.

N-a comentat nimic despre ambalajele de prăjituri sau despre urmele de ciocolată de pe faţa ei. Acum se făcuse noapte şi insectele roiau în jurul becurilor din staţia de benzină pustie.

— Nici măcar nu l-am lăsat să intre. S-a învârtit mult timp printre pompele de benzină, urlând şi gesticulând. A dat şi cu piciorul în maşină de furios ce era. Dar a plecat până la urmă.

— în ce direcţie a luat-o? întrebă Lavender.

O durea îngrozitor capul, dar prima gură de cafea, amară pe limba ei, a fost binevenită.

Minnie a arătat spre sud. Departe de casă.

Mai târziu, Lavender avea să caute numărul de telefon al seviciilor sociale. Avea să sune iar şi iar şi iar, pentru a cere informaţii, până când recepţionerei i se va face milă de ea şi va confirma: băieţii erau într-un centru de plasament. Tatăl lor nu venise să-i caute.

⋆

În noaptea aceea, Lavender a dormit în poziţie şezând în magazie, strângând în mână o bară de fier pentru sulurile de prosoape de bucătărie, pe post de armă.

Când a întins mâna să-şi ia puloverul, a simţit o mică umflătură rece în buzunarul de la piept. Era lănţişorul cu medalion pe care i-l dăduse lui Ansei, adunat într-o grămăjoară tristă. l-l desfăcuse de la gât ultima dată când îi făcuse baie şi îl băgase în buzunar fără să se gândească. *Te va proteja mereu,* îi spusese ea. I s-a părut îngrozitor de crud că îi făcuse o astfel de promisiune pentru ca apoi să i-o ia înapoi din greşeală. Adevărul i s-a părut sufocant în întunericul din magazie. Nimic nu te putea proteja – niciun talisman, nici dragostea, oricât de mare ar fi ea.

Dimineaţă, Minnie i-a dat lui Lavender un sendviş cu ou încă

aburind, o bancnotă de 20 de dolari şi a dus-o cu maşina în staţia de autobuz.

— Du-te, scumpa mea, îi spuse când Lavender coborî din maşină. Du-te cât de departe poţi.

Aşezată pe bancă, se întreba unde era Ansei în acel moment. Spera că cineva îi dăduse haine adevărate, pentru că toată viaţa lui umblase în nişte izmene bărbăteşti, strâmtate în talie. Şi-l imagina într-o pijama curată, în faţa unei farfurii pline cu fripturi suculente. Uitase să spună la poliţie de sacul pe care ea îl pregătise, cu conserva de porumb, cuţitul şi paltonul. Dar acum nu-i părea rău. Cât de patetice, obiectele mărunte în care îşi pusese atâta speranţă.

Dragă Iulie, se gândea în timp ce urca în primul din multele autobuze. Frica din sufletul ei se colora acum de o nouă senzaţie. Un fel de pulsaţie în glandele de sub maxilar. Nu era un sentiment de libertate – era prea devastată pentru asta –, dar ceva pe-aproape.

Dragă Iulie,

Aşteaptă-mă că vin.

*

Când Lavender a sosit în sfârşit la ocean, mirosea exact aşa cum se aşteptase.

îi luase săptămâni ca să ajungă la San Diego. Făcuse autostopul, furase portofele, cerşise la colţ de stradă pentru a-şi plăti biletele de autobuz. Când a găsit un cuţit de vânătoare aruncat într-un canal la ieşirea din Minneapolis, şi-a amintit cum eviscera Johnny o căprioară, spintecându-i abdomenul. A călătorit patru zile pe scaunul din dreapta al unui camion care livra bere, fără să ia mâna de pe mânerul cuţitului ascuns la centura blugilor.

Acum, îşi scoase pantofii şi se bucură de căldura pontonului sub picioarele ei pline de băşici. Mirosea a hotdogi, a alge şi a gaz de eşapament. Plaja era plină de familii care se odihneau la soare, se jucau şi săreau în valuri. Lăsă în urmă punga de plastic cu lucrurile pe care şi le cumpărase (pastă de dinţi, pieptăn, ţigări) şi păşi pe nisipul fierbinte.

Apa era rece, minunată. Lavender se stropi pe faţă, lăsând să i se scurgă în gură picăturile reci şi sărate. Se dezbrăcă de haine chiar acolo, pe plaja plină de oameni, şi rămase doar în sutien şi chiloţi în apa până la glezne.

Sentimentul de vinovăţie nu o părăsea niciodată. Uneori era sufocant, ca o pernă pusă peste faţa ei noaptea, alteori se simţea ca o

împunsătură de cuţit în inimă. O bântuia acelaşi coşmar de săptămâni: Ansei scormonea în curte, sub molid, unde îl îngropaseră pe bunicul lui Johnny, numai că nu pe el îl găsea acolo, ci pe ea. *Uite, numii,* zicea el, ridicând mâna ei ţeapănă şi cenuşie din ţărână. *Uite ce-atn găsit.*

Când era trează, vinovăţia mocnea în ea, fierbea la foc mic, dându-i o senzaţie permanentă de disconfort. Sânii ei, încă plini de lapte, îi aminteau constant de ce lăsase în urmă. Dar nu putea să nege nici sentimentul de imensă uşurare, asemenea unei guri de aer curat. Bucuria solitudinii, a ceasurilor lungi petrecute în propria ei companie. Frica ce se retrăgea puţin câte puţin din venele ei.

Nu ştia unde să se ducă după aceea. Nu conta. închise ochii, orbită de soare, în timp ce apa îi cuprinse genunchii, coapsele, şoldurile, pieptul, apoi inspiră adânc. înainte să se abandoneze valului rece, Lavender se gândi la copiii ei.

Crease două fiinţe vii, care vor deveni nişte persoane. Lavender spera că misterul viitorului le va rezerva exact asta: nisip zgrunţuros, braţe cu pielea de găină, valuri care se sparg pe umerii lor pistruiaţi. Şi-a adus aminte de fereastra camerei de

la fermă, de chemarea unei adieri de vânt. Acum o aveau. Măcar atât, le dăruise posibilitatea. Băieţii ei puteau să o atingă cu mâna: o lume de posibilităţi.

într-o zi, spera ea, copiii ei se vor bălăci în apele oceanului. Şi atunci, o vor simţi pe mama lor. Gustul mamei lor.

Dragostea lui Lavender, într-o înghiţitură de apă sărată.

WORE

Ai văzut râuri, ai văzut lacuri, dar oceanul nu l-ai văzut decât o singură dată.

Pe coasta din Massachusetts, cu ani în urmă. Mergeaţi cu maşina să-i vizitaţi pe bunicii lui Jenny şi ea a insistat să mergeţi câţiva kilometri în plus. Aveai pe atunci douăzeci şi cinci de ani şi încă nu eraţi căsătoriţi.

Nu-mi vine să cred că n-ai văzut niciodată marea, spunea Jenny, agitându-se nerăbdătoare pe scaun. Ai oprit într-un mic golf la prima privelişte a oceanului şi, după mai multe insistenţe, ea te-a convins să intri în apă până la genunchi. Vântul îi flutura pletele. Râdea în hohote, cu gura larg deschisă, dezvăluind fundul gâtului de un roşu obscen. 1 se vedeau şirurile de molari.

Acum, dacă te concentrezi suficient, aproape că poţi înlocui peretele de beton al celulei tale cu imensa întindere albastră, vuitoare. Ţipătul pescăruşilor, uruitul motorului de maşină, nisipul mişcându-se sub tălpi. în ciuda a tot, eşti recunoscător pentru această amintire – imaginea oceanului rostogolind valuri în depărtare.

Este posibil, privindu-l, să crezi că nu are sfârşit.

Biletul de la Shawna este în partea din faţă a pantofului tău, un mic cocoloş în vârful degetului mare. O mică presiune care te face să şchiopătezi când mergi. 0 bombă care va face să explodeze totul într-o magnifică deschidere.

*

Tocmai îţi clăteşti pensulele în chiuvetă când apar doi gardieni. Arată spre mâinile tale, pe care le întinzi prin fanta din uşa. Ca să fii încătuşat, trebuie să te întorci cu spatele, să te apleci în faţă şi să te laşi în genunchi, cu braţele răsucite la spate. Eşti percheziţionat până la piele de fiecare dată. – Ai un vizitator, te anunţă.

Vorbitorul este un lung şir de cabine din beton alb. îţi freci încheieturile mâinilor în timp ce te aşezi. De cealaltă parte a geamului,

avocata ta arata ca de obicei.

Tina Nakamura stă cu mâinile strâns împreunate deasupra unui dosar de carton, în mod normal, deţinuţii nu au voie să se vadă azi cu avocatul lor în persoană, dar directorul te-a plăcut întotdeauna. Aprobare specială. Rujul mov al Tinei este aplicat cu mână de expert, subliniind conturul gurii ei subţiri, iar genele au fost frumos alungite cu rimei. Este genul de machiaj menit să-i facă pe bărbaţi să creadă că nu este deloc machiată. Dar pe tine nu te păcăleşte. Ai zice că Tina e cam de vârsta ta – peste 40 de ani – şi şi-a strâns părul ca de obicei, ridicat într-o coada simpla şi mătăsoasă. Astăzi poartă un costum cu pantaloni bleumarin impecabil, ajustat pe corp. Când va pleca, vei arunca o privire spre pantofii ei. întotdeauna o trădează. O suspectezi că are probleme cu genunchii sau poate monturi, pentru că, în loc de pantofi eleganţi, cu toc înalt, aşa cum te-ai aştepta, poartă nişte încălţări cu talpă ortopedică, cum vezi la chelneriţele mai în vârstă.

— Echipa mea a depus un nou recurs azi-dimineaţă. Nu ne rămâne decât să aşteptăm un telefon. Ar trebui să aflăm până după-amiază dacă este luat în considerare de instanţă, spune

Tina.

Tina nu s-a temut niciodată să te privească în ochi. Are o privire severă, neclintită. De obicei, forţa pe care o degajă te înfurie inexplicabil, dar azi Tina este mică. Insignifiantă. Apeşi cu degetul de la picior cocoloşul de hârtie cu mesajul Shawnei: un memento al secretului arzător dintre voi.

— Directorul mi-a spus că ai invitat un martor, zice Tina.

— Ce martor? întrebi, deşi ştii foarte bine.

— La execuţie.

— Execuţie, repeţi tu.

îţi place tresărirea ei. Acel freamăt uşor al nării când pronunţă cuvântul.

Nu vei uita niciodată expresia de pe chipul ei când a văzut ceea ce ai făcut. A venit să te vadă la închisoarea din Houston, înainte de proces şi de verdict. Unul dintre asistenţi i-a dat dosarul – fotografiile de la locul crimei. S-a făcut palidă la faţă ca un mort şi privirea i s-a înmuiat într-o expresie de compasiune şocată. De atunci, te-ai obişnuit cu această manifestare. Ai văzut-o la judecător. Ai văzut-o la juraţi. Ai văzut-o la publicul din sala de judecată, când procurorul de caz proiecta acele imagini pe ecran, mărind de zeci de ori detaliile.

Nu-ţi place să te uiţi la aceste fotografii. Ele nu reflectă lucrurile aşa cum ţi le aminteşti tu.

— Vei fi acolo, Tina? o întrebi.

Foloseşti cel mai plăcut ton, cel care îi atinge pe oameni la coarda sensibilă. Dar Tina se mulţumeşte să te privească cu expresia pe care o cunoşti foarte bine. Uneori, stai în faţa oglinzii metalice din celula albă întunecoasă şi exersezi această figură: cu fruntea încreţită, cu ochii umezi, plini de tristeţe. Imaginea oripilării, a stuporii. Este cea mai nesuferită formă de milă, o milă care se dispreţuieşte singură.

— Da, voi fi, răspunde Tina şi nu te poţi abţine să nu zâmbeşti.

în doar câteva ore, tu vei fugi. Picioarele tale vor alerga mâncând pământul; plămânii tăi vor respira convulsiv oxigen. Revii la expresia pe care ar trebui s-o aibă faţa ta într-o astfel de împrejurare (cea de acceptare solemnă), dar gândul la secretul tău îţi umflă pieptul de o bucurie extatică, înecându-te. Când îţi înghiţi hohotul de râs, simţi că te arde ca fumul ţinut prea mult în gâtlej.

Se va întâmpla în duba de transport, la prânz.

— Şi dacă mă văd? a întrebat Shawna, oprindu-se în faţa celulei tale într-o seară târziu. Trei zile la rând i-

ai expus planul tău în bileţele strecurate sub tava cu mâncare. Shawna strângea unul în pumn în timp ce-şi rodea unghiile, cu un mormăit nelinişţit şi neinteligibil.

Ai fixat-o cu cea mai reuşită imitaţie a unei expresii de om rănit.

— Shawna, iubita mea. Nu ai încredere în mine?

⋆

S-a mai întâmplat. A fost o luare de ostatici în anii 1970: doi deţinuţi au evadat din Unitatea Walls, punând pistoalele la tâmpla bibliotecarilor închisorii. Acum câţiva ani, la Polunsky, trei bărbaţi au fugit din curtea de recreere. Au fost doborâţi cu focuri de armă şi aduşi înapoi. Circulă un zvon, cum că cineva a reuşit să evadeze colorându-şi uniforma albă de deţinut cu ajutorul unui marker verde şi dându-se drept doctor. Date fiind împrejurările, tu ai evada printr-un tunel de ventilaţie ca Ted Bundy. Dar nu ai aşa ceva – o ai doar pe Shawna şi 40 de minute într-o dubă între Polunsky şi Unitatea Walls.

întors în celulă, te uiţi la grămada ta de caiete, la sacoşele roşii înşirate provocator pe pat.

Cinci blocnotesuri mari – şapte ani de închisoare în care ai reflectat şi ţi-ai aşternut gândurile pe hârtia

galbenă liniată. Stivuite pe pat, seamănă cu un teanc de pagini scrise de mână, nimic nu trădează faptul că este vorba de capodopera ta. Mereu ţi-ai imaginat că vei trimite prin poştă exemplare cu autograf, că vei primi scrisori de la admiratori şi că vei citi recenzii în ziare. Pe copertă vor pune fotografia aceea de la tribunal, cu privirea ta puternic reliefată în alb şi negru.

Vei lăsa Teoria ta aici, sub pat. Shawna ştie unde s-o găsească. Şi când ei te vor căuta – când va izbucni panica şi vor trimite echipe de căutare, iar proiectoarele elicopterului vor mătura terenurile din jur –, ea îi va conduce la ascunzătoare.

— E ca un manifest, nu? a întrebat Shawna când i-ai descris-o în linii mari.

Ai făcut o grimasă, exasperat. Shawna şi-a dat seama că spusese o prostie. De ruşine, obrajii i s-au colorat într-o nuanţă de purpuriu. Manifestele sunt pentru nebuni, i-ai explicat tu cu răbdare. Manifestele sunt incoerente, scrise la repezeală înaintea comiterii unor acte absurde de teroare. Teoria ta este mai degrabă o explorare a adevărului uman cel mai profund. Nimeni nu este rău sută la sută. Nimeni nu este bun sută la sută.

Trăim ca egali în nuanţele murdare de gri dintre cele două.

*

lată ce îţi aminteşti despre mama ta.

Este înaltă, toată numai păr. Stă aplecată în grădina, leneveşte intr-un balansoar, se scufundă într-o cadă ruginită, cu picioare. Uneori cada e plină cu apă şi rochia ei pluteşte ca o meduză. Alteori are părul uscat şi îţi întinde o şuviţă din el – un dar, de un portocaliu strălucitor. Nu-ţi aminteşti nimic despre tatăl tău. Niciun sunet, niciun miros. Tatăl tău este o prezenţă vagă, o siluetă îndepărtată. Este o durere inexplicabilă în spatele capului tău. Nu ştii de ce au plecat părinţii tăi, nici unde s-au dus sau de ce mama ta există atât de singură în amintirile tale. îţi aminteşti doar de un lănţişor ruginit la gâtul tău şi cum te simţeai purtându-l, ca şi cum nimic nu te putea atinge.

Mama ta reprezintă acea parte a Teoriei pe care tu încă n-ai reuşit să o elucidezi. Toţi suntem răi, toţi suntem buni şi nimeni nu ar trebui condamnat să fie una sau alta. Dar, dacă binele poate fi întinat de răul care vine apoi, atunci cum îl cataloghezi? Cum îl masori? Cât valorează cu adevărat?

în majoritatea amintirilor tale, mama ta nu apare. Şi, înainte să

dispară definitiv, întotdeauna ea pleacă.

*

Amintirea îl face să apară.

încerci să te concentrezi pe lucrurile fizice. Pe familiaritatea locului: zgomot de uşi metalice, mirosul de carne la conservă. Praf, urină. Păr unsuros. Te laşi să aluneci pe podea şi îţi lipeşti spatele de ciment.

El vine oricum.

în adâncul subconştientului tău, bebe Packer începe sa plângă. Dacă ar fi să compui o coloană sonoră pentru viaţa ta, acest zgomot ar fi cel mai sonor laitmotiv: plânsul disperat al unui sugar. Tăcerea propriei neputinţe. Atenuarea acelor ţipete, care se transformă treptat-treptat într-un scâncet jalnic, înăbuşit.

*

Există un singur loc unde nu ajunge acest plâns. Ai sosit acolo într-o dimineaţă de sâmbătă, în urmă cu şapte ani.

O zi însorită de vară. în 2012. Te treziseşi înainte de răsăritul soarelui şi, prea neliniştit să mai zăboveşti în patul gol, te-ai ridicat. Jenny plecase de câteva luni şi încă-i simţeai absenţa ca pe o rană vie. Ai plecat cu maşina, conducând încet, fixând în

memorie. Era sfârşit de iunie şi o dimineaţă minunat de senină, cu parfum de molid şi un aer umed după ploaia lungă de peste noapte. Tupper Lake, din statul New York, avea o biserică prăpădită, o mică bibliotecă de formă rectangulară şi o staţie de benzină. O mână de case risipite în preajma unui lac acoperit de ceaţă. Nori se rostogoleau ca aburul pe suprafaţa apei, ridicându-se domol spre cer în vârtejuri albe. Memoria ta transpune un filtru fatidic peste această călătorie, peste această dimineaţă, peste umiditatea densă. Deşi ai petrecut doar câteva scurte săptămâni în Tupper Lake, ţi-a luat o viaţă întreagă să ajungi acolo. Ani la rând care au intenţionat şi au conspirat să te conducă până aici.

La staţia de benzină, o adolescentă cu coşuri pe faţă râcâia bucăţele de brânză topită lipite pe o vitrină cu pizza.

— Da? a spus, fără să ridice privirea.

— Caut un restaurant.

— Nu-i decât unul, a răspuns, luând o fărâmă de brânză arsă de pe spatulă şi bagând-o în gură.

Tu voiai s-o auzi spunând: Blue House.

*

Când încep urletele bebeluşului – şi tu îţi acoperi în zadar urechile –, îţi

faci o promisiune.

Nu se va termina aici.

Prima oară când ai rănit pe cineva, aveai 11 ani şi nu ştiai diferenţa dintre durere şi dorinţă. Trăiai într-o casă mare şi dărăpănată cu alţi nouă copii. Totul a început cu un semn din ochi, aproape întâmplător, o tentativă de a-ţi încerca şarmul personal. Când fata care stătea la masă vizavi de tine s-a aprins la faţă sub focul atenţiei tale, ai avut sentimentul propriei puteri, ameţitor ca un drog. N-ai avut de unde să ştii că acea măruntă decizie te va catapulta în viitor, direct pe aceasta podea de ciment. Că faptele tale se vor înlănţui în aşa fel încât te vor conduce inevitabil până în prezent.

Când vei fi liber, vei traversa deşertul din Texas. Te vei urca în trenuri rapide, te vei spăla pe faţă cu apa rece din lacuri. Şi, în sfârşit, vei ajunge la Blue House.

N-o vei mai face. Eşti sigur de asta. Nu vei mai face rău niciunei fiinţe umane.

SAFFY

1984

Saffron Singh ştia să-ţi spună câte lucruri îi plăceau şi acestea erau în număr de patru.

Unu: zgomotele din casa lui Miss Gemma noaptea târziu. Din camera în care stătea cu alte fete la etajul al doilea, Saffy auzea totul. Strănuturi, mormăieli, gemete. Noaptea, misterele casei se dezvăluiau. Ghemuită sub pătura ei aspră, de culoare roz, Saffy savura această sublimă solitudine, înconjurată de trosnetele şi suspinele casei.

Doi: rama de fotografie pe care o luase de pe măsuţa de toaletă a mamei ei, înainte ca asistenţii sociali să o aducă la Miss Gemma.

Mama ei pusese sub sticla ramei o foaie de hârtie ruptă dintr-un caiet, pe care mâzgălise două cuvinte abia descifrabile: *Felix culpa.* Saffy nu ştia ce însemnau aceste cuvinte, dar le scrisese mama ei, aşa că ea le iubea. Dormea cu rama sub pernă.

Trei: sticluţa ei de ojă Teenie Bikini. Era de culoare mov-pastel, cu o textură cremoasă, reconfortantă. Saffy o folosea cu zgârcenie,

permiţându-şi un singur strat o dată. Nu că-i plăcea sticluţa, ci felul cum o făcea să se simtă: ca o persoană adultă şi elegantă, o fată cu mâinile îngrijite şi unghii lucioase.

Patru: băiatul de la etajul de dedesubt. El dormea exact în camera de sub a ei. întinsă în pat, Saffy îşi imagina că aerul din plămânii ei îi ieşea pe nas şi o lua de-a lungul holului, cobora scara şi ajungea în gura lui deschisă.

Şi seara aceea era diferită. Specială. în seara aceea, Ansei Packer, care stătea în faţa ei la masă, îi făcuse cu ochiul.

*

— Mincinoaso, spusese Kristen mai devreme, când Saffy urcase veselă în cameră.

Lungită pe podea, Kristen repeta mişcările pe care le învăţase de pe caseta video *Exerciţiile lui ¡ane Fonda.*

— Ansei ar putea avea orice fată din casa asta. Eşti sigură că nu îi făcea cu ochiul lui Bailey?

Bailey era cea mai frumoasă fată din casă, poate cea mai frumoasă fată pe care o văzuse Saffy în viaţa ei. Avea 14 ani – Ansei avea 11, Saffy 12 – şi părul de culoarea caramelului topit. Kristen şi Lila exersau adesea

să-şi mişte şoldurile ca Bailey, să dea ochii peste cap ca Bailey, să-şi roadă unghiile ca Bailey. Odată, Kristen furase sutienul lui Bailey, un 75 C, şi toate trei îl încercaseră pe rând la baie, chinuindu-se cu închizătoarea de la spate, apoi trăgându-şi bluzele deasupra să vadă cum le stă. Dar în seara aceea, la masă, Bailey stătuse cu două scaune mai departe de Ansei. Ca să se uite la ea, Ansei ar fi trebuit să întoarcă capul într-o cu totul altă direcţie.

Prin urmare, Saffy înclina spre cealaltă ipoteză: anume că ei îi făcuse Ansei cu ochiul, intenţionat.

La gândul acesta, o senzaţie de căldură i se răspândi prin stomac, apoi îi cobori în picioare. Ca un lichid fierbinte, îmbătător. Saffy a rememorat scena iar şi iar, până când totul s-a amestecat în mintea ei şi nu şi-a mai amintit nici cu ce era îmbrăcat Ansei, nici expresia lui când îi făcuse cu ochiul, nici măcar chipul lui. Dar faptul rămânea: el îi produsese această senzaţie. Stătea ţintuită pe saltea, electrizată, pradă dorului. Nici nu îndrăznea să se mişte, de teamă că această senzaţie o va părăsi, la fel ca toate celelalte.

*

Curtea din spatele casei lui Miss Gemma era un imens teren în pantă,

de o jumătate de hectar, care cobora până la un pârâu. După micul-dejun, Saffy şi-a întins pătura ei aspră şi roz pe iarba înrourată. O moştenise de la o fată pe nume Carol, care se născuse cu un singur braţ. Bucata de teren a lui Miss Gemma, aliată în apropiere de masivul muntos Adirondack, era de un verde proaspăt şi luxuriant vara. Saffy îşi întinsese picioarele deşirate în faţă şi stătea cu caietul desfăcut în poală. A îndepărtat o afidă de pe colanţii ei preferaţi, cu buline, apoi s-a uitat cu ochii mijiţi la pagina din faţa ei.

Saffy rezolva un mister.

Totul începuse cu şoarecele fără cap. Un trup mic şi roz, întins pe podeaua bucătăriei.
Lila fusese cea care îl găsise şi ţipase până când toata lumea venise într-o fugă. Saffy şi Kristen o ajutaseră să îl îngroape în curte. Se îmbrăcaseră în negru şi recitaseră poezii triste în timp ce Lila plângea suspinând.

Apoi a fost veveriţa. Aruncată sub o tufă, lângă alee. Saffy o surprinsese pe Miss Gemma luând-o cu o lopată ca s-o ducă la gunoi, cu faţa schimonosită de dezgust. *Coiofii,* spusese ea în timp ce arunca rămăşiţele în tomberon. A doua veveriţă, lăsată în acelaşi loc. Miss Gemma l-a pus pe un băiat mai mare

s-o ia de acolo şi s-o arunce, în timp ce ea, în halat de baie, privea de pe peluză. *Nu ţt-am spus să stai în casă?* s-a răstit ea la Saffy care, curioasă, scosese capul pe uşa din spate.

Saffy ştia ce-i acela un mister. Citise cărţile cu Nancy Drew, una după alta. De atunci, petrecea toate zilele pe-afară, explorând toate colţurile proprietăţii în căutare de indicii. Nu ştia prea bine ce anume căuta, dar îşi dorea cu ardoare să fie ea cea care rezolva infracţiunea. Până acum, îşi notase datele omorurilor. Descrisese cum arătau cadavrele. (Oribil!) Şi-ar fi dorit să aibă alături un George sau o Bess, pe cineva care s-o ajute la formularea ipotezelor, dar Kristen şi Lila preferau să bârfească despre tunsoarea lui Susan Dey, stând amândouă pe burtă, cu trunchiul şi capul atârnând în jos, pe patul de sus al lui Kristen.

Spera că poate Ansei o va ajuta.

De la începutul verii, Ansei hoinărea de-a lungul pârâului noroios care mărginea proprietatea lui Miss Gemma. Lui Saffy îi plăcea să-l privească de pe pătură când el traversa perimetrul câmpului, scriind într-un caiet mare şi galben pe care îl ţinea sub braţ. Văzuse ce cărţi împrumutase el de la bibliotecă, secţia pentru adulţi: enciclopedii şi

manuale de biologie. Auzise că Ansei era atât de inteligent încât sărise peste clasa întâi. Spera că, observându-l, va reuşi să memoreze fiecare mişcare de-a lui: panta umerilor în timp ce-şi croia drum prin păpuriş, cu pixul pus după ureche. Saffy se întreba dacă ar putea să vadă urmele tragediei pe corpul lui, întipărite în curba tristă a cefei.

Auzise şi ea povestea.

Toţi o auziseră.

Lila i-o spusese în şoaptă într-o seară, la scurt timp după ce Saffy sosise la casa lui Miss Gemma. Lila era atât de surescitată de aflarea acestei drame senzaţionale, încât ţopăia întruna. Un băiat mai mare furase toate dosarele din biroul lui Miss Gemma şi detaliile se răspândiseră în toată casa, transformându-se pe măsură ce circulau. Ansei fusese abandonat de părinţii lui pe când avea patru ani, zicea Lila. Locuiau la o fermă, sau poate un ranch. Când La găsit poliţia, Ansei era aproape mort de foame. Dar partea cea mai rea – şi Lila făcuse ochii mari în timpul repovestirii, ca şi când aceasta era partea cea mai rea, dar poate şi cea mai interesantă – era că mai fusese şi un bebeluş, de numai două luni. Când l-a găsit poliţia, Ansei încerca de-o zi întreagă să-l

hrănească. Dar era prea târziu.

Bebeluşul murise.

Lui Saffy nu-i ieşea deloc din minte imaginea: un bebeluş adevărat, nu mai mare decât o păpuşă. De atunci auzise o jumătate de duzină de versiuni diferite: bebeluşul fusese trimis într-un alt centru de plasament, Ansei omorâse bebeluşul în mod deliberat, nu existase niciun bebeluş. Dar ei îi rămăsese în minte prima imagine, gravată ca adevăr. O fiinţă micuţă, cu căpşorul atârnând. Saffy nu văzuse niciodată un om mort, nici măcar pe mama ei, şi în niciun caz nu un sugar.

îl privea pe Ansei strecurându-se printre mărăcini, cu un aer studios şi concentrat, şi se gândea ce trist era că un singur lucru rău putea să te transforme într-o poveste, într-un subiect despre care să vorbească lumea pe la colţuri. Tragedia era absolut nedreaptă şi lovea fără discernământ. Saffy înţelegea foarte bine lucrul ăsta.

⋆

în seara aceea, Saffy s-a uitat la el pe tot parcursul mesei. La intervale de 30 de secunde, ca să n-o acuze nimeni că se uita insistent. Dacă el i-a făcut din nou cu ochiul, ea n-a observat, concentrată fiind la piureul de cartofi, în timp ce număra în gând

până la douăzeci şi nouă.

La ora 20, când toată lumea se adunase la televizor să se uite la serialul *Legături de familie,* Saffy a coborât tiptil în subsol. Avea inima grea de dezamăgire, iar subsolul, cu pereţi din beton, pânze de păianjen şi pătrate de mochetă împrăştiate ici-colo, i se părea locul potrivit cu starea ei de spirit. Miss Gemma ţinea acolo un pick-up prăfuit şi o cutie de carton cu discuri de vinii. Lui Saffy îi plăcea să se uite prin ele, să studieze fotografiile de pe coperte. Joni Mitchell avea o privire atât de ademenitoare... Saffy încercase să reproducă acea expresie în oglindă, dar niciodată nu semăna.

— Salut.

Era Ansei.

Stătea la baza scărilor, jumătate ascuns în umbră, cu mâinile îndesate în buzunarele pantalonilor din catifea raiată şi cu umerii aduşi în faţă, într-o postură de om timid.

— Pot să mă uit şi eu? o întrebă.

O clipă mai târziu, Ansei era lângă ea, uitându-se prin cutie. Saffy îi studia degetele în timp ce răsfoia discurile: ABBA, Elton John, Simon & Garfunkel. Avea mâinile prea mari pentru corpul lui, prea mari pentru un băiat de 11 ani, ai fi zis că era un căţeluş încă disproporţionat de mic în

comparaţie cu labele.

— Pe ăsta Lai ascultat? întrebă el, scoţând din teanc un album.

Nina Simone. Saffy lăsă să-i scape un sunet ascuţit, ridicol, şi scutură din cap în semn că nu.

— Hai să ne aşezăm, spuse Ansei, arătând spre un teanc de covoraşe de pe jos.

Când îi zâmbi, Saffy simţi că o trece un frison. Odată, el îi adresase exact acelaşi zâmbet lui Miss Gemma, care se înroşise şi îşi strânsese mai bine halatul pe ea. Fetele au tot râs pe seama lui Miss Gemma timp de câteva zile după aceea.

Când a început muzica, Saffy a avut un sentiment straniu. Cântecul îi pătrundea în piept, trezind ceva ce ea uitase, şi era convinsă că mai trăise acest moment într-o altă viaţă. Ansei se lungise lângă ea, pe spate, cu umărul aproape de al ei. Când a început să vadă stele, Saffy şi-a dat seama că îşi ţinea respiraţia. Muzica creştea, cântăreaţa şoptea cu o voce răguşită / *put a speli on you* şi Saffy' îşi dorea să poată opri timpul în loc şi să facă o fotografie a acestui moment, numai pentru a-şi dovedi ei însăşi mai târziu că a existat.

Apoi s-a terminat. A urmat un scurt moment de linişte înainte să înceapă următoarea melodie. Ansei nu s-a

mişcat, aşa că nici Saffy. Au rămas aşa până la finalul discului – până când pe Saffy a început s-o doară spatele din cauza podelei tari şi reci, până când a sunat clopoţelul de culcare şi tropăielile celorlalţi copii s-au auzit deasupra lor. Dar nimic din toate astea nu a atins-o, pentru că ea avea acest moment. Era magic. Poate că era chiar dragoste. Dragostea era un lucru care putea să te mişte şi să te schimbe, Saffy ştia asta. Era o forţă misterioasă care făcea din tine un alt fel de om, mai bun, mai cald, un om complet. Era un miros delicios, familiar, care nu ştiai de unde vine. Care o făcea să-i fie foame.

*

înainte să moară, mama lui Saffy vorbea deseori despre dragoste.

Serile care lui Saffy îi plăceau cel mai mult erau cele pe care le petrecea aşezată cu picioarele încrucişate în dulapul mamei, uitându-se prin fustele ei hippie înflorate pe care le adusese din Reno şi asortându-le cu bijuterii masive. *Vei vedea, scumpa mea Saffy,* zicea mama. *Dragostea adevărată e fierbinte ca focul.*

Aşa l-ai iubit şi tu pe tata? a vrut să ştie Saffy. *Fierbinte ca focul?*

Hai să-ţi arăt ceva, îi spusese mama, luând o cutie de pantofi de pe ultimul raft de sus.

Saffy se întreba deseori despre tatăl ei. Le părăsise înainte să se nască ea, nelăsându-i decât numele de familie – Singh, nume de care ceilalţi copii din curtea şcolii râdeau, rostindu-l cu un accent învăţat de la şoferii de taxi pe care îi vedeau la televizor. La băcănie, oamenii o priveau lung, de parcă nu le venea să creadă că Saffy era fiica mamei ei blonde. Tatăl ei era dintr-un oraş care se chema Jaipur şi acum el trăia acolo, lucru pe care ea îl spunea cu mândrie oricui era dispus să asculte, până când şi-a dat seama că asta

însemna că el n-o iubise suficient de mult ca să rămână.

în cutia prăfuită era o fotografie. Singura dovadă a existenţei reale, tangibile, a tatălui ei pe care Saffy o văzuse vreodată. Stătea într-o bibliotecă, la o masă plină de cărţi. Zâmbea, cu părul acoperit de un turban bleumarin, semn al apartenenţei la religia lui, după cum îi explicase mama. în privirea acestui om, Saffy s-a văzut cu surprindere pe ea însăşi pentru prima oară, parcă se privea într-o oglindă.

De ce a plecat? întrebase Saffy prudentă, ca şi când mama ei ar fi fost o pasăre pe o creangă, pe care risca s-o sperie.

Familia lui avea nevoie de el acasă.

Şi noi?

Ascultă, spusese mama ei oftând, şi Saffy şi-a dat seama că mersese prea departe. *îţi aminteşti de ce ţi-am dat numele Saff'ron?*

Este o floare. Şofran.

Cea mai rară şi mai preţioasă dintre flori, a spus mama. *Genul de floare care poate declanşa un război.*

Când a pus fotografia înapoi în cutie, ochii ei verzi priveau fix undeva departe, într-un loc pe care Saffy îşi dorea cu disperare să-l vadă. Să-l

*

atingă.

Vei înţelege când o vei simţi, i-a spus mama ei atunci. *Dragostea adevărată te va consuma de vie.*

*

Ansei a întins mâinile s-o ajute pe Saffy să se ridice de pe podea. Avea palmele umede, cu degetele pătate de cerneală după ce scrisese toată ziua în carneţelul galben. în timp ce urca scara în spatele ei, Saffy era conştientă de mişcările lui. Apropierea lui era tulburătoare, aproape înspăimântătoare. Şi-o dorea aşa cum îşi dorea să vadă un film de groază, să tremure cu gândul la ce se putea întâmpla. îşi dorea tresărirea, fiorul. Muşcătura neaşteptată.

Puţin mai târziu, instalată pe patul de jos al Lilei, Saffy povestea cu sufletul la gură întâmplarea, care părea şi mai palpitantă privită retrospectiv. Apoi s-au uitat nerăbdătoare printr-un exemplar furat al revistei *Teen,* înghesuite una în alta, cu o lanternă fixată pe salteaua de sus, pentru ca Miss Gemma să nu înceapă să ţipe că era ora de culcare. De fapt, ele ştiau revista pe de rost, dar tot răsfoiau paginile uzate, trecând de interviul cu John Stamos, preferatul lor. Cel mai important articol din revistă le folosea în sfârşit la ceva: *Ai reuşit să găseşti băiatul perfect? Iată câteva trucuri pentru a-l păstra.*

— Ar trebui să alegi punctul trei, spuse Lila cu o voce şuierată din cauza aparatului dentar.

îşi pusese aparatul dentar înainte să vină la Miss Gemma şi, între timp, dinţii se mai deplasaseră, lăsând spaţii libere în jurul plasticului. Degetele Lilei, pe care le băga constant în gură, erau mereu ude. Pe degetul mijlociu purta un imens inel vintage, pe care Saffy nu îndrăznise s-o întrebe de unde îl avea. Fiindu-i mult prea larg, Lila îl fixase cu scotch, ca să nu-i cadă de pe deget. Inelul avea o verigă de aur roşietic, împodobită cu o imensă piatră mov. Saffy bănuia că era un ametist, deşi odată o auzise pe Lila spunând că era un safir mov. Piatra, pe care buzele ei o mângâiau obsesiv, lucea mereu de salivă. Acum, o băgase în gură, şi un firicel de salivă se întindea de pe degetul ei. Saffy se strâmbă.

— Numărul trei, spuse şi Kristen. Arată-i cât de mult ţii la el.

Aşa au decis. Lila a lăsat să-i cadă capul pe pernă, deja somnoroasă, în timp ce Saffy se simţea mai trează ca niciodată.

A doua zi dimineaţă, Saffy a căutat nişte hârtie glasată în cutia cu obiecte pentru lucra manual de la subsol şi s-a instalat pe jos în camera ei. Profesoara de desen dintr-a şasea îi spusese că are *înclinaţie spre artele vizuale.* Saffy a simţit că îi creşte inima în piept de mândrie, aducându-

şi aminte.

Câteva ore mai târziu, rezultatul obţinut a fost jumătate poezie, jumătate benzi desenate. Ea şi Ansei erau două figuri minuscule, alcătuite din linii, şi între ei pick-upul desenat cu detalii realiste. *Put a speli on you,* îl intitulase ea. în următoarea scenă, amândoi se ţineau de mână lângă râu, Saffy ţinând în cealaltă mână o lupă, în timp ce o mulţime entuziasmată îi aplauda de la distanţă. *Mister rezolvat,* o intitulase ea. Un coiot era prins într-o plasă suspendată intr-un copac şi un grup de veveriţe fericite alergau în cercuri la picioarele ei. Saffy desenă o inimă între capul ei mic ca o gămălie şi capul lui Ansei, dar apoi se răzgândi, o şterse şi o înlocui cu o notă muzicală neagră şi groasă.

După ce termină, Saffy împături hârtia cu grijă şi scrise pe ea numele lui Ansei, cu cel mai frumos scris caligrafic de care era în stare. Obrajii i se îmbujorară, imaginându-şi cum se va şifona în buzunarul pantalonilor lui din velur.

*

Soarele după-amiezii o încălzea pe Saffy la ceafă în timp ce cobora dealul. Se schimbase în rochia ei preferată, moştenită de la Bailey, croită din bumbac galben, cu mâneci

bufante, care în unele momente avea mirosul deodorantului fostei proprietare. Când ajunse la buruienile înalte de pe malul pârâu lui, Saffy îşi netezi vârful cozii împletite cu grijă.

Ansei stătea ghemuit pe mal şi scria în carneţelul galben pe care îl avea mereu cu el. Saffy observă că se pieptănase de dimineaţă; părul lui ondulat era încă umed. Ea se apropie de el din spate, ţinând în mâna transpirată foaia de hârtie glasată care începuse să se înmoaie.

Totul s-a întâmplat într-o singură clipă de confuzie şi oroare.

Saffy l-a bătut pe Ansei pe umăr.

Ansei s-a întors, surprins. A încercat să facă paravan din corpul lui, dar era prea târziu. Saffy le-a văzut, la doar câţiva centimetri de sandalele ei preferate, cu sclipici.

Erau întinse în iarbă, la picioarele ei. Una, două, trei. Cu lăbuţele ridicate deasupra capului, ca şi cum s-ar fi predat, poziţie mult prea aranjată pentru a fi întâmplătoare. Erau două veveriţe cu ochii deschişi, cu limba atârnând, iar între ele, o vulpe – mai mare, moartă de mai mult timp. Probabil că vreo pasăre îi ciugulise ochii, lăsând două găuri în locul lor, iar măruntaiele îi erau împrăştiate prin iarbă. Nu mai rămăsese din ea decât o mână de oase acoperite cu

smocuri de păr portocaliu închis, rearanjate de mâini omeneşti într-o încercare grotescă de a reproduce forma iniţială.

— Nu…, mormăi Ansei.

Cel mai oribil lucru, şi-a dat seama Saffy, nu erau animalele. Nici dinţii lor rânjiţi, nici ochii lor sticloşi, nici felul cum fuseseră aşezate, la interval de zece centimetri una faţă de alta, ca nişte păpuşi intr-un pat.

Nu, cel mai oribil lucru era faţa lui Ansei, care se contorsionase într-o expresie cum Saffy nu mai văzuse până atunci, un amestec şocant de surprindere şi furie. Ansei ţinea carneţelul la piept, cu un gest protector, cu buzele strânse. Nu semăna deloc cu băiatul pe care îl ştia ea.

Corpul lui Saffy a decis în locul ei: a fugit, înainte ca .Ansei să apuce să zică ceva, ea deja urca panicată panta dealului, înapoi spre casă, pierzând pe drum hârtia glasată. O gâză – o muscă mare şi neagră – i-a intrat din zbor direct în gura deschisă şi ea a început să plângă, icnind în timp ce încerca să scuipe insecta, ale cărei aripi cerate se lipiseră cu încăpăţânare de limba ei. Saffy a simţit atunci un lucru despre viaţă care o oripila: faptul că lua lucruri rele şi ţi le băga pe gât cu forţa. Nu conta cine erai sau ce

dorinţe aveai. Răul persista în sângele tău, devenea o parte din tine pentru totdeauna, atrăgând ca un magnet toată oroarea din lume.

*

Aceasta nu fusese prima experienţă a lui Saffy Singh cu morbidul.

în săptămânile de după moartea mamei ei, Saffy îşi imagina tot felul de morţi alternative. Şi-o imagina pe mama ei decapitata, pe marginea drumului. Cu picioarele ieşind de sub caroseria în flăcări a Volvo-ului lor, cu pieptul străpuns de stâlpul unui indicator de stop. Deşi avea doar nouă ani la momentul accidentului, Saffy ştia că poliţiştii o minţiseră pentru a o proteja. Un traumatism cranian, îi spuseseră. Rapid şi fără dureri. Nu, nu a curs mult sânge, îi răspunseseră ei când întrebase Saffy. îşi imaginase trupul mamei ei făcut grămadă în mijlocul drumului, ca un şerveţel mototolit, aruncat pe jos.

*

Saffy a trântit uşa din spate, în timp ce picioarele îi tremurau incontrolabil.

Kristen şi Lila erau lungite pe jos în cameră, cu sticluţa de ojă Teenie Bikini. Cele doua au sărit în picioare când a intrat Saffy – în mod normal, ea s-ar fi înfuriat –, dar au amuţit

când au văzut-o cu părul zbârlit, cu o figură şocată. Au făcut-o să se aşeze pe podea, la picioarele paturilor suprapuse.

— Ce s-a întâmplat? o întrebau ele, înghesuindu-se lângă ea, în timp ce mirosul de acetonă al lacului de unghii o ameţea.

Era ceva grav? Unde era Ansei? Saffy ura felul cum păreau să savureze emoţia dramei, de data asta, a ei. Nu vedea cum ar putea să le explice. La urma urinei, ea rezolvase misterul.

Când s-a auzit un ciocănit la uşă, toate trei au îngheţat.

Kristen s-a ridicat şi s-a dus curajoasă în vârful picioarelor să vadă cine e.

— E Ansei, mişcă ea din buze, uitându-se prin crăpătura uşii.

Văzând figura îngrozită a lui Saffy, care scutura violent din cap, Kristen s-a strecurat afară pe hol. Saffy şi Lila aşteptau, încercând să descifreze şoaptele abia audibile.

— Ce vrei? întrebă Kristen.

Când a ieşit din cameră, restul nu s-a auzit.

La întoarcere, Kristen părea stupefiată. Uluită.

— Ce e? Ce-a zis? întrebă Lila cu sufletul la gură.

Kristen a întins mâna şi le-a arătat

ce ţinea în palmă: două fursecuri din ovăz cu stafide, vechi şi sfărâmicioase. Din cele pe care Miss Gemma le cumpăra la promoţie de la băcănie, pentru zilele de naştere. începuseră să se albească de vechi ce erau – părea că Ansei le păstrase pentru ocazii speciale. Bucăţele de fursec se lipeau de mâna umedă a lui Kristen. Un dar ciudat, deplasat.

O tăcere stânjenitoare.

— Hm, spuse Kristen, în şoaptă de data asta. Nu ştiu ce înseamnă, dar Ansei a zis să nu spui.

Saffy s-a întors spre coşul de gunoi de lângă pat, plin cu şerveţele Kleenex folosite, şi a vomitat în el. Lila a început să râdă ezitant. La fel şi Kristen, care a chicotit nelinişti tă. Auzind râsul prostesc al Lilei, Saffy, cu coşul de gunoi în poală, s-a simţit uşurată şi a început şi ea să râdă. Fursecurile râncede, pe jumătate sfărâmate, erau cel mai bizar lucru pe care îl văzuseră vreodată.

*

în seara aceea, Saffy era de serviciu la bucătărie. Paste cu ton. S-a ţinut de nas când mirosul de peşte la conservă s-a ridicat din chiuvetă.

— Te simţi bine, Saff? o întrebă Bailey, punându-i o mână rece pe frunte.

Arăta superb, cu genele date cu

rimei şi părul care îi cădea ca o perdea de mătase. Kristen şi Lila stăteau pe nişte scaune lângă aragaz, ciondănindu-se pe un bol de noodles.

— Arăţi cam palidă. Ar trebui să te întinzi puţin. Terminăm noi treaba.

Mişcată de bunătatea ei, lui Saffy aproape că i-a venit să plângă.

S-a întors în cameră, bucurându-se de singurătate. Era atât de plăcută şi de rară. Saffy a început să urce scara spre patul ei de deasupra, gata să se întindă în el şi să dea totul uitării. Mirosul n-a oprit-o. Discret la început, doar un iz dulce de putregai. Pe la jumătatea scării, s-a oprit. A strâmbat din nas. A dat pătura laoparte.

Vulpea.

Fusese mutată, aşa dezmembrată cum era, în aşternuturiie ei cu flori. O grămadă de oase şi ţesuturi descompuse, nu mai avea nici măcar forma unui animal. Muştele roiau în jurul maxilarului rânjit. Arăta atât de ciudat, trântită cu sângele coagulat pe pătura roz a lui Carol, încât Saffy a simţit că i se întunecă vederea. Şi totuşi, ştia că era mai bine să nu ţipe.

în loc de asta, şi-a ţinut respiraţia. Şi-a stăpânit dezgustul şi şi-a înghiţit lacrimile care stăteau să-i curgă. *Ascultă,* îşi zise Saffy în gând, pe tonul cel mai autoritar al mamei ei. *Ai trecut prin altele şi mai rele.* Şi aşa

era. Atunci a răsuflat încet şi lung, după care a tras de colţurile cearşafului, făcând vulpea ghem în el. Probabil că Ansei o lăsase acolo în timp ce ea gătea împreună cu fetele, pentru că fluidele din hoit abia pătaseră salteaua.

Ţinând legătura la distanţă de corp, Saffy a coborât tiptil scara şi a ieşit afară să o ducă la tomberon.

Noi avem singure grijă de noi, îi repeta deseori mama, cu acea expresie care era preferata lui Saffy. Cu maxilarul încordat. Cu privirea oţelită. *Eu şi tu, draga mea Saffy, suntem nişte luptătoare.*

La masă, Saffy a spus rugăciunea de mulţumire ca de obicei. Când Miss Gemma i-a cerut să-i dea Fanta, ea s-a executat.

De cealaltă parte a mesei mari de mahon, Ansei se servea din tavă ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Saffy era conştientă de prezenţa lui la periferia câmpului vizual, de cea mai mică mişcare a lui. Când Ansei s-a ridicat să strângă farfuriile, Saffy a tresărit atât de tare încât a răsturnat paharul cu apă al Lilei. Se uita la lichidul vărsat pe masă şi se gândea că dragostea nu era deloc aşa cum i-o descrisese mama ei.

⋆

În seara aceea, Saffy nu s-a atins de

mâncare. A doua zi, n-a mâncat nimic la micul-dejun şi nici la masa de prânz. în decurs de o săptămână, a pierdut aproape cinci kilograme din cele 40, cât avea la început. Kristen şi Lila îi aduceau căni cu suc de fructe la canapea, unde ea se instalase, refuzând să se întoarcă în dormitorul lor. Chiar mirosea ciudat în cameră, remarcase Kristen, dar Saffy nu putea să-i spună de ce.

Miss Gemma era îngrijorată. A venit şi s-a aşezat lângă ea, trirniţându-i în faţă un damf de aer prăfuit din pernele canapelei, odată cu efluviile chimice tari ale parfumului ei.

— Saffron, scumpa mea, trebuie să ne spui ce se întâmplă cu tine.

Miss Gemma arăta ridicol, cu pleoapele fardate cu albastru şi cu papucii de casă pe care şi-i târşâia pe covor. Saffy nu scotea o vorbă. Nu putea. Timp de încă două zile, Miss Gemma a venit s-o vadă la canapea, dar tot n-a reuşit s-o convingă să ia măcar o lingură de supă, pe care i-o întindea cu mâna tremurândă.

Până la urmă, au venit două asistente sociale. Au discutat în şoaptă cu Miss Gemma în bucătărie, apoi au venit şi s-au aşezat în faţa lui Saffy, cu mâinile împreunate în poală, cu feţele sobre. Este mai greu pentru copiii metişi, au spus ele pe un ton

serios. Ea ştia că era diferită, din mai multe puncte de vedere. Urma să fie transferată într-o altă casă de plasament. O schimbare de peisaj este de multe ori benefică, au spus ele. Saffy a izbucnit în lacrimi, dar nici ea nu ştia să spună dacă de tristeţe sau de uşurare.

Cât timp Saffy şi-a făcut bagajele, Kristen şi Lila au stat pe lângă ea. Ca dar de despărţire, Kristen i-a dat glossul de buze pe care îl şterpeliseră din noptiera lui Bailey.

Maybelline Kissing Gloss. Bunul lor comun cel mai de preţ.

— Eşti sigură? a întrebat Saffy, care, emoţionată de gest, s-a pus din nou pe plâns.

Lacrimile îi curgeau acum întruna, nu se mai opreau, iar ea se simţea atât de slăbită şi atât de prost pentru întreaga situaţie: că nu putea să mănânce, că nu era suficient de puternică pentru a se descurca aşa cum ar fi vrut mama ei, pentru felul cum o privea Lila, cu milă şi curiozitate, în timp ce-şi sugea inelul mov între buzele crăpate.

— Este al tău acum, a spus Kristen, punându-i în palmă tubul de gloss.

*

Saffy îşi punea ultimele lucruri în valiză când Ansei a venit să-şi ia

rămas-bun.

Kristen şi Lila coborâseră la parter să caute gogoşile pe care le aduseseră asistentele sociale. Saffy era singură. Mai întâi i-a simţit mirosul, un amestec de detergent de rufe şi iz uşor acru de transpiraţie, acelaşi precum cel degajat de tricoul lui în seara aceea la subsol. Mirosul care atunci o îmbătase, acum o făcea să simtă un fior de teamă pe şira spinării. O teamă care i se părea totuşi incitantă.

— Pot să intru? întrebă el.

Avea un aer enervant de normal. În ultimele zile, Saffy avusese grijă să privească în altă parte de fiecare dată când el intra într-o încăpere. Se comporta ca şi când nimic nu se întâmplase. Era la fel de frumos ca de obicei, deşi părea cumva că regretă cele întâmplate, lucru care reuşea s-o irite pe Saffy.

— Ce vrei? îl întrebă ea.

— Saff...

Nu-i mai spusese aşa niciodată. în ochii lui ardea o lumină nouă, un fel de tristeţe forţată.

— îmi pare foarte rău, adăugă el.

— Vulpea... De ce-ai făcut asta?

— Am spus că-mi pare rău.

— Dar de ce? insistă ea.

— Am auzit când râdeai. Tu şi fetele. Nu-mi place când cineva râde de

mine.
— Nu râdeam de tine, spuse Saffy.
Dar cuvintele sunau penibil, fals.
— N-ar fi trebuit să fac asta. Uneori fac lucruri pe care nu mi le pot explica.
— Nu le poţi explica?
El ridică din umeri.
— înţelegi ce vreau să spun. Ştii şi tu cum e să fii singur pe lume. Uneori îţi vine să faci rău.
— Eu nu sunt singură, replică Saffy pe un ton prea intens.
A urmat un moment de linişte, ca şi când el nu o credea.
— îmi pare rău, bine?
Vocea lui Ansei era blândă, plină de tot ceea ce ea sperase de la el la început.
— Prea târziu, spuse Saffy, cu mai puţină convingere de data asta. Eu plec.
în acel moment, îl ura pe Ansei pentru felul cum îşi muşca buza. Dorinţa care o înrobise la început se trezise din nou şi îşi întindea membrele amorţite. Era străină, insuportabilă dorinţa ei. O forţă pe care Saffy nu ştia s-o definească, o nouă dimensiune care se apropiase pe furiş, iar ea nu îndrăznea s-o înfrunte.
— Haide, Saff, reluă Ansei, apropiindu-se. înainte să pleci, te rog, iartă-mă.

Faţa lui, la câţiva centimetri de a ei, era luminoasă şi deschisă, tragică şi frumoasă. Ansei întinse mâna spre ea şi apăsă cu degetul arătător pe osul proeminent al claviculei ei. Saffy se gândi la bebeluşul mort la ferma aceea, la picioruşele, buzişoarele, ochişorii şi degeţelele lui. La viaţa care îi fusese luată.

încuviinţă fără tragere de inimă. *Bine. Te iert.*

Ansei mai făcu un pas şi o cuprinse în braţe. Nu era deloc aşa cum îşi imaginase ea, senzaţia dată de corpul lui cald lipit de al ei. Se simţea amorţită şi stupefiată, ameţită de atingerea lui. Pentru prima oară în viaţa ei, Saffy s-a dispreţuit. S-a dispreţuit cu un profund sentiment de luciditate, mai puţin ca o fată şi mai degrabă ca o femeie – cu furie, disperare şi ruşine. Era un soi de ură care pândea în adâncuri, scrâşnind din dinţi – partea cea mai urâtă din ea. Ea o primi cu braţele deschise şi o strânse la piept.

8 ORE

Urletul te inundă. Te consumă. E ca un tsunami: odată ce începe, eşti captiv aici, aşteptând în ruine. Copilul ţipă, orbit de o durere pe care n-o poţi alina, şi timpul se opreşte în loc, nu

mai e decât teroarea întipărită în interiorul craniului tău. Ştii, după o viaţă întreagă în acest loc, că urletul este un sunet pe care nimeni altcineva nu-l aude, că îţi este adresat numai ţie. Doar ţie.

Bebe Packer vrea să-ţi spună ceva, dar este prea mic pentru a se exprima în cuvinte.

*

Te ghemuieşti în poziţia fetală pe ciment. Un geamăt de durere îţi urcă din măruntaie.

La început, când abia sosiseşi la Polunsky, au chemat doctorul. Ţi-a luat pulsul, apoi tensiunea, apoi ţi-a ascultat inima. „Eşti bine”, a spus doctorul şi pe urmă n-a mai venit niciodată. Când gardienii îşi fac rondul, se prefac că nu te văd cum te tăvăleşti pe jos, cu mâinile la urechi, ca un copil care se încăpăţânează să joace mereu acelaşi joc. Procedura de supraveghere a condamnaţilor la moarte prevede efectuarea unei vizite la fiecare 15 minute – acum te îngrozeşte prezenţa gardienilor, martori la suferinţa ta. Ştii ce spectacol le oferi. Această slăbiciune nu face decât să-ţi amplifice furia.

Şi Shawna te-a surprins aşa. O singură data. A apărut chiar în momentul când urletul a pus

stăpânire pe tine: cu tava ta cu mâncare în mâini, o siluetă înceţoşată, neliniştită, la uşa celulei tale. Imposibil să articulezi un cuvânt printre ţipetele asurzitoare ale copilului. Prezenţa ei acolo era umilitoare.

Când Shawna s-a întors a doua zi, avea o blândeţe pe care n-o mai văzuseşi până atunci. Acest paradox te-a frapat, stârnindu-ţi un fel de amuzament: slăbiciunea ta o înmuiase. Ea era fascinată, captivă în emoţia inspirată de vulnerabilitatea ta.

Puteai să te foloseşti de asta.

Ştii s-o învârţi pe Shawna pe degete: când i-ai spus că are ochii de culoarea pinilor din Adirondack, s-a luminat la faţă de plăcere. Aşa era şi Jenny, tremura toată când îţi treceai degetul de-a lungul nasului ei. Când ai încercat asta cu Shawna, a chicotit ca un copil – un râs ascuţit şi enervant. Te-ai forţat totuşi să afişezi un surâs tandru. în general, înţelegi femeile – de multe ori mai bine decât se înţeleg ele.

Dar, din când în când, te înşeli. Foarte, foarte tare.

*

Ancheta a fost preluată de o femeie. Dintre toate ironiile care ţi-au marcat destinul, aceea ţi se pare extrem de

amară.

Avea părul negru, care cădea ondulat pe spate. Ochi cu pleoapele căzute, piele moale.

Vorbea pe un ton calm, antrenându-te şi pe tine în conversaţie până ce umerii ţi se lăsaseră în jos. Erai în sala de interogatorii de numai câteva ore, dar la final părea că această femeie îţi înfipsese vârful unui cuţit de spart gheaţa în creier. înainte ca ea să te convingă să povesteşti totul – înainte să-şi arate şiretenia, perfidia –, tu nu te mai gândiseşi de mult timp la fetele alea. Erau dintr-o altă viaţă. Dintr-o lume diferită. Nu te bântuiau niciodată.

— Ce a fost în capul tău? te-a întrebat poliţista după aceea.

Erai atât de obosit, simţeai cum îţi curgeau lacrimile pe obraji, o reacţie fiziologică întârziată.

— Sunt curioasă, Ansei. Erai tânăr pe vremea aceea, aveai doar 17 ani. Ce era în capul tău când le-ai omorât pe fetele alea?

Ai fi vrut să-i spui că nu s-a întâmplat aşa. Că n-a fost ceva la care ai stat să te gândeşti, un lucru pe care l-ai urmărit, l-ai premeditat. Ai fi vrut să-i spui despre urletele bebeluşului, despre nevoia ta imperioasă de linişte. Te simţeai iar copil, stând acolo neajutorat, încercând să te confesezi: uneori fac lucruri pe care nu le pot explica. Era o nevoie insistentă, acută. Nu conta că fapta

*

era odioasă – ăsta era un detaliu insignifiant, fără nicio legătură.
— De ce acele trei fete? în vara aceea? De ce te-ai oprit, până la Houston?

*

Te târăşti până la tava pusă în colţul celulei, pe care micul-dejun s-a răcit, şi scoţi furculiţa de sub nişte ouă colcăind de furnici. O zdrobeşti sub pantof, apoi aduni bucăţile în palmă, căutând-o pe cea mai ascuţită. Când apeşi plasticul pe partea interioară a încheieturii mâinii, nu pătrunde în piele şi nu opreşte şirul amintirilor.

— Ce era în capul tău?

Chiar nu ai niciun un răspuns. I-ai explica, dacă ai putea. *Ai suferit vreodată atât de tare?* îţi vine ţie s-o întrebi. *Ai suferit vreodată atât de tare încât să te pierzi cu totul?*

*

Prima fată a fost o necunoscută.

La 17 ani, locuiai singur. Erai singurul copil din ultimul tău centru de plasament, o căsuţă din apropiere de Plattsburg, deţinută de o femeie de 70 de ani. După absolvirea liceului, ea te-a instalat într-o rulotă la marginea pădurii, pentru 50 de dolari pe lună. Aveai o slujbă de vară la Dairy Queen pe autostradă şi o maşină pe care o cumpătaseşi cu un pumn de bancnote mototolite. Brusc, erai emancipat. Singurătatea a fost pentru tine un şoc fizic. Un plonjon într-o apă rece ca gheaţa.

Aveai 17 ani şi lumea avea contururi noi. Colţurile erau prea

dure, prea ascuţite, iar tu petrecea! ore în şir pe canapeaua prăfuită din rulotă, stând la marinat în suc propriu. Te simţeai ciudat la liceu, unde fetele râdeau şi ţipau, unde băieţii se tachinau unii pe alţii şi îşi arătau muşchii. Dar ţi se părea şi mai ciudat să stai singur pe caniculă. După ore în şir de stat pe gânduri, când urletele te chinuiau, violente, aproape asurzitoare, erai gata să juri că vedeai pe fereastră silueta mamei tale, stând la marginea pădurii. Cum apărea, cum dispărea.

S-a întâmplat la mijlocul lunii iunie. Te ţinuseşi toată vara după colega ta de la Dairy Queen, o fată care renunţase la liceu, cu părul vopsit în şuviţe din care îi cădea mătreaţă pe umeri. O complimentaseşi. O tachinaseşi aşa cum ai văzut că făceau băieţii de la şcoala. Până la urmă, acceptase să vină la rulota ta, se întinsese pe canapea şi îşi desfăcuse sutienul. Urletele te-au prins chiar când tremurai excitat la maxim. Plânsetul interminabil al bebeluşului, atât de înnebunitor încât nici nu mai vedeai bine. Penisul ţi s-a înmuiat şi frustrarea n-a făcut decât să înrăutăţească şi mai mult lucrurile, înainte să plece, colega ta a izbucnit în râs. Un zgomot ca o melodie oribilă, care s-a suprapus peste

ţipetele bebeluşului. Ai stat cu lumina aprinsă până dimineaţă, ecoul agoniei tale răsunându-ţi groaznic în urechi.

La serviciu, a doua zi, ea nici măcar nu s-a uitat la tine. Până la ora închiderii, când ai dus gunoiul la tomberon şi ai încuiat Dairy Queen, te retrăseseşi complet în tine. La întoarcerea spre casă, autostrada părea să pulseze sub ochii tăi – mergeai ca un om beat la volanul broscuţei tale, un Volkswagen rablagit, depăşind liniile galbene, în timp ce vântul îţi şuiera pe la urechi şi urletele se auzeau neîncetat, insuportabile.

Ea s-a materializat în lumina farurilor.

în lumina lunii, prima fată era doar o umbră la capătul unei alei lungi. O unduire de păr. Fata s-a uitat cu ochii mijiţi, orbită de lumina farurilor. Figura ei era exact figura unui animal, vulnerabil şi rătăcit.

Ai frânat. Ai deschis portiera. Ai coborât pe pietrişul aleii.

*

Acum, ai pierdut noţiunea timpului. Auzi scrâşnetul pixului pe hârtie în timp ce gardianul completează în registrul de supraveghere. Apoi zgomotul înfundat al paşilor săi îndepărtându-se greoi. Te afunzi în mocirlă, în bezna furioasă şi sălbatică

a fiinţei tale, în timp ce pereţii celulei se lărgesc şi se strâng până când tu nu mai eşti o persoană, ci doar un mic ghem. Te lipeşti cu fruntea de ciment, implorându-l pe bebeluş. *Te rog, nu mai plânge.*

Dacă Jenny ar fi aici, ar şti cum să te liniştească. Te-ar înfăşa strâns, şoptindu-ţi cuvinte de alinare. „O să treacă”, ar murmura ea, cu pielea ei ca un fruct pârguit. „întotdeauna trece.”

Jenny vine când te simţi cel mai epuizat. Când nu vrei decât să uiţi.

Cu părul ei răsfirat pe faţa de pernă decolorată.

Cu urmele tălpilor ei ude după duş, pe gresia din baie.

HAZEL

1990

Prima amintire a lui Hazel despre ea însăşi era totodată o amintire despre sora ei.

Era genul de amintire care rămăsese să o bântuie, impregnată în măduva oaselor. Revenea când pulsul i se accelera. De fiecare dată când urca pe scenă sau conducea cu viteză prea mare pe autostradă, o transporta departe. în această amintire, Hazel nu era decât o masă de ţesut care pulsa, neclară şi fluctuantă. în jurul ei, o beznă care batea ca o tobă.

Exista şi o dovadă a acestei perioade: clişeul de ecografie pe care mama ei îl ţinea rezemat pe noptieră. în rama de argint, Hazel şi sora ei erau două pete mici de molecule, crescând împreună într-un spaţiu întunecat şi primitiv. Mama ei adora această fotografie, căci încă de atunci se vedea, când ele nu aveau încă nici urechi, nici degeţele. Două mânuţe palmate care se întindeau una spre alta, ca două creaturi din adâncul mării aflate într-o conversaţie tăcută.

în fiecare secundă importantă din viaţa ei, Hazel percepea sunetul

fantomă al bătăilor inimii surorii ei suprapus cu ale ei, ca şi când pluteau încă împreună în uterul mamei lor. Era un ritm sincopat familiar. Cel mai liniştitor sunet. Şi indiferent de distanţa dintre ele şi de diferenţele dintre ele, mâna lui Hazel se ridica mereu pentru a o întâlni pe cea a lui Jenny.

⋆

În dimineaţa când Jenny s-a întors de la facultate, Hazel stătea sub duş, lăsând jetul de apă fierbinte să-i biciuiască spatele. Scăunelul pe care părinţii ei îl instalaseră în colţul căzii era alunecos sub coapsele ei goale şi ea îşi săpunea genunchiul cu grijă, trecând delicat cu buretele peste cicatrice. Locul unde medicii îi cususera pielea era încă umflat şi foarte roşu – se vedea exact unde ligamentul ei fusese reconstruit, înlocuit cu cel al unui străin care murise chiar înainte de operaţie. Deseori, când îşi privea genunchiul, Hazel se gândea la acel anonim, care acum era doar oale şi ulcele.

Se spălă repede pe păr, apoi închise robinetul şi ascultă cu atenţie în timp ce apa picura în cădiţa duşului. La parter, era mare agitaţie: mama ei troncănea prin bucătărie, ocupată cu marinada din piept de vită pentru masa de Crăciun; tatăl ei desăpezea

aleea pentru maşina lui Jenny, răzuind cu lopata. De câteva zile erau într-o frenezie panicată. Mama ei ambalase cadourile cu câteva săptămâni înainte şi de atunci stăteau sub brad în timp ce praful se aduna pe hârtia lucioasă. Tatăl lui Hazel lucra de acasă, iar mama ei transformase biroul lui într-o cameră de oaspeţi pentru această ocazie, după ce se întorsese de la magazinul universal într-o după-amiază rece, cu braţele pline de perdele, cearşafuri, o fotografie comună înrămată, o plajă în apus de soare. Panica, atunci când îşi dăduse seama că uitase feţele de pernă la casa de marcat. *Nu cred ca lui o să-i pese daca le foloseşti pe cele vechi,* spusese Hazel de pe canapeaua lăsată, unde stătea tot timpul.

Hazel se ridica cu grijă, fără să calce pe piciorul drept pentru a nu-şi solicita genunchiul, şi se aplecă peste marginea lunecoasă de porţelan ca să-şi ia prosopul. Simţi un cârcel în braţ din cauza întinderii, muşchii nefolosiţi de luni bune, lipsiţi de vlagă. Sări într-un picior până la vasul toaletei, se aşeză pe capacul lăsat şi îşi răsuci prosopul pe cap, întrebându-se unde era Jenny în acel moment.

Era un joc pe care îl jucau în copilărie. *Chemarea,* îi ziceau.

Eu ştiu când eşti bolnavă, spusese

Jenny, ajungând în cabinetul medical al şcolii înainte chiar ca mama lor să fie chemată. *Şi ştiu şi când eşti tristă.* Jenny o scutura pe Hazel în toiul nopţii, trezind-o din cele mai rele coşmaruri. *îţi citesc gândurile,* zicea – şi când Hazel tresărea, tulburată de această intruziune, Jenny se arăta nedumerită. *Ce?* întreba ea. *Tu nu poţi să le citeşti pe ale mele?* Atunci Hazel se forţa din răsputeri, încercând să invoce interiorul corpului lui Jenny aşa cum ea îl invoca pe al său. Nu reuşea niciodată să citească gândurile lui Jenny, dar asta nu o împiedica să încerce sau să pretindă că avea aceleaşi puteri telepatice. *Minţi,* ghicise ea, când Jenny se prefăcuse că o durea burta. *îţi place băiatul ăla,* o tachinase, când Jenny îşi încrucişase braţele la piept în faţa dulapului din liceu. Dar Hazel nu putea să spună că era vorba de o Chemare – nu era genul de abilitate pe care o avea Jenny. Era vorba doar de intuiţie, o abilitate dobândită după mulţi ani de observaţie. Hazel cunoştea perfect chipul surorii ei.

Probabil că Jenny era ia volanul maşinii. De la Northern Vermont University până în suburbia lor, la ieşirea din Burlington, era un drum de o oră şi ceva de mers cu maşina. Probabil asculta la radio o melodie de-

a trupei Nirvana, întreruptă de cârâieli, bătând ritmul cu mâinile pe volan. Noul ei iubit aşezat pe scaunul din dreapta... Aici, imaginea devenea neclară în mintea ei, se estompa.

Hazel îşi luă cârjele, apoi şterse aburul de pe oglindă. în lumina iernatică slabă, arăta palidă, tristă, fără viaţă. Nu semăna cu Jenny. Nu semăna nici măcar cu ea însăşi.

*

Adevărata Hazel nu era această fantomă din baie. Adevărata Hazel avea obrajii îmbujoraţi sub lumina orbitoare a reflectoarelor, părul prins la spate într-un coc strâns şi strălucitor. Avea gene false lungi şi negre, lipite pe pleoape. Claviculele îi ieşeau de sub bretelele unui corset care se termina cu un tutu făcut pe comandă, cu paiete aplicate discret pe piept, care reflectau luminile scenei la fiecare piruetă sau săritură.

Pentru o clipă preţioasă, Hazel nu se mai sprijinea de chiuveta udă. Era în culise, urmărind de după cortina de catifea muzica orchestrei care cânta primele note din *Lacul lebedelor.* Mirosul, un amestec de elastic şi răşină. Se răsucea pe poante, savurând întinderea diafană a tendoanelor ei. Spectatorii erau reduşi la tăcere, atenţi, aşteptând sosirea ei. Era prinsă în acel moment

lung şi insuportabil înainte de a păşi în spotul de lumină aurie.

Hazel era ea însăşi atunci când dansa, ba chiar mai mult decât atât. Era un fulg, era o respiraţie. Era o iluzie, un miraj care răspundea doar la muzică şi la memorie. Zbura.

*

La parter se auzi uşa de la intrare trântindu-se. Gertie, câinele lor din rasa basset, începu să latre în timp ce mama încerca să-l liniştească. Cu părul încă ud, din care picura apă rece, Hazel se urcă în patul lui Jenny şi se uită pe fereastră. Vechiul break al surorii ei era deja pe alee, scoţând gaze de eşapament.

Jenny venise acasă de două ori de când începuse facultatea. De fiecare dată la cină. Refuzase să rămână peste noapte, urcându-se din nou în maşină şi luând cu ea resturile de la masa în cutii de plastic pentru minifrigiderul din camera ei de cămin. Hazel încercă să vadă casa prin ochii mai experimentaţi ai surorii sale: aproape identică cu casele vecinilor, înghesuite la marginea micului şi liniştitului orăşel. Burlington, cu chioşcurile lui de îngheţată şi magazinele de articole sportive de munte, nu i se părea niciodată atât de învechit şi de neinteresant ca atunci când venea Jenny în vizită. Cele două

cine fuseseră înainte de problema lui Hazel cu genunchiul şi ea nu reuşise să definească clar în ce fel se schimbase Jenny.

De la fereastra camerei, încadrată încă de póstetele cu John Hughes, diferenţele săreau în ochi. Ea şi Jenny arătaseră întotdeauna aproape identic, deşi erau două persoane distincte, dar Hazel văzu acum, cu o tresărire de nelinişte, cum anii accentuau şi mai mult diferenţele dintre ele.

Ascultase de atâtea ori povestea naşterii lor încât acum i se părea o legendă. Jenny apăruse prima, uşor şi repede, dislocând la ieşire corpul surorii ei din canalul pelvian. O asistentă a masat burta imensă a mamei lor până când a ieşit şi Hazel, gesticulând, vânătă la faţă, cu cordonul ombilicat înfăşurat în jurul gâtului. *Am crezut că te-am pierdut,* zicea mereu mama lor şi abia de curând Hazel îşi dăduse seama că părinţii ei crezuseră timp de câteva minute că Jenny va fi singurul lor copil. Nici nu-i era greu să-şi imagineze, privind-o acum pe sora ei pe alee. Jenny devenea şi mai frumoasă, gropiţa din obrazul ei şi mai pronunţată. Avea o faţă în formă de inimă, expresivă şi atrăgătoare, în timp ce Hazel fusese mereu ascuţită

ca o vrăjitoare. Şi bineînţeles, aluniţa aceea ca un pistrui. în timp ce mama lor o strânse pe Jenny în braţe, Hazel întinse mâna instinctiv să o atingă.

Gemenele. Aşa învăţaseră să se cunoască. La serile în pijama şi serbările şcolare, în excursiile cu clasa şi vacanţele cu familia, ea şi Jenny formau o singură entitate. Un singur nume. O singură cameră cu pereţii tapetaţi în roz. Când erau mici, Hazel şi Jenny îşi schimbau hainele între ele în timpul pauzelor dintre ore pentru a-i păcăli pe profesori. Se îmbrăcau de obicei la fel, dar în culori diferite, Jenny în mov, Hazel în albastru. *Pe tine nu te deranjează?* a intrebat-o odată Hazel pe Jenny, când un băiat din liceu spusese în glumă că ar vrea să le invite pe Gemene la balul de primăvară. *Ştii tu, că suntem Gemenele...* Jenny îi aruncase o privire atât de rece, cu ochii mijiţi. Hazel şi-a dat seama că era un mod prin care sora ei îşi ascundea mâhnirea. îşi amintea şi acum cum îşi trecuse limba peste canini, ai ei fiind mai ascuţiţi decât ai lui Jenny, mai neregulaţi, apoi muşcase până simţise gust cald de sânge. *De ce să mă deranjeze?* răspunsese Jenny cu o voce ca mârâitul unei sălbăticiuni din pădure. Hazel ardea de ruşine şi acum când îşi aducea aminte. Dar în

ultimele patru luni – de când Jenny plecase la facultate – Hazel răspundea doar la propriul nume. Toată viaţa ei, de fiecare dată când cineva o striga pe Jenny, Hazel se întorcea, gata să răspundă.

Acum, aluniţa de sub ochiul ei stâng se simţea la fel ca întotdeauna: o mică ridicătură cărnoasă a cărei formă semăna vag cu o lacrimă. Oamenilor le plăcea să o remarce. *Hazel,* ziceau, bătându-se cu degetul pe obraz, încântaţi că o deosebeau de sora ei. De parcă avea nevoie să I se amintească de imperfecţiunea ei.

*

Jenny era acolo, la baza scărilor. Când Hazel a ridicat privirea de la cârjele ei, cu forma lor complicată, a văzut-o zâmbind dulce, în expectativă. Aceiaşi ochi, aceeaşi gură – Jenny întreagă, sora ei geamănă, aştepta. Purta o pereche de bocanci supradimensionaţi, o parka militărească pe care Hazel n-o mai văzuse până atunci, şi o centură lată cu ţinte, cum avea Courtney Love. Când a cuprins-o pe Hazel în braţe, holul s-a umplut de mirosul ei, ascuns sub ceva necunoscut. O marcă nouă de săpun, sau poate şampon, ceva fructat şi dulce. Hazel simţi că o gâdilă nările şi îi vine să strănute.

— Ce bine e acasă, exclamă Jenny,

aplecându-se să mângâie câinele care trăgea de blugii ei cu labele lui mici şi grase.

Apoi se întoarse spre băiatul din spatele ei.

Noul iubit al lui Jenny nu era deloc aşa cum se aşteptase Hazel. O ştia pe Jenny atrasă de umerii lăţi şi gâturile cu tendoane vizibile, de băieţi care semănau cu nişte trunchiuri de copaci. La sfârşitul liceului, ele două îşi împărţiseră lumea: Hazel avea baletul, o colecţie de poante şi fuste de dans şi un orar de repetiţii complicat, care o obliga să negocieze cu sora ei pentru maşina pe care o foloseau în comun. în schimb, lui Jenny îi revenea şcoala, avea rezultate bune, carnete cu note mari, Societatea de Onoare. Hazel o găsea deseori râzând lângă vitrina de trofee, sprijinită relaxat de pieptul vreunui jucător de hockey, al unui fundaş sau al unui campion la aruncat greutăţi. Hazel nu îi cunoştea pe aceşti băieţi decât din ce îi povestea Jenny în timp ce o ducea cu maşina la studioul de dans. Asculta cu atenţie, încântată şi totodată oripilată.

Băiatul din holul de la intrare nu era nicidecum un sportiv. Era subţire şi rigid, cu o pereche de ochelari supradimensionaţi aşezaţi pe vârful nasului. Pantalonii puţin prea scurţi

lăsau să i se vadă gleznele păroase pe sub manşete.

— Tu trebuie să fii Hazel. Eu sunt Ansei.

îi adresă un zâmbet care i se întinse încet pe toată faţa, cum se scurge albuşul dintr-un ou. Bineînţeles, îşi zise Hazel, bineînţeles că Jenny nu putea să aleagă decât unul ca el. Un magnet uman. Ea se înroşi, intimidată de atenţia care i se acorda, conştientă de statutul ei în cadrul acestui moment. De existenţa ei simplificată. Ea era dublura lui Jenny.

— Ansei, spuse Hazel, am auzit atâtea despre tine.

Era o minciună şi Hazel regretă că o spusese. Când Ansei întinse mâna sigur pe el, Hazel îşi încordă muşchii abdomenului – *punctul de echilibru al întregului corp.* Ridică o mână transpirată de pe bara de metal a cârjei şi i-o strânse.

⋆

Jenny nu-i mai telefonase după ce se întâmplase pe scenă în seara aceea.

Nici după operaţie, care durase trei-patru ore, nici după ce noptiera ei fusese inundată de cărţi poştale şi flori, nici după ce făcuse muşchi la braţe împingând roţile căruciorului pe holurile spitalului – nimic, niciun cuvânt de la Jenny. Nici chiar după ce fusese instalată pe canapeaua

părinţilor, unde a stat pe urmă şase săptămâni şi pe care n-o părăsea decât pentru a se târî să facă un duş – tot nimic. Hazel îi telefonase de două ori la căminul universităţii şi îi lăsase mesaje la responsabila de etaj, o îngâmfată. Dar Jenny nu o sunase înapoi.

Se gândeşte la tine, îi spusese mama, neconvingătoare, aducându-i încă un castron cu supă.

în timp ce se ofilea pe canapea, cu fălcile băloase ale lui Gertie în poală, Hazel încerca să o vizualizeze pe sora ei. Ameţită de medicamentul cu hidrocodonă, îşi imagina că Jenny era la o petrecere de vineri seara, îmbrăcată în fusta de blugi pe care o cumpăraseră amândouă de la un magazin second-hand, în vară. Miercurea dimineaţa, Jenny ar fi în sala de mese şi ar scoate bucăţelele de pepene galben dintr-o salată de fructe cam trecute sau ar asculta Pearl Jam la walkman în timp ce se ducea la cursuri. Hazel nu-şi putea imagina cursurile lui Jenny – nu fusese niciodată într-un campus universitar, orarul ei fiind deja prea încărcat de repetiţii pentru a-i însoţi pe Jenny şi pe tatăl lor când se duseseră să viziteze pentru prima oară. îşi imagina jachete de tweed, cămăşi încheiate până la gât, degetele

surorii ei crispate pe un creion. Lui Hazel, aceste imagini i se păreau fabricate, mai puţin o Chemare şi mai degrabă o fantezie care nu avea nimic de-a face cu realitatea lui Jenny. Efortul de a o invoca nu făcea decât s-o înfurie. *Uncie eşti?* implora Hazel disperată, în timp ce genunchiul îi pulsa ca sub loviturile unui ciocan.

⋆

Tatăl lor se duse să aducă bagajele de pe verandă, lăsând să intre în casă aerul geros de decembrie din fundătura lor îngheţată. Pentru un moment lung şi încordat, Hazel o privi în faţă pe sora ei, care arăta altfel într-un mod nedefinit. Jenny coborî privirea spre genunchiera ei, apoi o ridica şi nu spuse nimic, dar Hazel îi surprinse sclipirea din ochi. Era un fel de satisfacţie. Strălucitoare şi înţeleaptă. Ca şi cum Jenny ştia ce înseamnă: să fie sprijin pentru sora ei.

A

în timp ce toată lumea se pregătea pentru cină, Hazel se aşează la masă. De obicei, ea şi Jenny ar fi aşezat împreună suporturile pentru farfurii, ciondănindu-se în legătură cu alegerea şerveţelelor. Dar cârjele rezemate de uşa de sticlă glisantă o scuteau de această sarcină.

Mama servea puiul în timp ce Jenny

gesticula cu o sticlă de vin deschisă. Hazel a refuzat scuturând din cap. Nu-i plăcuse niciodată gustul alcoolului şi nici felul cum o făcea să-i vâjâie capul. în plus, mai avea câteva analgezice de luat. Mama le număra în fiecare dimineaţă, insistând că ar trebui să renunţe uşor-uşor la ele. *Trebuie să ai ^rijă,* îi spusese. *Dependenţa îţi curge prin sânge. Uită-te la bunicu-tău.* Hazel mesteca fără chef carnea de pui, în timp ce jumătatea de comprimat îşi făcea efectul, atenuându-i durerea pulsatilă din genunchi. Toţi ceilalţi aveau dinţi vişinii, pătaţi de vin. Mama îşi tapota emoţionată părul în timp ce îi punea lui Ansei întrebări despre şcoală, la care el răspundea respectuos. Era student la filosofic, explica, şi avea intenţia să se înscrie la masterat. Aş *vrea să scriu lucrări ştiinţifice. Gândul este cel mai pur lucru pe care putem să-l lăsăm în urma noastră.* Avea o voce dulce, cântată, care îi mergea iui Hazel direct la inimă. Pielea lui era albă ca laptele, interiorul antebraţului ca o coală de hârtie. Era într-adevăr frumos – de o frumuseţe care devenea şi mai evidentă pe măsură ce îl priveai.

Tresări când el îi pronunţă numele.

— Hazel, Jenny zicea că tu faci balet. Cum îţi este genunchiul? spuse Ansei,

mutând atenţia asupra ei.

— Aproape s-a vindecat, interveni mama, încă vreo câteva săptămâni cu cârjele, pe urmă va începe fizioterapia. Şi apoi va relua dansul cât de curând.

Hazel încuviinţă politicoasă. Ansei nu o slăbea din ochi, cu o expresie de sinceră curiozitate – nimeni n-o mai privise aşa de luni întregi. Fără milă sau jenă. I se păru chiar că sesizează o umbră de admiraţie în arcuirea surâsului său, o fărâmă din reverenţa pe care o stârnea publicului după o serie de *fouettés.*

— Am să vă anunţ ceva, spuse Jenny, deturnând atenţia lui Ansei de la sora ei.

Avea pe buze sedimente vişinii de vin şi Hazel simţi un val de ură incontrolabilă faţă de ea.

— Mă gândeam la povestea naşterii noastre, continuă Jenny, şi la asistenta care ne-a salvat. Nu i-am aflat niciodată numele, dar mulţumită ei noi suntem în viaţă. Sau cel puţin, Hazel este, nu-i aşa? în fine, m-am hotărât să mă specializez ca asistentă medicală. Obstetrică, mai precis.

De cealaltă parte a mesei, părinţii lor zâmbeau încântaţi, debordând involuntar de mândrie. O reacţie exagerată, aproape obscenă. Lui Hazel i se păru că în cameră se făcuse

brusc frig şi că toţi ceilalţi erau mai beţi şi mai ameţiţi decât fuseseră cu doar câteva minute mai devreme. Toată această demonstraţie i se părea brusc absurdă. în timp ce tatăl lor înălţă paharul de whisky pentru un toast şi Jenny ridică paharul ei de vin mânjit de amprente, Hazel îşi luă paharul de apă, privind fix în lumina becului din bucătărie până simţi că orbeşte.

în seara aceea, a adormit cu gândul la o amintire.

Haide, spunea Jenny, atârnând cu braţele ei subţiri de bara cea mai de sus de la locul de joacă, sub un soare arzător. Purta costumaţia pe care ele o rugaseră pe mama să o cumpere, o rochie de mireasă cu sclipici pe care o împărţeau amândouă, cu mâneci ca ale prinţesei Diana. Frica se strecurase în pieptul lui Hazel, pe care o dureau deja umerii de la cele două bare de căţărat pe care le escaladase cu grijă. Jenny, în acea învolburare de tul alb, părea foarte departe. Degetele umede de transpiraţie îi alunecau. *Trebuie să crezi că poţi,* spunea Jenny. *Adună-ţi forţele, Hazel, şi leagănă-te.*

*

Dimineaţa de Crăciun. O peliculă fină de alb acoperea cartierul – abia se luminase de ziuă şi răsăritul

soarelui arunca o discretă lumină portocalie peste suburbia înzăpezită, făcând-o să strălucească. întinsă în pat, Hazel se simţea amorţită şi neliniştită. Jenny ocupa camera de oaspeţi cu Ansei şi salteaua din patul de vizavi de al ei părea ciudat de goală.

De la accident, corpul lui Hazel îşi schimbase forma într-atât încât hainele ei nu îl rnai recunoşteau. Coapsele şi abdomenul i se îngroşaseră; muşchii gambelor se topiseră. Talia pantalonilor de pijama o strângea. îşi băgă mâna pe sub elasticul pantalonilor, întinzându-l. Corpul ei i se părea atât de străin încât mâna care se strecura în chiloţi, mângâindu-i smocul de păr şi coborând spre pliurile umede, ar fi putut fi a altcuiva. Se gândi la Ansei. La pielea lui mătăsoasă. La zâmbetul care îi inunda faţa. Scena se derula ca un film, sub o lumină de un galben delicat – Ansei deasupra, Hazel desfăcută pe pat, el cu muşchii umerilor contractaţi sub degetele ei, cu o linie fină de păr pe abdomenul ferm, coborând sub elasticul boxerilor în carouri, care îi aluneca pe şolduri. El se apleca spre ea, o desfăcea cu două degete şi surâsul Iui cobora, fascinant, contagios...

Orgasmul a venit înainte să fie

pregătită. Hazel se arcui spre propriile degete, cutremurându-se într-un fior care se topi mult prea repede, cu picioarele tremurând sub aşternuturi, sufocant de lipicioase. O acuzaţie. Când scoase mâna de sub cearşaf, avea degetele lucioase şi umede, cu pielea încreţită de parca ar fi stat prea mult sub apă.

A

Părinţii lui Hazel aşteptau la parter. Părul tatălui ei, păr de om bătrân, stătea ridicat în toate direcţiile, o ruşine. Mama ei se trântise în fotoliu, cu halatul de pluş strâns în jurul corpului. Gertie sforăia pe canapea, în timp ce din gură îi curgeau bale pe perna ei preferată. La televizor se auzea în surdină un program de ştiri. Hazel simţea nevoia acută să facă un duş, dar îi era prea greu cu genunchiera. îşi simţea mirosul de transpiraţie amestecat cu damful rânced al dorinţei ei.

— Au spus cumva la ce oră se trezesc? întrebă mama.

— Eu n-am auzit nimic, răspunse Hazel.

A mai trecut o jumătate de oră până să apară Jenny şi Ansei. Jenny avea părul ud după duş şi Ansei purta o pereche de raiaţi strâmţi pe picior. Observând că pantalonii îi făceau cute la genunchi, Hazel a simţit că i se

aprind obrajii de ruşine.

Au început să deschidă cadourile unul câte unul. Jenny primise un rucsac nou, din piele veritabilă, comandat de la un magazin care nu exista în Burlington. Probabil că mama lor îl comandase prin poştă.

— Pentru manualele tale, spuse mama, radiind de mândrie.

Hazel şi-a adunat toată energia pentru a scoate o exclamaţie de încântare când a văzut că ei îi luaseră un set de romane fantasy, genul care îi plăcea când era copil. înainte, toate cadourile primite aveau legătură cu baletul şi toată lumea s-a uitat în altă parte în timp ce ea bâiguia nişte mulţumiri pentru cărţi şi pentru pulover.

A venit rândul lui Ansei. El a rupt stângaci hârtia de cadou în timp ce părinţii ei zâmbeau încântaţi. Jenny îi atenţionase să nu-i cumpere nimic. Ansei avusese o copilărie grea – să nu întrebe nimic despre asta, le explicase ea – şi lui nu-i plăceau sărbătorile în familie. Mama îi cumpărase totuşi nişte pantaloni de pijama şi o carte despre primate. .Ansei le-a mulţumit, vizibil stânjenit, în timp ce Jenny i-a fulgerat cu privirea.

Ultimele două cadouri au fost cele mai previzibile. Două pachete identice, rămase sub brad. Hazel i-a

căutat privirea lui Jenny – redeveniseră copii, comunicând în limbajul lor secret, dintr-o singură privire.

Aşa era tradiţia: de două ori pe an, de Crăciun şi de ziua de naştere, Hazel primea o ţinută asemănătoare cu a lui Jenny. Deschiseră cutiile şi Hazel simţi că o dor obrajii în timp ce se forţa să zâmbească. Era o rochie de data asta, din bumbac, cu mâneci lungi, genul de model pe care l-ai purta la o recepţie sau un restaurant elegant. Hazel nu vedea cu ce ocazie ar putea s-o poarte, dar continuă să zâmbească forţat, lipindu-şi de corp rochia gri-cenuşie şi fâţâindu-se cu ea. A lui Jenny era verde oliv.

Mama lor aplaudă mulţumită:

— în regulă. Şi acum clătite. Tatăl vostru a găsit un sirop special...

— Staţi puţin.

Era Ansei. Avea o voce răguşită, guturală. Abia dacă scosese o vorbă toată dimineaţa. Degaja o tensiune ciudată, ca un fel de energie febrilă.

— Am şi eu ceva. Un cadou.

Ieşi din cameră şi Hazel îi auzi paşii urcând la etaj, apoi zgomotul fermoarului de la geanta lui de voiaj. Părinţii ei se foiră neliniştiţi pe locurile lor, în timp ce Jenny culese de pe jos câteva scame.

Ansei se întoarse cu pumnii strânşi,

cu trăsăturile lui ascuţite impregnate de un entuziasm fals, care părea formal, aproape rece.

— îmi pare rău, spuse Ansei, deschizând palma. Nu l-am împachetat. Dar este pentru tine, Jenny.

Toţi rămaseră cu gura căscată. Jenny îşi duse mâna la gură.

Era un inel. Nu un inel de logodnă, deşi Hazel era convinsă, după schimbul de priviri neliniştite, că gândul acesta le trecuse prin minte părinţilor ei. Era un inel masiv, vintage, o bijuterie care se vedea că aparţinuse altcuiva în trecut. Avea o bandă arămie, de aur neşlefuit, pe care era montată o piatră mov, atât de mare încât ar fi părut de prost gust dacă n-ar fi avut culoarea aceea deosebită. Un lila delicat, superb. Ametist.

— Oh, Ansei... spuse Jenny cu răsuflarea tăiată.

Părea încântată şi totodată jenată – Hazel o cunoştea bine pe sora ei. Ştia că Jenny voia să dezvolte întâmplarea şi s-o înfrumuseţeze când o va povesti mai târziu, regretând că părinţii ei erau de faţă, martorii acestui adevăr strâmb: gestul lipsit de emoţie al lui Ansei, strălucirea ireală a inelului.

— Vai, dar nu trebuia. De unde îl ai?

Ansei zâmbi, ridicând din umeri.

— M-a făcut să mă gândesc la tine.

În timp ce Jenny îşi puse inelul pe deget şi mama lor mormăi ceva legat de faptul că trebuia ajustat, Hazel simţi brusc o strângere de inimă pe care nu o putea defini. Se uita la piatra care scânteia în lumina dimineţii, refractată de albul zăpezii, şi nu ştia de ce avea impresia că ceva era nelalocul lui: de vină era inelul, băiatul, sora ei sau Hazel însăşi? *Bucură-te pentru ea,* îşi comandă Hazel cu tărie. Dar apăsarea tot nu a dispărut, coborându-i ca o mâzgă greţoasă pe gâtlej.

⋆

La masa de Crăciun, Hazel a încercat să-i prindă privirea lui Jenny. La îndemnul mamei, amândouă se schimbaseră fără tragere de inimă în rochiile noi, dar Jenny deja o pătase pe a ei cu vin roşu. Inelul cu piatră mov strălucea pe degetul ei. Părinţii lor încercau să se comporte normal, dar mama se tot uita la mâna lui Jenny, care, când se întindea spre platoul cu piept de vită, părea altfel, străină, parcă era a unei persoane mai în vârstă.

Hazel şi părinţii ei fuseseră ferm instruiţi să nu întrebe despre familia lui Ansei. *Este complicat,* spusese Jenny. Dar tatăl lor băuse whisky.

— Aşadar, Ansei, ce fac părinţii tăi de

Crăciun? se interesă el cu obrajii îmbujoraţi.

Şocul a fost ca la anunţul unei veşti proaste. A urmat o tăcere apăsătoare, în care se simţea un fel de groază. Hazel avea impresia că întrebarea tatălui ei atârna în aer, deasupra mesei. îi venea să întindă mâna, să culeagă cuvintele şi să i le bage înapoi în gura. îşi concentră atenţia în farfurie, unde oasele roase înotau într-o baltă de sos. La picioarele ei, Gertie ridică spre ea ochii lăcrimoşi, cu pleoapele căzute, şi o privi cu speranţa şi liniştea inocenţei.

— Am crescut într-un centru de plasament. Nu prea aveam tradiţii, răspunse Ansei.

Hazel îl văzu pe tatăl ei schimbându-se la faţă de ruşine când îşi dădu seama de gafa comisă.

— îmi pare tare rău..., bâigui mama ei.

— Nu vă faceţi griji.

Stânjeneala plutea în aer, amestecată cu încă ceva. Un lucru pe care Hazel îl recunoscu imediat, după atâţia ani petrecuţi pe scenă: aşteptarea publicului. Toţi erau numai ochi şi urechi la Ansei. Hipnotizaţi.

— Părinţii mei m-au părăsit când aveam patru ani, începu el. Nu-mi amintesc sărbătorile cu ei. Am avut un frate mai mic, dar a murit.

Hazel se simţi oripilată de ignoranţa

ei. Nu ştia nimic despre acest om sau despre momentele pe care Jenny le petrecuse cu el. Nu ştia nimic despre lumea largă. Ea trăia – şi i se părea ceva banal – în această casă confortabilă, anostă, împodobită cu şosete pentru daruri de la Moş Crăciun, unde aveau mâncare din belşug, din care vor arunca resturile când nu vor mai fi bune. în acest orăşel frumos, unde nu se întâmplase niciodată nimic rău. Părinţii ei nu erau
bogaţi, dar duceau un trai decent. Nu i se întâmplase niciodată să îşi dorească ceva foarte tare şi să nu primească.

— Am citit multe cărţi de filosofie în ultimul timp, continuă Ansei. Locke, în special. El respinge conceptul de continuitate corporală, ideea că fiinţa noastră fizică ne face ceea ce suntem. în schimb, se bazează pe memorie. Memoria este cea care ne defineşte identitatea personală, care separă conştiinţa mea umană de a voastră. Eu am o părere... O teorie, mai degrabă. Binele şi răul nu există, în schimb, avem memoria şi alegerea, iar noi toţi ne situăm în diferite puncte în spectrul dintre cele două. Suntem definiţi de ceea ce ni s-a întâmplat şi de ceea ce alegem să fim. în fine, voiam să vă mulţumesc.

Tuturor, pentru că m-aţi primit în casa voastră. Şi ţie, Jenny, pentru tot. Dacă eu sunt doar o succesiune de alegeri, mă bucur că ele m-au adus aici.

Hazel a înţeles atunci. Sclipirea misterului care o fascinase pe Jenny şi care uşor-uşor o îndepărta de ea. Hazel însăşi rămăsese cu respiraţia tăiată, amuţită de adrenalină, de uimire şi curiozitate. Tragedia avea o textură. Un nod, care implora să fie dezlegat. Lucrurile pe care şi ie dorea ea erau dincolo de cuvinte, intangibile, prea abstracte pentru ca ea să pună degetul pe ele – lucrurile dorite deja îi aparţineau surorii ei.

⋆

Baia era o peşteră întunecată şi rece. Hazel intră clătinându-se, lăsând cârjele care căzură pe jos. Nici nu se sinchisi să aprindă lumina – nu voia să vadă pereţii bej, tabloul strâmb cu peisaj, micul bol cu cochilii de scoici pe care mama le curăţa de praf o dată pe săptămână. Se aplecă deasupra vasului de toaletă şi băgă capul până ajunse cu faţa aproape de apa urât mirositoare. începu să icnească în timp ce vocile politicoase şi clinchetul tacâmurilor se auzeau înfundat prin uşă.

O ura pe Jenny. Era o ură reală, arzătoare şi conştientă. Hazel vomită, sperând să expulzeze tot din corpul ei,

toată durerea şi oroarea provocate de un astfel de sentiment amar şi egoist. Dar ştia că va mai persista un timp, înainte sa se risipească şi să se transforme din nou în dragostea necondiţionată pe care o cunoscuse dintotdeauna. Dragostea dintre surori nu era aşa cum citise ea în cărţi sau văzuse în filme. Reprezenta o categorie în sine, o certitudine tăcută care îi curgea prin vene, chiar şi atunci când Jenny era la kilometri distanţă. Dragostea de soră era ca mâncarea sau ca aerul sau ca memoria însăşi. Era impregnată în moleculele ei, în însăşi esenţa fiinţei ei. Dar nu era o dragoste pe care ea o alesese şi, din acest motiv, Hazel va dispreţui mereu acea parte din ea care se temea – sau poate spera – că niciodată nu va mai iubi pe nimeni aşa cum o iubea pe Jenny.

*

Un ciocănit în uşă.

Lungită în patul ei, Hazel asculta un CD mai vechi de-al lui Springsteen, pe care îl găsise la magazinul de muzică din oraş.

în lumina slabă de pe hol, Jenny nu era decât o umbră. Purta nişte pantaloni de pijama şi un tricou spălăcit şi larg pe care îl lăsase acasă. Hazel îl cunoştea foarte bine. Când se plictisea de hainele ei, se ducea

uneori şchiopătând la comoda lui Jenny şi răscolea prin sertare, apoi îşi trecea peste coastele ei slabe tricoul de la concertul Nirvana pe care Jenny îi abandonase, şi îşi îndesa şoldurile în blugii demodaţi pe care sora ei nu ţinuse să-i ia când plecase la facultate.

Acum Jenny urcă în patul lui Hazel şi se aşează cu genunchii strânşi la piept. Hazel îşi scoase căştile din urechi. Puţin mai încolo, salteaua de pe celălalt pat era goală. Mama lor strânsese lenjeria, dar lăsase posterele lui Jenny pe perete.

— Te simţi mai bine? întrebă Jenny scăldată în lumina blândă a veiozei. Mama a vrut să vin să te văd.

— Sunt bine, răspunse Hazel pe un ton tăios.

— Eşti supărată.

— Nu sunt.

Şi chiar nu era. Era obosită. Pierdută şi slăbită. Aproape că şi-ar fi dorit să fie supărată – o stare pe care ar fi gestiona-o mai uşor decât acest imens gol solitar.

— Am văzut, spuse Jenny. Am văzut cum te uitai la mine în timpul mesei.

— Oh, ai observat? Nici nu m-ai privit în ochi de când ai venit acasă.

O pauză lungă, tensionată.

— îmi pare rău pentru genunchiul tău, murmură într-un târziu.

Această recunoaştere suna îngrozitor de banal. Era pentru prima oară când Jenny făcea aluzie la accident. Hazel înţelese, intr-o străfulgerare de luciditate, de ce Jenny îi ignorase genunchiul. Nu pentru că nu-i păsa. Nu, Jenny ştia exact ce însemna acest genunchi accidentat pentru Hazel – acest eşec –, pentru amândouă. îi era mai uşor să nu se uite.

— Necazurile te schimbă, adăugă Jenny. Ansei mi-a spus asta. Eu nu ştiu ce înseamnă cu adevărat să mă lupt, şi nici tu.

Hazel se pregătea să protesteze, să-şi apere suferinţa, dar Jenny continuă.

— Nouă ni s-a oferit totul de-a gata, Hazel. Casa asta banală, cu trei dormitoare, cu covor crem. Avem nişte părinţi care ne iubesc.

Jenny se opri şi îşi muşcă buza.

— Ansei este altfel. El a trăit în patru case de plasament. Şi frăţiorul lui, despre care a adus vorba la masă? în seara asta, a fost prima oară când l-am auzit spunând că fratele lui a murit. Ansei nu mi-a povestit niciodată cum s-a întâmplat, dar strigă în somn: „Bebeluşul! Bebeluşul!”

7

Jenny păruse întotdeauna mai matură. Când erau mici, îi amintea mereu lui Hazel de cele trei minute în

plus pe care le avea ea. în seara asta, stând în patul ei de copil, cu o girafă de pluş strivită sub coapsă, Hazel avea impresia că era un decalaj vizibil. Drastic.

— Ansei nu e ca toţi ceilalţi. Pe el nu îl emoţionează lucrurile la fel ca pe alţi oameni. Uneori mă întreb dacă are sentimente.

— Şi dacă nu are sentimente, întrebă Hazel circumspectă, atunci de unde ştii că te iubeşte?

Jenny se mulţumi să ridice din umeri.

— Nu cred că ştiu.

Diferenţele dintre ele erau acum stridente, aproape ţipătoare. Jenny, cu respiraţia mirosind a whiskey şi cu tuşul întins la ochi, fusese atinsă de mâinile altcuiva, modelată şi formată de el. Ea nu mai era cealaltă

jumătate a lui Hazel, ci o fiinţă vibrând de propria ei viaţă. *Vino înapoi,* îi venea lui Hazel să o roage, deşi ştia că nu folosea la nimic. Ea nu mai era persoana cea mai apropiată de sora ei. Ele nu mai erau „noi”, ci două persoane distincte, care evoluau în ritmuri diferite: una plină de energie şi pătimaşă, cealaltă neformată şi posesivă.

Când Jenny se ridică, părul îi stătea zbârlit ca un nor încărcat electrostatic acolo unde se frecase cu capul de perete. Se opri la uşă, redevenind o simplă siluetă.

— îmi pare rău. Pentru genunchiul tău. îmi pare rău că nu am venit acasă. îmi pare rău că nu ti-am dat un telefon.

r

Cuvintele păreau sterile. Mult prea superficiale.

— Chiar aşa, ce te-a împiedicat?

— Am simţit-o. Ca atunci când eram copii. Stăteam la bibliotecă, învăţam, şi am simţit în secunda când s-a întâmplat. Parcă mie mi s-au rupt tendoanele. M-a durut, Hazel. Şi pentru prima oară am regretat că am această putere.

După ce a plecat, camera i s-a părut şi mai goală lui Hazel, parcă era

*

altfel. Pe cuvertură rămăsese un fir de păr lung şi strălucitor de-al lui Jenny. Hazel îl ridică de un capăt şi privi cum se unduia graţios în aer. Apoi îl răsuci şi îl băgă în gură. N-avea niciun gust. îi simţea doar forma, textura: un păianjen pe limba ei.

*

Spectacolul începuse ca oricare altul. *Lacul lebedelor.* Sub lumina fierbinte a reflectoarelor, poantele ei se simţeau uşoare pe covorul de dans. Era pentru ultima oară când le încălţa, după care urma să coasă panglicile pe o pereche nouă. Nu a sesizat nimic la nivelul degetelor, deşi poate ar fi trebuit. Era aproape de scena finală, ultimul ei solo, şi se simţea plină de o energie fără margini. Când Hazel a început seria de *fouettés,* publicul părea că se învârtea odată cu ea, de opt ori şi încă o dată. Capul ei se întorcea rapid, urmând răsucirea corpului.

Era în plină coregrafie când s-a întâmplat. Amintindu-şi, Hazel se simţea recunoscătoare pentru acele ultime momente în care s-a simţit ea însăşi. Pentru felul cum picioarele ei au purtat-o în pregătirea pentru salt, *pas de bourrée,* două mici sărituri înainte de *grand jeté.* în acel moment interminabil dinainte de aterizare, înainte să se răsucească şi genunchiul ei să cedeze, Hazel se gândea: *Dragostea înseamnă adoraţie. Dragostea este o răsuflare întretăiată, dragostea este o întindere, dragostea este asta.* O clipită de eternitate, aprinsă sub un spot de lumină aurie. Era singurul lucru pe care ea învăţase să-l dorească.

⋆

Hazel nu ştia de cât timp dormea când a fost trezită din somn de nişte lătrături.

Era încă îmbrăcată în rochia de Crăciun, care i se ridicase până în jurul taliei, dezvelindu-i picioarele îndoite într-o poziţie inconfortabilă peste cuvertură. în camera întunecată era un aer închis şi doar lătratul insistent lui Gertie la uşa din spate tulbura liniştea casei. Toţi învăţaseră să o ignore, iar ea se liniştea singură şi adormea la loc. Dar cum Gertie continua să latre ca nebuna, Hazel se ridică din pat, sărind într-un picior până la fereastră.

O mişcare bruscă în spatele geamului. Hazel se frecă la ochi somnoroasă, clipi de mai multe ori pentru a fi sigură că nu visează.

Era Ansei, se vedea clar în lumina lunii. Stătea sub arţarul din grădină, ai pantalonii de pijama băgaţi în cizme, şi săpa cu o lopată luată din garaj. 1 se vedeau încheieturile mâinilor din mânecile jachetei de fiecare dată când scotea bulgări de pământ ud acoperit cu zăpadă. Un zgomot sec, o lopată golită. Hazel privea uluită cum Ansei a săpat până a făcut o groapă adâncă de vreo 30 de centimetri în care braţul lui a dispărut până la cot. Când şi-a scuturat mâinile

de pământ, Gertie deja se liniştise şi Hazel s-a băgat înapoi în pat. A auzit uşa de sticlă glisantă deschizându-se şi închizându-se, apoi târşâitul paşilor lui Ansei pe scară.

Ceasul arăta ora 4:16 a.m. Probabil că Jenny dormea, habar n-avea ce se întâmplă. Hazel n-a mai închis un ochi toată noaptea, intrigată de ciudăţenia scenei la care asistase. S-a făcut ora 5, apoi ora 6. La 6:30, cerul se luminase, căpătând o nuanţă delicată de albastru infinit, şi un nou zgomot se auzea dinspre hol. Atât de slab la început, încât Hazel a ciulit urechea sa audă mai bine.

Şoapte. Foşnete.

De data asta, îşi lua cârjele prin semiîntuneric. Uşa camerei se deschise fără zgomot şi ea făcu tiptil câţiva paşi pe covor, cu inima cât un purice. A ştiut dinainte să ajungă la camera de oaspeţi ce avea să descopere.

Prin crăpătura uşii, îi văzu dezbrăcaţi peste pilotă. Expuşi în lumina zorilor, aveau ochii închişi. Jenny era cu spatele lipit de pieptul lui Ansei care, cu mâna lui mare, îi cuprindea un sân, în timp ce pompa în ea cu membrul lui umed şi lucios. Mâinile lui, care fuseseră spălate, erau de un alb imaculat, fără nicio urmă de pământ sau de la lopată.

Hazel se întrebă dacă nu cumva visase scena sau şi-o imaginase. Jenny stătea cu picioarele desfăcute şi cu capul dat pe spate; gâtul ei părea atât de delicat în lumina palidă a zorilor de iarnă, atât de vulnerabil. în dunga de lumină ce se strecura prin crăpătura uşii, corpul lui Jenny nu era neapărat al lui Jenny. Ar fi putut fi al lui Hazel, lucind de transpiraţie, destins, gâfâind. Hazel, pierdută într-un fel de mişcare care te făcea mai înţeleaptă, distinctă, reală.

Ansei deschise ochii.

Hazel nu avu timp să plece de la uşă sau să se ascundă. în acea fracţiune de secundă , dinaintea şocului, în care a simţit frica până în abdomen, şi înainte să se dea grăbită înapoi cu cârjele, Ansei a săgetat-o cu privirea. Era ceva nou la el, ceva sălbatic, imaginea unui sol umed colcăind de gângănii după ce o piatră a fost dată laoparte. Ea fusese martora unei scene în grădină, menită să rămână secretă. Iar acum îl vedea pe Ansei reîntors, transformarea lui dintr-o persoană în două, devenind una cu Jenny. Era înfricoşătoare această forţă a dorinţei lui carnale. îi dădea impresia de ferocitate.

Universului nu-i păsa cum iubeşti. Puteai să iubeşti aşa – presant şi alunecos, ca o iubită sau o nevastă. Puteai să iubeşti ca o soră sau chiar ca o geamăna. Nu conta.

Două lucruri legate sunt întotdeauna menite să se separe.

7 ORE

La prânz, carne cu sos. O masă moale este împinsă în celula ta, o movilă gelatinoasă deasupra unei bucăţele de carne de curcan, alături de o jumătate de cană de fasole verde plutind în apă. Fără cafea astăzi. Un mormăit colectiv răsună pe coridor. Sectorul A este organizat astfel încât să nu vezi pe nimeni, dar tu ştii să identifici zgomotele caracteristice fiecărui deţinut. Astăzi le este foame. în timp ce bagi în gură lingura cu această substanţă fără formă, îţi imaginezi că mănânci un cheeseburger, că muşti dintr-o chiftea de carne rozalie.

Ai citit cândva că bucuria este verisoara J dragostei. Dacă tu nu simţi dragostea, măcar rămâne această rudă mai sărmană, a cărei amintire este atât de tentantă: plăcerea de a savura o bucată de carne gătită perfect, care ţi se topeşte pe limbă. Ştii cum să înghiţi, să închizi ochii de încântare.

*

O recunoşti pe Shawna după paşi.

Shawna are un mers târşâit, foarte diferit de mersul apăsat al bărbaţilor. Un mod de a-şi trage picioarele fără

vlagă, mereu nesigură de ea. Ţipetele bebeluşului au încetat şi tu stai pe marginea patului, respirând regulat. *Bebeluşul a murit,* îţi spui. *Bebeluşul a murit.* îţi aminteşti de asistenta socială care te-a pus să te aşezi, copil fiind, de degetele ei groase şi noduroase. *Fratele tău este într-un loc mai bun acum,* ţi-a spus ea, prea ocupată sau prea tristă pentru a te privi în ochi.

Shawna trece pe lângă celula ta, trimisă cu vreo treabă, şi aruncă o privire neliniştită prin fereastra uşii. Deţinuţii o hărţuiesc în permanenţă, masturbându-se în spatele geamului când trece – împuşcând-o, cum zic ei. Dar tu, pentru Shawna, eşti altfel. E teamă în privirea ei. Emoţie. înainte de a-i fi văzut chipul pentru prima oară, i-ai auzit hârşâitul ezitant al bocancilor pe ciment şi ţi-ai dat seama: Shawna este o femeie făcută din percepţiile altora. Din categoria celor mai influenţabile. îşi face cumpărăturile de la Costco, îşi roade unghiile. N-a învăţat niciodată să se machieze cum trebuie, aşa că mereu este mânjită de fard albastru sub ochi. Shawna este genul de femeie căreia îi place să i se spună cine este.

Ai vorbit cu Shawna în şoaptă, aţi conspirat împreună, aţi schimbat bileţele pe ascuns. Fără îndoială că

cei doi deţinuţi din celulele învecinate cu a ta au auzit tot, dar Jackson şi Dorito ştiu să nu se pună cu tine. Eşti foarte bun la şah şi, din acest motiv, ai cea mai preţioasă rezervă de gustări din toată Clădirea 12, singura monedă de schimb pe care şi-o permite acest loc. Când câştigi la şah – uneori de două ori pe zi, strigând şah-mat pe coridor –, cei care pariază expediază câştigurile în direcţia ta, legate de capetele unui cearşaf. Tu îi strecori câte un premiu lui Jackson sau Dorito, o pungă cu chipsuri cu usturoi sau napolitane cu ciocolată. Iar ei îşi ţin gura.

Acum, în timp ce Shawna se îndepărtează, simţi o tresărire de mândrie. Ochii ei. Aprinşi de o lumină febrilă. Shawna se sperie singură. Mai ai 49 de minute până vei fi transferat la unitatea Walls. Shawna a atins o culme pe care nici nu-şi imagina că o poate urca.

Ai citit-o bine pe Shawna. După serviciu, se ducea la ea, în casa ei modulară, unde cămăşile soţului ei sunt încă împăturite în sertare, unde jachetele lui atârnă neatinse deasupra covoraşului de vinii cu inscripţia „Bine aţi venit”. El a murit în urmă cu aproape un an. Accident de motostivuitor. La cină îşi încălzeşte mâncăruri gata preparate şi bea Bud

Light în faţa ecranului alb al televizorului.

— E un loc mic şi plăcut, ţi-a spus ea, când puneaţi la punct detaliile planului.

— Ce vom face când voi fi liber? ai întrebat-o tu. Haide, spune-mi.

— Ei bine, vom pregăti o masă bună. Cu friptură la grătar afară. Vom deschide o sticlă de vin.

Ţi se pare o nebunie, o mare nebunie, că Shawna îşi imaginează că tu ai de gând să stai la ea acasă, la 30 de kilometri de Polunsky. Că ea nici n-a luat în calcul câinii, elicopterele sau interogatoriul la care, inevitabil, va fi supusă. Sau poate că s-a gândit la toate astea, dar a ales să trăiască în propria ei fantezie. Nu contează, oricum ar fi. Ai nevoie de ea. Ai nevoie de ea pentru plan şi, pe urmă, ai nevoie de ea pentru a fi sigur că Teoria ta va ajunge în lumea exterioară. Ea a fost de acord să facă în aşa fel încât caietele tale să ajungă la presă, să le trimită editurilor. Restul nu mai contează, dacă ea reuşeşte să facă toate astea.

— Toată lumea îmi spune că sunt prea bună, ţi-a şoptit Shawna aseară, ducând o mână tremurândă la gură.

Arăta atât de fragilă. Părea că o să se spargă dacă o forţai prea tare.

— Dragostea mea, i-ai spus în

şoaptă. Dragostea mea. Cum ar putea să fie asta un lucru rău?

*

Se va întâmpla la prânz, în duba de transfer.

Shawna a intrat pe furiş în biroul directorului în urmă cu câteva săptămâni. A găsit hârtiile cu detaliile referitoare la transferul tău. Numărul de înmatriculare al dubei, ruta. Biletul ei din această dimineaţă ţi-a dezvăluit totul.

S-a făcut.

Azi dimineaţă, Shawna a intrat în parcarea angajaţilor, a forţat uşa dubei şi a pus vechiul revolver al soţului ei sub scaunul şoferului.

Shawna ti-a descris autostrada din apropierea casei ei, pădurea deasă din împrejurimi. Tu te vei folosi de picioare pentru a scoate pistolul de sub scaunul şoferului, apoi, cu mâinile încătuşate, îl vei îndrepta spre gardieni în timp ce le vei face cunoscută lista ta de cerinţe. Shawna a desenat o hartă aproximativă pe spatele unui formular de vizita. Tu vei alerga în slalom printre copaci. Când vei ajunge la pârâul pe care ţi l-a descris, îţi vei arunca hainele. încă vreo câteva sute de metri şi vei ajunge la rulota ei, unde o cutie de vopsea de par şi nişte lentile de contact colorate te vor aştepta pe hiatul din bucătărie,

precum şi o salopetă de construcţii care a aparţinut soţului ei.

Există posibilitatea – chiar probabilitatea – ca totul să meargă prost. Ca echipa de transfer să fie înarmată cu mitraliere. Tu să încasezi un glonţ în cap. Să fii făcut bucăţi de un Rottweiler bine dresat sau să fii făcut terci de un camion în timp ce traversezi autostrada. Dar toate aceste opţiuni ţi se par de preferat în locul camerei care te aşteaptă. în locul patului metalic.

*

— Packer.

Vocea directorului, la uşa ta, este răguşită şi aspră.

Mestecă zgomotos o gumă, pompând cu fălcile. Porii dilataţi de pe nasul lui, unsuroşi şi proeminenţi, sunt primul lucru pe care îl vezi. Are o tunsoare militărească, egală şi plată în creştet. în unele zile, poartă verighetă, dar astăzi nu.

— Vreau sa mă asigur că eşti pregătit, spune directorul. Ştii ce se va întâmpla în continuare? Preotul ţi-a explicat tot?

Tu încuviinţezi. O privire furişă spre ceas: 35 de minute până la transfer. în 35 de minute, vei fi încătuşat şi escortat până la duba care aşteaptă şi care, crede directorul, te va duce la unitatea Walls. în interiorul acelei

clădiri de tristă reputaţie, se găseşte o celulă de izolare. Un scaun pentru preot. Un telefon pentru adio.

Te cuprinde un val de căldură când te gândeşti la ce ştii tu: nu vei vedea nimic din toate astea. îţi imaginezi ce faţă va avea directorul peste câteva ore, ruşinat în faţa camerelor de filmat ale jurnaliştilor. Va avea obrajii roşii, tendoanele gâtului încordate.

— Domnule director, puteţi să-mi faceţi o favoare?

Bărbatul îşi încrucişează braţele musculoase.

— Martora mea... puteţi să-i spuneţi că regret? îi spui.

Ai avut ocazia să-ţi dai seama de cruzimea directorului. L-ai auzit zbierând la alţi deţinuţi, scoţând taserul din buzunar, ţintuindu-i la perete, l-ai auzit cum ţipau de durere. Dar nu eşti prost. Ştii cum să manipulezi femeile şi anumite tipuri de bărbaţi. îi înţelegi pe cei de teapa lui, care stau cu picioarele larg desfăcute, într-o poziţie de forţă fabricată. Tu ai grijă să stai aşezat pe marginea patului, să ţii capul uşor plecat în semn de deferenţă. Niciodată nu te-ai ridicat să ajungi la înălţimea lui, întotdeauna l-ai lăsat să te domine. Din acest motiv, aveţi glumele voastre. Ba chiar i-ai împărtăşit câte ceva din Teoria ta.

Dintre toţi deţinuţii din unitatea Polunsky, tu eşti preferatul lui. „Ansei R”, răcneşte el, de parcă aţi fi doi amici pe o canapea, uitându-se la un meci de fotbal la televizor. Vă ciocniţi pumnii printre gratiile cuştii de recreere.

Directorul rulează guma de mestecat în jurul limbii şi o pocneşte. Simţi mirosul de salivă, impregnat cu scorţişoară.

— Ai grijă să-ţi pui lucrurile lângă uşă, spune directorul.

Iei răspunsul lui drept acceptare.

*

Directorul nu s-a luat de tine decât o dată – o singură dată în cei şapte ani pe care i-ai petrecut la Polunsky. Nu a folosit un taser sau forţa braţelor. Tu eşti altfel. Te încearcă un fior de mândrie amestecat cu ruşine când îţi aduci aminte. La tine este nevoie de o tehnică specială.

Vorbeaţi amândoi despre Teorie.

— Explică-mi, a spus directorul, rezemându-se plictisit de perete.

Era la mijlocul unei veri texane înăbuşitoare, când aerul era irespirabil la treizeci şi şapte de grade şi coridorul mirosea constant a transpiraţie şi a picioare.

— Ei bine, este o Teorie despre bine şi rău, ai spus.

— Scrisă? Cum ar fi o carte?

— Bineînţeles. Lucrez la ea în fiecare seară.
— Ah, OK. Şi care e teza ta?
Ai scos de sub pat unul dintre caiete şi i I-ai strecurat pe sub uşă.
— *Ipoteza 51A,* a citit directorul cu voce tare. *Despre Infinit?*
— Da. *Despre Infinit* explorează conceptul de alegere. Avem milioane de vieţi potenţiale, mii de universuri paralele care curg ca nişte râuri pe sub realitatea noastră curentă. Dacă moralitatea este determinată de alegerile noastre, atunci trebuie să luăm în considerare şi celelalte universuri în care n-am făcut aceleaşi alegeri.
— Şi tu unde eşti în ele? a întrebat directorul.
— Unde sunt eu?
— în acele alte vieţi, unde eşti tu dacă nu eşti aici?
— Nu ştiu. Opţiunile sunt infinite. Identităţile noastre alternative trăiesc într-o
altă dimensiune, multiplicându-se până în afara câmpului nostru vizual. Aş putea fi scriitor, filosof sau jucător de baseball. Posibilităţile sunt nelimitate. Ele dovedesc că individualitatea mea – ceea ce mă defineşte ca om bun sau rău – este fluctuantă. Moralitatea nu este fixă. Este fluidă, mereu schimbătoare.

Directorul a pământ să mediteze la spusele tale.
— Şi-atunci unde ar fi ele acum? a întrebat el.
— Cine?
— Fetele alea, Ansei. într-o lume alternativă, o lume în care tu nu le-ai ucis, ce-ar face ele fix în momentul ăsta?

întrebarea te-a năucit. Un atac prin surprindere. Te-a usturat această întorsătură bruscă din partea directorului. Te-ai uitat lung la venele de pe mâinile tale până când el a scos un mic râs înfundat, apoi a bătut cu degetele în uşa de metal ca pentru a-ţi aminti că erai închis.
— Deci eşti genul care scrie manifeste, hm?
— Nu este un manifest, ai răspuns.
— Dac-am văzut unul, le ştiu pe toate. Toate arată la fel. Ca o justificare. Şi nu există nicio justificare pentru ce ai făcut tu, Ansei P., dar Dumnezeu ştie că ai destul timp să continui să cauţi, a replicat directorul.

Cu aceste cuvinte, s-a îndepărtat şi te-a lăsat singur, scoţând fum pe nări. *Ce periculos,* ţi-ai spus tu. Ce inutil. Ce absurd să dezvălui chiar şi o mică parte din tine – când această personalitate, spun ei, este monstruoasă.

⋆

Directorul a plecat. Tu aştepţi. 9 minute până la transfer. Câteodată te gândeşti că doar din asta eşti făcut: un scurt moment între acţiune şi inacţiune. Să faci sau să nu faci. Unde este diferenţa? te întrebi. Unde este alegerea? Unde este linia dintre nemişcare şi mişcare?

A doua fată a fost o chelneriţă dintr-un fast-food.

Vara aceea adolescentină a avansat: 1990, Bon Jovi şi Vanilia Ice. Săptămânile treceau şi căutările nu aveau niciun succes. Afişele despre dispariţie începuseră să se decoloreze, jurnalele de ştiri n-o mai menţionau atât de des şi, în rarele momente când te gândeai la ce făcuseşi, ţi se părea ireal. Omorâseşi pe cineva. O fată. îţi aminteai doar frânturi din actul în sine: cureaua ta desfăcută şi ondulându-se ca un şarpe, bătăturile din palmele tale de la efortul strânsorii. Ţi se părea ceva complet separat de persoana ta, vag legat de tine, dar nu foarte important. Te trezeai în toiul nopţii la zgomotele obişnuite dintr-un parc de rulote şi îţi imaginai paşi. Sirene. Zăngănit de lanţuri. Te ghemuiai sub aşternuturile ieftine şi aspre, convins că totul s-a terminat – în sfârşit, veneau să te aresteze.

Dar n-au venit. Iunie a trecut, apoi a venit iulie şi ei tot n-o găsiseră.

Seara târziu, ai luat maşina şi te-ai dus la fast-food. Adăpostit într-un colţ întunecat lângă autostradă, fast-foodul se închidea la miezul nopţii şi ţie îţi plăcea să petreci acele ore somnolente bând cafea pe o banchetă în fundul sălii, pentru a evita atmosfera mohorâtă din rulota ta. Chelneriţă ta preferată era o blondă cu părul prins în coadă de cal şi pistrui pe obraji – mereu schimba câteva vorbe cu tine în timp ce îţi turna cafeaua. Era tânără, avea în jur de 16 ani, şi se înroşea repede. Angela, aşa scria pe ecusonul de pe şorţul ei. îi repetai numele când erai la duş, pe drum, în camera frigorifică în timp ce aranjai cutiile cu îngheţată de vanilie.

E-adevăr, ţipetele reîncepuseră.

Timp de câteva zile după prima fată, ai fost convins că le-ai izgonit din viaţa ta pentru totdeauna. Totul ţi se păruse mai uşor. Mai frumos. Te întrebai dacă acesta era sentimentul despre care vorbeau oamenii, dacă asta însemna să fii fericit. încă mai aveai slujba de vară de la Dairy Queen. Le întindea! cornete de îngheţată copiilor zâmbitori, ai complirnentat-o pe colega ta pentru noua tunsoare. Ea a înclinat capul

într-o parte şi ţi-a mulţumit cu glas scăzut şi cu un aer confuz. Cuvintele ei erau impregnate de suspiciune, de o teamă tăcută care te-a înfuriat, şi, puţin câte puţin, s-au strecurat din nou în capul tău ţipetele bebeluşului. Ca apa care picura dintr-un tavan în care s-a infiltrat.

Era o noapte umedă, pe la mijlocul lunii iulie. îţi aminteşti că aveai tricoul fleaşcă de transpiraţie. Prin fereastra luminată a fast-foodului, ai văzut-o pe Angela stivuind scaunele, ştergând podeaua cu mopul, stingând luminile. în sfârşit, a ieşit din restaurant, cu geanta sub braţ – a căutat în legătura de chei, a încuiat uşa, apoi a aruncat o privire spre maşina ei. Nu te-a văzut imediat, nemişcat cum stăteai în mijlocul parcării goale. O tresărire când ţi-a auzit respiraţia. Imediat şi-a dat seama de pericol. Angela a scos un strigăt ascuţit, dar tu i-ai pus repede mâna la gură.

După, a fost altfel.

Uşurarea a fost slabă. Diluată. Un extaz slab, flasc. Nu se compara cu senzaţia oferită de prima fată. Până i-ai târât trupul inert în maşină, până ai căutat roaba în spatele rulotei pentru a-ţi croi drum prin vegetaţia deasă, până ai îngropat-o lângă cealaltă fată în adâncul pădurii, n-a mai rămas nimic din acea uşurare. De parcă nici

nu fusese. Erai murdar de pământ şi, deasupra coronamentului, cerul ameninţa să se lumineze. Te usturau mâinile acolo unde cureaua îţi intrase în carne şi între degete răsuceai brăţara de perle a fetei.

O amintire îngropată până atunci îţi răsărise în minte. Mama ta punându-ţi un lănţişor la gât – *Te va proteja mereu.* Ţi-ai lăsat faţa în mâinile murdare. Ai plâns.

*

Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta. Shawna şi echipa de transfer.

Te ridici şi iei scrisoarea lui Blue de pe etajeră. Are o singură pagină. O împăturești, făcând-o cât mai mică, apoi o strecori în spatele elasticului din talia pantalonilor. Această foaie de hârtie va veni cu tine, o vei simţi împungându-te cu un colţ în coapsă în timp ce vei fugi prin pădure.

Dar fotografia... Nu ştii ce să faci cu fotografia.

Fotografia ţi se pare mai importantă decât toate – când o apropii de faţă, imaginea se înceţoşează. Atât de aproape, parcă şi vezi borcănaşele cu sare şi cu piper, sticlele de ketchup cu dâre de sos întărit. Ai impresia că auzi bolborositul maşinii de sucuri, râsul lui Blue în spatele uşii de la bucătărie. Inspiri adânc, dar nu simţi decât miros de hârtie lucioasă.

Când o lingi, suprafaţa fotografiei are un gust amar. Metalic. De cerneală, de produse chimice.

Cu o mică grimasă, rupi un colţ: marginea peluzei, locul unde e parcată maşina lui Blue. O bagi în gură ca pe un chips de cartof. Cerneala îţi rămâne în gât, o senzaţie de arsură dulce şi otrăvitoare, în timp ce îţi dai seama ce trebuie să faci. Rupi preţioasa fotografie în fâşii, potrivite pentru măselele tale. Gustul cernelei se simte greţos între dinţi. Mesteci, totuşi, până când fotografia s-a dus pe gâtlej în jos, până când Blue House devine parte din tine pentru totdeauna.

⋆

Tu crezi în multivers. în infinitele posibilităţi pe care le oferă. Acolo există o altă versiune de-a ta – un copil care nu a fost abandonat. Un copil care se întoarce de la şcoală la o mamă care îi citeşte poveşti şi îl sărută pe frunte înainte de culcare. Există o versiune a ta care nu a pus vulpea în patul lui Saffy Singh, care a învăţat cum să alunge altfel ţipetele lui bebe Packer. Un bărbat care nu s-a căsătorit cu Jenny. Există o versiune a ta care a pierdut doar lucruri pe care le pierde toată lumea. îţi place să crezi că fiecare dintre identităţile tale ar fi reuşit să găsească şi Blue House.

Dar cea mai derutantă versiune a ta – cea pe care nu reuşeşti s-o înţelegi – este Ansei Packer care a făcut totul exact la fel şi nu a fost prins.

SAFFY

1999

în ziua când au găsit rămăşiţele fetelor dispărute, Saffy se gândea la curtea lungă, în pantă, din spatele casei lui Miss Gemma. La vegetaţia sălbatică şi papura înaltă, pe care ea le explora în căutare de secrete.

între timp, Saffy văzuse atât de multe cadavre încât le pierduse şirul, însă de fiecare dată îi produceau o senzaţie de gol în stomac. Sperase că se va obişnui odată cu trecerea anilor. Dar acum, Saffy avea 27 de ani, de trei săptămâni fusese promovată în funcţia de anchetator în cadrul poliţiei statului New York şi tot avea impresia că primea un electroşoc la vederea morţii. Şefa ei, sergent Moretti, stătea ghemuită la picioarele ei, cu o mână pe un craniu îngălbenit. în faţa osemintelor, Saffy îşi aducea aminte cât de sigură se simţea când era copil şi se juca de-a detectivul printre ierburi. Cu câtă uşurinţă credea pe vremea aceea că toate misterele pot fi rezolvate.

— Singh, spuse Moretti, ridicând privirea spre ea. Cheamă-i pe cei de la Criminalistică. Spune-le că sunt trei.

Craniul era pe jumătate îngropat, nu se vedea decât o orbită goală. Soarele de octombrie ardea necruţător, difuzând o lumină aurie printre copacii ale căror frunze de un roşu aprins aruncau umbre pe solul pădurii, unde găsiseră deja trei femururi. Saffy distingea resturile din părul fetei încă prins pe alocuri de ţeastă. Scoase staţia radio prinsă de centură în timp ce o licărire de certitudine i se aprindea deja în minte, înainte de cele trei oase de femur, un excursionist găsise un rucsac zdrenţuit. Saffy îl recunoscuse imediat: din nailon roşu, cu un petic cusut de mână pe buzunar, un pătrat de denim decupat dintr-o pereche de blugi mai vechi. în fotografia de deasupra biroului lui Saffy, rucsacul atârna pe umărul unei adolescente care se întorsese pentru scurt timp spre obiectivul camerei înainte să-şi vadă liniştită de drum.

Cadavrele fuseseră îngropate lângă un pârâu. De atunci, pământul se deplasase, măcinat de ploi şi de creşterea nivelului apei, iar oasele se împrăştiaseră pe solul pădurii. în timp ce fotograful de la medicină legală se ghemui lângă craniul decolorat, încremenit solitar în bucata lui de pământ, Moretti se întoarse spre Saffy, cu mâna streaşină la ochi

pentru a se feri de lumina soarelui.
— Aminteşte-mi ce avem pe-aici. Case? Ferme? întrebă ea.
Saffy înclină faţa spre vârfurile copacilor, încercând să scape de mirosul de descompunere. Moretti era străină de aceste locuri, fiind originară din Atlanta. N-ar putea niciodată să înţeleagă aceste ţinuturi aşa cum o făcea ea, să descifreze mesajele subtile ale pădurii pe timp de noapte.
— Aproape numai terenuri agricole, răspunse Saffy. E un magazin de cartier la vreo doi kilometri distanţă şi un parc de rulote în spate, cu vreo 12 caravane. în rest, o rezervaţie naturală protejată.
— Pădurile astea sunt prea dese pentru a intra aici cu maşina sau chiar cu bicicleta.
— Poate că a folosit un cărucior. Sau e un tip foarte solid.
— A făcut trei drumuri, nu? N-ar fi putut să le aducă aici pe toate trei odată. Asta, sau am găsit locul crimei.
Saffy scutură din cap.
— Vegetaţia e prea deasă aici. Nu se poate trece prin mărăciniş. Pare mai degrabă un loc unde să ascunzi ceva, nu să stai.
Moretti oftă.
— Vom primi confirmarea la morgă, dar sunt sigură că ele sunt. Stadiul de

descompunere, nenorocitul ăla de rucsac. Astea sunt fetele noastre dispărute din 1990.

Saffy îi privea pe experţii din echipa medico-legală răscolind solul. Dacă aceste oase aparţineau fetelor dispărute în 1990, înseamnă că erau acolo de peste nouă ani, deci nu mai aveau nicio şansă de a găsi urme de paşi, fibre de ţesătură, amprente digitale sau fire de păr. Toate aceste elemente se degradaseră de mult.

— Sincer, Singh? reluă Moretti oftând. Nu credeam că o să le mai găsim vreodată.

în privirea lui Moretti sclipea o lumină de speranţă amestecată cu cinism pe care Saffy învăţase să o recunoască, cea mai sinceră expresie a acestei meserii de nepătruns. Oglinda perfectă a acestei lumi putrede, în care violenţa şi tragedia se amestecau cu un fel de încredere disperată.

— Eu o să mă ocup de martor, se oferi Saffy, lăsând-o pe Moretti pierdută în gânduri.

Excursionistul era aşezat pe un buştean acoperit de muşchi, înfăşurat într-o pătură de urgenţă. Văzând-o pe Saffy că se apropie, omul făcu o grimasă. Era un bărbat mai în vârstă, cu o tăietură sângerândă la glezna murdară de noroi. Căzuse pe munte în

graba lui de a ajunge la un telefon pentru a anunţa poliţia.
— Am răspuns deja la toate întrebările, spuse obosit, măsurând cu privirea zâmbetul ei crispat, părul prins în coadă, jacheta bleumarin ajustată pe corp.
— îmi pare rău, răspunse ea, dar avem nevoie de o declaraţie oficială.

Se aşează încet pe buştean şi se întoarse spre bărbat, observând urmele de pe faţa lui murdară de praf lăsate de lacrimile care îi curseseră până în barba ţepoasă. *la-i declaraţia şi pe urmă dud acasă la el,* îi murmurase Moretti după ce omul povestise întâmplarea cu glasul gâtuit de emoţie. A *avut ghinion.* Instinctul Iui Saffy îi şoptea acelaşi lucni. în esenţa ei, munca de poliţist presupunea să ştii să citeşti oamenii, iar Saffy îşi perfecţiona acest talent de-o viaţă întreagă.
— Aţi atins ceva? Poate la început, când aţi descoperit locul? întrebă Saffy.
— Nu. Mai întâi am găsit rucsacul şi am dat să-l ridic – nu-mi place când oamenii aruncă gunoaie pe traseele montane – şi în acel moment am văzut craniuL Am fugit imediat să telefonez la poliţie.

Mărturia lui era scurtă şi concisă, inutilă, dar necesară. *Important e să*

construim dosarul, îi plăcea lui Moretti să spună. *Un lucru contează doar atunci când ajunge la tribunal.*

— Păreţi teribil de tânără pentru o astfel de meserie, spuse bărbatul după ce semnase declaraţia, în timp ce bea apă dintr-un pahar de carton luat din cortul echipei medico-legale.

într-adevăr. Saffy ştia că faţa ei păstrase naivitatea adolescenţei şi că acest lucru, la care se adăuga pielea măslinie, stârnea surprindere şi curiozitate în ochii interlocutorilor. Când obţinuse promovarea, la vârsta record de 26 de ani, trăsăturile juvenile nu o ajutaseră deloc. Avea să lucreze sub îndrumarea Emiliei Moretti, singura femeie anchetator senior din statul New York. Colegii ei erau să moară de ciudă. Era adevărat că Saffy efectuase doar cei patru ani de serviciu obligatoriu în cadrul poliţiei statale, că Moretti îi scrisese o recomandare strălucită direct comisarului, dar tot a simţit un cuţit în inimă când un poliţist plin de coşuri, pe care Saffy îl cunoştea de la şcoala de poliţie din Albany, a apostrofat-o în parcare: *Jigodie.* I-a aruncat un jet de salivă direct pe ghetele ei negre. *Data viitoare, pune osul la treabă dacă vrei grade.*

Aproape că voise să-i amintească de cazul Hunter, chiar dacă nimeni nu-l

uitase. După dispariţia micului Hunter, Saffy rămânea la serviciu până târziu în fiecare seară, mult după miezul nopţii, îmbrăcată în uniforma ei rigidă, de lână. *Nici ţâţe n-are,* i-au strigat ceilalţi băieţi, ca nişte studenţi care făceau parte din aceeaşi frăţie. *Măcar vorbeşte engleză?* l-au spart dulapul şi i l-au umplut cu resturi de mâncare vechi de câteva zile, provenind de la singurul restaurant indian din oraş. Nu s-au oprit decât după ce Saffy a convins-o pe Moretti să meargă până la cabana dărăpănată unde profesorul de karate al băieţelului se ducea în fiecare lună la partide de pescuit. Bineînţeles că a avut dreptate. Copilul era traumatizat, dar viu. întorşi la secţie, Saffy a privit de la fereastra biroului cum băieţelul s-a prăbuşit în braţele mamei lui care plângea.

— Haideţi, spuse Saffy, ignorând remarca bărbatului.

S-a ridicat şi s-a scuturat de resturile de muşchi lipite de pantaloni.

— Vă conduc până acasă.

L-a ajutat pe excursionist să urce pe bancheta din spate a maşinii ei, un Ford Crown Victoria, cu care până atunci transportase numai zilieri beţi de la tot felul de bodegi până la secţia de poliţie. După ce au ieşit de pe

drumul forestier, Saffy a cotit pe drumul de acces, pe care îl cunoştea ca în palmă, aruncând o privire spre muntele înverzit care se vedea în oglinda retrovizoare. Amintirile păreau s-o urmărească, asemenea prafului stârnit de roţile maşinii. Ea cunoscuse partea întunecată a acestui ţinut, îi simţise mirosul acru al descompunerii, văzuse fantomele care pluteau ca o ceaţă noaptea. Ştia de ce era în stare acest loc.

*

Fetele dispăruseră în urmă cu nouă ani. în 1990.

Saffy nu-şi amintea mare lucru din vara aceea, în mintea ei era o ceaţă densă, vecină cu amnezia. Focuri de tabără aprinse în locuri pustii, saci de dormit plini cu nisip care îi zgâriau pielea. Seringi, doze de bere, păr nespălat. Avea 18 ani pe când au dispărut adolescentele şi îşi amintea cum vorbeau prietenele ei – care şi ele renunţaseră la liceu –, ca şi cum fetele dispărute nu ar fi fost din oraşul învecinat, ci dintr-o altă lume, ca şi cum lor nu li se putea întâmpla una ca asta.

Dar Saffy ştia că nenorocirea lovea la întâmplare. Cobora din senin şi arăta spre tine cu un deget osos, zâmbind sfidător: *Pe tine te-ani ales.*

De la Miss Gemma, Saffy fusese

transferată la o casă liniştită, trei oraşe mai spre nord. Pe atunci în vârstă de 12 ani, locuia cu un alt copil aflat în plasament, un ţânc de vreo doi ani, căruia îi curgea nasul întruna şi care voia mereu să fie luat în braţe, camera lor comună mirosind tot timpul a pamperşi murdari. Saffy îl supraveghea pe copilaş aproape în fiecare seară, cât timp părinţii lor adoptivi se duceau la cazinou dincolo de frontiera cu Canada. Şi-a petrecut următorii ani de şcoală pierzând vremea pe terenul de baschet numai pentru a evita să se întoarcă la casa aceea, tremurând în hanorace cu mânecile prea scurte. în luna când a împlinit 16 ani, a fost transferată la ultima familie de plasament, un cuplu în vârstă care i-a pus la dispoziţie subsolul casei. Saffy avea intrare separată, propria cheie atârnată pe un şnur de plastic, un cuptor cu microunde şi un aragaz de camping. S-a pierdut în atâta libertate.

Adolescenţa ei a fost o perioadă confuză, presărată de mici puncte luminoase. îşi amintea de consiliera şcolii vărsând lacrimi de frustrare, de asistenţii sociali ameninţând cu dezamăgirea lor inutilă, de grinzile mucegăite trosnind în tavanul subsolului. De la vârsta de 16 ani până la 18 ani, a fost o ceaţă totală,

un lanţ de greşeli care s-ar fi putut prelungi la infinit. Până în vara aceea, când totul s-a schimbat.

Când fetele au dispărut.

Izzy Sanchez a dispărut prima. Saffy avea 18 ani, tocmai ieşise din sistem şi locuia cu iubitul ei Travis, un traficant de marijuana ştirb, care avea furnizorul lui de cocaină. Travis prefera toate drogurile tari, dar Saffy consuma numai cocaină, la care aprecia efectul energizant. De Izzy a auzit într-o sufragerie prost luminată, cu ferestrele acoperite de perdele groase, unde urla Salt-N-Pepa la un casetofon. Unul dintre prietenii lui Travis fusese martor la scenă. Le-a povestit întâmplarea, cu ochii sticloşi, în timp ce rotocoale de fum pluteau în jurul obrajilor lui cu cicatrici de acnee. Izzy, care avea 16 ani, aştepta în faţa casei să vină s-o ia cineva cu maşina de la o petrecere ca aceasta. Ultima dată fusese văzută stând la capătul unei lungi alei. Apoi, nimic. A dispărut fără urma.

A doua fata a dispărut câteva săptămâni mai târziu. Saffy se uita la ştiri, de pe canapeaua din rulota lui Travis, înconjurată de ambalaje de burrito şi scrumiere pline. Angela Meyer. Tot 16 ani. Lucrase în schimbul de seară la fast-foodul aflat la doar câţiva kilometri mai încolo.

Saffy, năduşită pe canapeaua zdrenţăroasă, şi-a strâns genunchii la piept, în timp ce ventilatorul de la fereastră sufla un aer umed. Travis zăcea ameţit pe patul pliant, urmele de înţepături de pe interiorul braţelor lui semănând cu nişte vene în penumbră.

Saffy nu avea diplomă de bacalaureat. Nu avea prieteni, prieteni adevăraţi – fetele din echipa de hochei pe iarbă o abandonaseră de mult şi singura persoană cu care ţinea legătura era Kristen. După ce plecase de la Miss Gemma, Kristen fusese transferată în sud. Mersese la un liceu mult mai bun, se emancipase cu un an înainte şi acum îşi închinase un apartament modest în apropierea unui centru comercial aflat la jumătate de oră distanţă. Intenţiona să urmeze cursurile unui colegiu comunitar, o poveste de succes care i-a umplut de mândrie pe aceiaşi asistenţi sociali. Kristen se străduia să-i telefoneze o dată la două-trei săptămâni, doar să o salute, cum zicea ea. în cele mai multe seri, în timp ce Travis plutea în eter, Saffy stătea singură, vârându-şi cuburi de gheaţă în bustieră pentru a se răcori şi încercând să nu se gândească la viitorul ei ca o gaură neagră. Când a auzit de Angela, gaura aceea s-a expandat, a devenit o

supernovă.

Apoi a dispărut a treia fată.

Era la concertul trupei punk a prietenului ei într-un mic bar din apropiere de Port Douglas. Ieşise afară să fumeze o ţigară. Dispăruse. în zonă, panica s-a intensificat – era a treia, se vorbea oficial de o epidemie –, deşi această fată a atras prea puţin compasiunea opiniei publice. Nu avea o mamă care să apară în lacrimi la televizor, sau o familie obişnuită, devastată de durere. A treia fată abandonase liceul la fel ca Saffy, nu avea rude care să răspundă la întrebările jurnaliştilor. Dar era a treia, aşa că numele ei era rostit insistent pe toate canalele de televiziune.

Lila Maroney.

Când Saffy a auzit dc Lila, şi-a adus aminte de fostul lor dormitor. Lila în patul de sus, cu genunchii zdreliţi şi acoperiţi de cruste după ce încercase să se radă cu aparatul lui Bailey. De-a lungul anilor, ea şi Kristen o găsiseră de câteva ori şi vorbiseră la telefon. *Lila şi-a vopsit părul albastru. Lila are acum un inel în nas, ca taurii. Lila s-a lăsat de şcoală, am auzit că lucrează la Goodwill.* Până la momentul dispariţiei Lilei, ea şi Saffy frecventau aceleaşi cercuri, uneori apăreau la aceleaşi petreceri şi nu discutau decât

banalităţi. Aşa încât, atunci când Saffy a văzut ştirea, s-a gândit la fetiţa cu tricou supradimensionat, cu faţa luminată fantomatic de lanternă, cu respiraţia şuierată din cauza aparatului dentar care niciodată nu păruse potrivit pentru dantura ei.

— Heei, a spus Travis ameţit de pe canapea, ţinând în mână un joint ai cărui capăt aprins lucea portocaliu. Ce pana mea ai păţit, Saff?

Saffy şi-a dat seama că plângea – se îneca în hohote de plâns. Atmosfera din caravană i s-a părut brusc insuportabilă, ameţitoare. A tras pe ea o pereche de blugi şi a plecat, trântind uşa în urma ei. Camry-ul lui Travis avea bara de protecţie lovită şi rezervorul plin pe sfert, dar Saffy a mers până în Plattsburgh, uitându-se tot timpul la acul indicatorului de combustibil care cobora spre zero.

La secţia de poliţie era un haos total, o învălmăşeală de jurnalişti cu camere de filmat, părinţi panicaţi şi poliţişti care luau declaraţii în carneţele. Parcarea era inundată de lumini orbitoare, iar Saffy, după liniile de cocaină prizate la începutul serii, simţea că îi circula prin sânge o energie intensă, insuportabilă. S-a şters la ochi cu podul palmei.

A fost un noroc chior. A fost şansă sau poate destin. Prima persoană pe

care a întâlnit-o când a intrat în secţia de poliţie, ezitantă şi ruşinoasă, a fost Emilia Moretti.

Până atunci, Saffy nici nu ştia că există astfel de femei. Calmă, sigură pe ea şi impunătoare, supraveghea scena din jur cu o privire ageră. Pe atunci, Moretti avea puţin peste 30 de ani şi verigheta ei scânteia ca un laser în lumina plafonierelor. Saffy o vedea ca pe o femeie care bea la cină un singur pahar de vin alb bun şi care folosea creme scumpe pentru a-şi netezi ridurile ca nişte pârâiaşe brăzdând un sol moale. Apropiindu-se, Saffy s-a simţit zbârcită şi neîngrijită. Uzată.

— Mă scuzaţi, a spus cu o voce răguşită. Aş vrea să ajut.

Moretti i-a văzut cearcănele adânci, pielea descuamată de sub nas, tricoul pe care şi-l scurtase, tăindu-l grosolan cu o foarfecă de copii boantă. Şi totuşi, a ascultat-o povestind despre Lila. Când Saffy a terminat de vorbit, Moretti i-a dat o carte de vizită. *Sună-mă dacă afli ceva.* Nu a aflat nimic, dar tot a sunat-o pe Moretti a doua zi dimineaţă şi s-a oferit să participe ia acţiunile de căutare.

Şi aşa a descoperit munca de poliţist, l-au plăcut instrucţiunile clare şi concise, absenţa sentimentalismelor, blândeţea sobră

din privirea lui Moretti când periau vegetaţia de la poalele munţilor.

Viaţa ei s-ar fi putut îndrepta în atâtea alte direcţii. Ar fi putut trăi într-o nesfârşită petrecere la subsol. Ar fi putut muri împreună cu Travis în urmă cu trei ani, dintr-o supradoză. Ar fi putut la fel de bine să-şi facă ordine în viaţă într-un alt mod. Lui Saffy nu-i plăcea să se întrebe prea mult în legătură cu forţele care au condus-o la Moretti, la echivalarea bacalaureatului, la colegiul comunitar, apoi la şcoala de poliţie. în rarele dăţi când o făcea, devenea mai conştientă de cât de aleatorii erau.

A

Era aproape miezul nopţii când Saffy s-a întors acasă şi a văzut beculeţul robotului telefonic clipind intermitent. Lucraseră într-o frenezie toată ziua: probele fuseseră înregistrate, zona fusese fotografiată meticulos. Mâine, informaţia va fi făcută publică.

în semiîntuneric, apartamentul părea trist şi rece când Saffy şi-a lăsat cheile şi pistolul pe masă. S-a schimbat într-o bluză mai veche, cu inscripţia NYSP, s-a spălat pe faţă şi şi-a scos elasticul care îi prindea părul într-o coadă de cal lucioasă. Puţinele femei pe care

le întâlnise la şcoala de poliţie îi recomandaseră să se tundă scurt, dar Saffy nu se îndurase să renunţe ia această senzaţie plăcută când îşi desfăcea părul. Era ca o expiraţie, ca o descătuşare.

— Bună, eu sunt, se auzi glasul cântat al lui Kristen din robotul telefonic prăfuit. Rămâne valabil pentru sâmbătă? Jake trebuie să participe la o conferinţă şi eu am închiriat *Mesaj pentru tine.*

Capul de femur…

Kristen ar vrea să afle despre Lila. Formaseră un trio în anii petrecuţi la Miss Gemma – Saffy, Kristen şi Lila. împletiseră brăţări ale prieteniei, se căţăraseră în copaci, inventaseră jocuri. îşi şoptiseră secrete dintr-un pat în altul. Dar Saffy nu se vedea returnând apelul, rostind acele cuvinte. Stătea nemişcată lângă masă, în timp ce robotul anunţa cu voce monotonă: *Nu aveţi mesaje noi.* în apartament era un aer închis, de covoare vechi şi vase nespălate. Era totuşi cel mai frumos loc pe care îl închiriase până atunci, într-o veche clădire victoriană situată la câteva străzi de râul Saranac, o afacere bună pe care i-o datora prietenului lui Kristen, moştenitorul firmei imobiliare deţinute de familia lui. *Trebuie să ai mai multă grijă de tine,* îi spunea

mereu Kristen. Buchetul de floarea soarelui pe care Saffy îl cumpărase săptămâna trecută se ofilise în vază, iar apa din ea arăta ca o băltoacă maronie şi tulbure. îşi încălzi pe aragaz o conservă de supă şi adormi în faţa luminii albastre a televizorului în timp ce supa se răcea.

A

Medicul legist ocupa un birou amărât în subsolul spitalului local. Când Saffy a ajuns, cu 15 minute mai devreme, Moretti deja aştepta lângă lift, mestecând nelipsita ei gumă mentolată. Avea maxilarul încordat, părul proaspăt spălat şi strălucitor, deşi, în lumina slabă, Saffy observă pungile de sub ochii ei obosiţi.

— Singh, spuse Moretti cu un zâmbet jucăuş. E oficială treaba: locotenentul te-a retras din cazul cu jaful din Saranac. De-acum înainte lucrezi cu mine la cazul ăsta.

Saffy simţi o căldură familiară umflându-i pieptul. Aura strălucitoare că fusese aleasă de Moretti. Că i se acordase această încredere.

— Locotenentul l-a desemnat şi pe Kensington să participe la anchetă, dar Kensington întârzie, adăugă Moretti şi, uitându-se la ceas, apăsă pe butonul liftului. Vom începe fără el.

Kensington era un detectiv infatuat şi spilcuit, cu dinţii nefiresc de albi.

Deşi ca poliţist era, în general, mediocru, în timpul interogatoriilor reuşea sa-i farmece chiar şi pe cei mai duri dintre suspecţi, obţinând cu regularitate mărturisirile acestora. Iar locotenentul nu făcea niciun secret din raţionamentul care stătuse la baza deciziei lui: nu puteau să facă o echipă alcătuită integral din femei. Nu dădea bine la imagine.

Când legistul le-a condus în morgă, Saffy a încercat să-şi ţină respiraţia, dar mirosul a asaltat-o: un damf rece de formol. Oasele fuseseră aşezate pe folii de plastic întinse pe trei mese separate, ca nişte vestigii scoase la lumină în urma unor săpături arheologice – vechi artefacte dintr-o epocă uitată. Fiecare fragment fusese catalogat şi etichetat.

— încă aşteptăm fişele dentare, spuse legistul, trecându-şi o mână prin smocurile de păr alb. Dar starea de descompunere corespunde perioadei de opt-nouă ani. Astea sunt fetele voastre.

— Cauza morţii? întrebă Moretti.

— Greu de spus. Exista leziuni ale coloanei vertebrale la două dintre ele, dar ţinând cont de nivelul de degradare, nu pot să trag nişte concluzii definitive.

— Strangulare? întrebă Saffy.

— Probabil, răspunse legistul. Nu

există urme de traumatisme la nivelul craniului sau al altor oase. Una dintre fete a avut o fractură la braţ, dar fractura s-a vindecat premortem.

— Angela Meyer, spuse Saffy. îşi rupsese mâna într-un accident de ATV în primăvară şi a trebuit să renunţe la slujba de chelneriţă pentru câteva săptămâni. Şeful ei spunea că abia se întorsese la serviciu când a fost omorâtă.

Legistul ridică din sprâncene.

— Are memorie bună, explică Moretti, făcându-i cu ochiul lui Saffy, care roşi.

— Atunci puteţi să-i spuneţi căpitanului că am identificat o victimă, spuse legistul.

în timp ce el detalia restul raportului, precizând ce oase descoperiseră şi că multe dintre ele lipseau, Saffy încerca să nu se întrebe care femur sau care set de coaste incomplet aparţinea Lilei. în sala rece, umedă şi sterilă, totul era vopsit într-o nuanţă oribilă de verde. întinse pe mese, resturile păreau mai degrabă de origine animală decât umane.

Când în sfârşit a ajuns şi Kensington, gâfâind şi abia trăgându-şi sufletul, cu costumul mototolit, cu părul pieptănat pe spate şi bine geluit, legistul semnase deja raportul, care se afla acum în servieta lui

Moretti.
— Bun, spuse Moretti, pocnind din palme cu un gest hotărât în timp ce Kensington bâiguia nişte scuze. Cred că am terminat aici. Kensington, tu ocupă-te să anunţi familiile.

*

Când s-a întors la secţie, Saffy s-a lăsat cuprinsă de euforie. Până atunci, lucrase la tâlhării şi incidente domestice, nimic prea complicat, dar acum o încerca o emoţie nouă, imensa încântare de a ancheta un caz interesant, şi, în timp ce o urma pe Moretti prin sala comună, simţea că nimic nu o poate atinge. A ignorat obişnuitele comentarii ale colegilor, o glumă şoptită în spatele unei mâini, un râset atât de înfundat încât nu a reuşit să localizeze sursa. Toată viaţa, atitudinea străinilor, a profesorilor şi a colegilor o făcuse să fie extrem de conştientă de pielea ei închisă la culoare. Părea să nu conteze niciodată că crescuse aici, că nu pusese niciodată piciorul în India, o ţară la care visa şi a cărei formă, când era mică, o studiase cu veneraţie, urmându-i contururile cu degetul pe hartă. Pe lângă hoardele de băieţi care mestecau tutun, cu bocancii murdari de noroi trântiţi pe birou, Saffy se simţea mereu o paria.
— Ne instalăm aici, ordonă Moretti.

Masa mare din sala de şedinţe era acoperită de dosare cu cazuri în curs de rezolvare: tâlhăria din Saranac, o serie de ameninţări conspiraţioniste legate de aşa-numitul Milleruum Bug, răpirea unui copil la care Kensington lucra de câteva luni.

— Pe tine te pun să te ocupi de rapoartele vechi, spuse Moretti. Eu şi Kensington ne amintim prea multe. Tu ai o viziune proaspătă asupra lucrurilor – vreau să citeşti absolut tot.

— Mai exact, ce anume trebuie să caut?

— Orice ne poate aduce mai aproape de pădure.

La televizorul din colţul sălii se transmiteau imagini de la conferinţa de presă. Cu o figură sobră, căpitanul recita pe un ton monoton o declaraţie atent pregătită, aruncând doar din când în când o privire spre mulţimea de jurnalişti din faţa lui. Când pe ecran au apărut fotografiile fetelor, lui Saffy i s-a părut că arătau mai tinere ca niciodată, Izzy şi Angela zâmbeau în faţa unui fundal albastru instalat pentru fotografiile portret din liceu. Angela purta o cămaşă brodată, cu buline galbene, iar Izzy avea obrajii acoperiţi de acnee. Lila nu avea o fotografie din liceu. Singura sa fotografie cunoscută fusese furnizată

de prietenul ei de pe vremea când fusese dată dispărută. Lila stătea pe un trotuar năpădit de buruieni, cu un rucsac roşu aruncat pe umăr, şi zâmbea cu capul întors spre fotograf.

— O să te descurci? întrebă Moretti.

Ea nu uitase. Lila fusese farul care, în seara aceea din caravanii lui Travis, o ghidase pe Saffy direct până aici. Şi exact acest caz o punea azi în lumina reflectoarelor.

Chiar atunci sosiră vechile dosare, o distragere a atenţiei picată la ţanc şi o uşurare – patru cutii prăfuite, aduse de un poliţist încruntat, cu uniforma pătată de transpiraţie la subsuori.

— Să înţeleg că astea sunt ale mele acum? întrebă Saffy.

Moretti făcu o figură spăsită.

— Eu mă duc să cumpăr ceva de mâncare.

După plecarea lui Moretti, Saffy puse la avizier noile fotografii de la locul crimei. Experţii criminalişti descoperiseră şi alte obiecte aparţinând fetelor, aflate în diverse stadii de degradare. Pantofi, cercei, rucsacul Lilei, geanta Angelei. Mama lui Izzy fusese prima care observase că din casă lipsea o poşetă cu băiete şi mărgele brodate, preferata lui Izzy. Femeia era sigură că Izzy o purta în seara aceea. Mama Angelei pomenise de o brăţară de perle, o bijuterie de

familie pe care fiica ei nu o scotea niciodată de la mână. Moretti era convinsă că podoabele se pierduseră prin tufăriş. în plus, Lilei nu-i fusese luat nimic. Dar Lila nu avea părinţi, sublimase Saffy. Nu avea pe nimeni care să dea atenţie unor astfel de detalii. *Podoabe...* îşi dăduse Saffy cu părerea în faţa lui Moretti care strângea din buze. *Poate că el voia să păstreze suvenire.*

Saffy se ghemui pe covorul ros. Prima dintre cele patru cutii de carton conţinea audierile martorilor – fundul îi cedase sub greutatea numeroaselor rapoarte. Va trebui să găsească toate aceste persoane, să le ia din nou declaraţii.

La fundul teancului, Saffy găsi exemplarul original al fotografiei Lilei. Era prăfuită şi decoloratăă, făcută cu un aparat foto de unică folosinţă, iar figura zâmbitoare a Lilei pălise odată cu trecerea timpului. Saffy se gândi atunci la Kristen – Kristen, care avea un job stabil la salonul de frumuseţe, unde clienţii îi spuneau mereu că semăna cu Jennifer Aniston, şi ale cărei haine se aşezau frumos pe silueta ei suplă şi mlădioasă. Kristen, care fusese întotdeauna decisă să aibă un viitor mai bun, care muncise din greu pentru a avea o viaţă stabilă şi apoi o acceptase fără discuţie. Saffy

studie fotografia Lilei, o fată redusă la o imagine decolorată, şi se întrebă dacă întotdeauna se va simţi ca un pendul legănându-se între cele două, nesigură de ceea ce ar fi putut deveni.

Sub fotografia Lilei era o pungă de plastic transparent care conţinea o şuviţă de păr negru, probă găsită de un poliţist la capătul aleii unde dispăruse Izzy. în timp ce stătea rezemată cu spatele de perete, cu părul lui Izzy în poală, Saffy se simţi transportată într-o viziune care o bântuia de mulţi ani, un plonjon ameţitor, aproape fatal, într-un univers paralel fără limite.

O autostradă, în amurg. Un păr negru strâns în coadă, fluturând în vânt. Izzy murise la 16 ani, dar în acest univers era mai mare, avea 19, poate 20. Geamurile maşinii deschise, curenţii de aer suflând cu putere, o melodie bluegrass veche cântată nazal la radio. Ar fi fost şi un băiat care stătea pe locul din dreapta – Izzy nu era îndrăgostită de el, nu aici, poate nu va fi niciodată, dar asta nu conta. Cu ardoarea tinereţii, degetele lui pline de bătături urcau pe coapsele ei în timp ce apusul însângera orizontul dincolo de piscurile munţilor Adirondack.

în această cvasilume – o altă realitate care se derula ca un vis cu

ochii deschişi –, Izzy nu era o mână de oase pe o masă. Era vie şi luminoasă, un moment intens de frumuseţe mundană, perfectă.

Saffy a găsit datele de contact ale câtorva martori de la vremea aceea: şeful Angelei de la fast-foodul la care lucra ea, tinerii de la petrecerea la care fusese Izzy, prietenul cu care Lila ieşise în seara fatidică. Oamenii s-au arătat surprinşi, circumspecţi, ciudat de şovăielnici când s-a prezentat la uşa lor. în timp ce Saffy lua loc pe canapele în care te afundai cu totul şi refuza politicos ceşti de ceai călduţ, Moretti încerca să-l facă pe căpitan să aştepte, iar Kensington se ocupa cu preluarea apelurilor neîntrerupte primite pe linia telefonică dedicată. Majoritatea martorilor nu-şi mai aminteau mare lucru şi / f
Saffy nu a aflat nimic nou.

Ultima persoană cu care trebuia să stea de vorbă, după o zi lungă şi caldă, era o tânără pe nume Olympia Fitzgerald. Saffy a oprit maşina în faţa unei case încă neterminate, un ranch cu un singur nivel construit pe un teren imens. Materiale de construcţie erau împrăştiate pe iarba arsă de soare. Munţii Adirondack în luna octombrie ofereau o privelişte demnă de pus pe o carte poştală. Saffy stătea

în maşină şi mai arunca o privire peste transcrierea depoziţiei martorului, ale cărei detalii abia se mai vedeau pe pagină. Olympia avea 20 de ani în 1990 şi fusese interogată nici mai mult, nici mai puţin de şapte minute, după care anchetatorul o lăsase să plece. Soarele cobora în asfinţit pe cerul albastru magnetic şi Saffy a închis dosarul, prea obosită ca să termine de citit.

l-a deschis o femeie într-un trening de catifea ponosit, cu părul cărunt, ca o coamă răritã. în sufragerie, un ceas îşi vărsa maţele pe podea. O femeie mai tânără – Olympia, fiica – îşi pusese picioarele pe măsuţa de cafea, lângă o sticluţă desfăcută cu lac de unghii portocaliu aprins.

— Ce este? spuse Olympia fără nicio urmă de interes când îi arătă insigna de poliţist.

Saffy şi-ar fi dorit să aibă vocea lui Moretti, catifelată şi riguroasă totodată, vocea competenţei înnăscute.

— în anul 1990, ai stat de vorbă cu sergentul Albright despre dispariţia a trei fete din zonă.

în sfârşit, Olympia catadicsi să ridice privirea, redresându-şi poziţia. Mama ei, care dispăruse din peisaj, reveni în cameră şi se postă în spatele canapelei, cu mâinile pe umerii

Olympiei, într-un gest protector. Cum pe Saffy nu o invitaseră să se aşeze, rămăsese stingheră lângă un fotoliu jerpelit.
— Ştiu, spuse Olympia, care, având unghiile încă neuscate, îşi dădu laoparte cu palmele o şuviţă din părul unsuros. Am văzut la ştiri. Aţi găsit cadavrele.
— Aşa este, confirmă Saffy.
— I-am spus tot poliţistului la vremea aia, continuă Olympia cu o voce uşor panicată. I-am spus tot ce ştiam.
— Redeschidem ancheta, Olympia. Aş vrea să-mi povesteşti tot ce-ţi aminteşti.
Cu un semn din cap, doamna Fitzgerald o încuraja pe fiica ei să vorbească, în timp ce ea îi masa gâtul. Olympia ezita.
— în vara când au dispărut fetele, lucram la Dairy Queen, în apropiere de autostradă. Mai era un băiat care lucra acolo. Era puţin mai mic decât mine, abia terminase liceul.
— Continuă.
— îmi amintesc seara când a dispărut Izzy Sanchez. îmi amintesc foarte clar pentru că era seara după ce eu şi el... în fine, am flirtat toată vara. M-am dus la el, în parcul de rulote de lângă pădurea unde au fost găsite cadavrele. Dintr-una într-alta... am încercat să... ştii tu. Dar el n-a putut.

Aşa ca am plecat. Şi, a doua zi la serviciu, el mi s-a părut ciudat, complet aiurea. Când am vrut să vorbesc cu el, mi-a aruncat o privire... Parc-ar fi vrut sa-mi facă rău. A trecut mult timp de-atunci, dar n-am să uit niciodată. L-am lăsat să închidă singur prăvălia. în aceeaşi seara a dispărut Lzzy.

— Cum îl chema? întrebă Saffy.

— Ansei, spuse Olympia simplu. Ansei Packer.

La auzul numelui, Saffy simţi că i se umple gura de salivă, refluxul acid de dinainte de vărsaturi.

— Ai mai observat şi altceva? întrebă Saffy, cutremurându-se.

— Nu, îmi pare rău, răspunse Olympia. Numi amintesc prea multe. De-a lungul timpului am încercat să uit.

Memoria... se gândi Saffy, *nu te poţi baza pe ea. O savurezi sau o condamni, dar nu trebuie să ai încredere în ea.*

— Ai râs de el?

Cele două femei rămaseră cu gura căscată. Tăcerea se prelungea.

—Te rog, insistă Saffy. îţi aminteşti, Olympia? Este important. Pare că s-a simţit ameninţat, făcut de râs. îţi aminteşti dacă ai râs de el?

Chipul Olympiei se acoperi de o expresie de ruşine. Saffy primise

răspunsul. în cameră mirosea a lumânări de Crăciun şi a carne afumată. Deodată Saffy înţelese, cu un frison în tot corpul, în timp ce imaginile îi reveniră în minte: un smoc de blană roşcată lipit de palma ei; ochii măriţi ai Lilei la 11 ani, în faţa fursecurilor fărâmiţate, din ovăz cu stafide; cele două veveriţe şi vulpea moarte, cu lăbuţele întinse deasupra capului ca şi cum s-ar fi predat; degetul lui Moretti băgat în orbita craniului. Blană, piele. Moartea curăţa totul până la os.

*

Camera de baie a familiei Fitzgerald avea pereţii acoperiţi cu un tapet roz care se descojea. Doamna Fitzgerald aliniase mici figurine pe blatul chiuvetei: îngeraşi, păstori, heruvimi de porţelan. Lângă robinet fusese aşezat un bol de pot-pourri, probabil de mai multă vreme, judecând după stratul de praf care acoperea petalele sfărâmicioase. Saffy se clăti pe faţă cu apă rece.

Pe măsură ce treceau anii, îşi amintea tot mai puţin despre mama ei. Detaliile se şterseseră fără să-şi ia adio. Pantofii preferaţi ai mamei ei erau din piele roşie lăcuită, dar nu-şi mai amintea forma lor. îi venea în minte rujul închis la culoare, dar nu şi conturul surâsului ei. Sprijinită cu

mâinile de blatul din marmură falsă, lui Saffy i se păreau nedrepte aceste socoteli mărunte. Când se privea în oglindă, încă vedea anumite trăsături ale mamei, numai că aceasta fusese albă şi, prin urmare, în ochii celorlalţi, Saffy va semăna mereu cu tatăl ei. Când oamenii o întrebau de unde era – nu, de unde era *pe bune* – răspundea: *Tatăl meu este din India. Nu, eu n-am fost niciodată acolo. Da, mi-ar plăcea să mă duc într-o zi.* Şi, de fiecare dată, simţea o oboseală până în măduva oaselor.

Saffy ar fi vrut ca mama ei să fie acum acolo. Ea ar fi ştiut să pună în cuvinte această schimbare care îi răscolea măruntaiele. Acest monstru fioros care răcnea un nume: Ansei Packer.

Păstra şi acum rama foto cu scrisul mamei în interior. O ţinea pe noptieră şi avea grijă să-i şteargă geamul de praf. *Felix culpa,* scrisese maică-sa. Greşeală fericită. Lucrul oribil care duce la bine. în timp ce pleca grăbită din casa familiei Fitzgerald, fără să le spună la revedere şi fără nicio explicaţie, Saffy se întrebă dacă tatăl ei învăţase în copilărie citate religioase ca acelea din Biblie pe care ea fusese obligată să le studieze pe când era în centrul de plasament. *Căci Dumnezeu a preferat să aducă la*

lumină binele din rău, decât să îngăduie ca răul să nu existe.

*

— Avem o pistă, spuse Saffy cu respiraţia întretăiată.

în liniştea din secţia pustie la această oră târzie din noapte, Moretti arăta obosită şi avea părul în dezordine, lucru neobişnuit la ea. Pe Kensington îl trimisese acasă după ce acesta îi trântise îmbufnat rapoartele zilei pe masa din sala de şedinţe. După conferinţa de presă, linia telefonică dedicată informaţiilor venite de la populaţie se încinsese de la atâtea apeluri şi Kensington stătuse toată ziua să asculte teoriile elucubrante ale localnicilor. Fetele fuseseră răpite de un criminal în serie din anii 1970; erau membre ale unei secte satanice; se bătuseră, apoi se omorâseră între ele. Linia telefonică dedicată era necesară, îi explicase Moretti, în timp ce Kensington, iritat, scosese o sticluţă din jachetă şi sorbea din ea cu ostentaţie. Nu trebuiau să neglijeze nimic.

Dar acum, Saffy avea această pistă. Ceva concret.

Ansei Packer.

Hainele iui Saffy încă păstrau mirosul de mucegai din casa familiei Fitzgerald. Sub lumina lămpii de birou, îi prezenta lui Moretti

declaraţia Olympiei, explicând ce ştia ea despre Ansei Packer când era copil.

— Prezintă toate trăsăturile unui criminal. Cu crize de furie, dar nu tot timpul. Nesigur de virilitatea iui, încercând mereu să şi-o afirme. Suficient de bine integrat social pentru a evita să atragă atenţia asupra sa. Se leagă... L-am văzut umilit. Acele animale moarte din curte, aliniate lângă râu. Omoară în serii de trei, sergent.

Moretti o privi pe Saffy cu un scepticism care aducea a milă.

— Deci tu i-ai cunoscut personal pe amândoi, spuse ea încet. Pe victimă şi pe suspect.

— Da, recunoscu Saffy.

în departamentul lor, se confruntau destul de des cu astfel de conflicte de interese. La urma urmei, regiunea Adirondack nu era foarte mare.

— Există o diferenţă, continuă Moretti cu blândeţe, între a crede că ceva este adevărat şi a avea elementele necesare pentru a dovedi că este adevărat. Nu contează ce supoziţii faci. Nu contează ce crezi dacă nu construieşti un caz beton care să stea în picioare la tribunal.

în ciuda certitudinii ei, Saffy nu se simţea în stare să-i povestească despre vulpe. Nu spusese niciodată

nimănui ce făcuse Ansei, cum ajunsese acel stârv în aştemuturile ei. Era prea dureros, prea personal. Amintirea acelui incident era îngropată în ea, o bulă de ruşine pe care o pipăia în zile mai proaste, doar pentru a vedea dacă şi-a schimbat forma. Nu se schimbase niciodată.

— Şi parcul de rulote? întrebă Saffy. Poate că el încă mai locuieşte acolo.

Olympia îi furnizase o descriere detaliată a rulotei lui Ansei, pe interior şi pe exterior. îi descrisese comportamentul lui ciudat, divagaţiile lui paranoice. *Vorbea mereu despre univers,* spusese Olympia. *Despre realităţi multiple, chestii de genul ăsta.*

— Puţin probabil. Martora ta a spus că el trebuia să plece la facultate, nu? Ea nu a avut nicio dovadă, Singh.

— Dar bijuteriile? Dacă el le-a păstrat?

— Mare minune.

Noaptea se simţea apăsătoare. Afară, un vânt de toamnă aspru îndoia copacii, iar micile vietăţi ale verii dispăruseră. Saffy simţea frigul urcându-i pe şira spinării.

— Uite, spuse Moretti cu o blândeţe care lui Saffy i se păru nesuferită, ştiu cum e să vrei ca un lucru sa fie adevărat. Nu înseamnă că este aşa şi nu poţi lăsa asta să-ţi întunece

judecata sau să-ţi închidă ochii la alte piste. Lucrurile stau altfel pentru noi, poliţiştii, bine? Este important să nu lăsăm emoţiile noastre să stea în calea raţiunii. Uneori... uneori în meseria noastră e bine chiar să le ignorăm, înţelegi ce vreau să spun?

*

Casa lui Kristen arăta ca un decor de film. Era rustică, fermecătoare, cu ferestre mari şi panoramă spre dealuri, avea încălzire centrală. încă de pe verandă se simţea mirosul de odorizant şi lumânări scumpe. Era sâmbătă seara, aproape de Halloween, iar soarele apunea, scăldând vârfurile copacilor într-o lumină fantomatică. Saffy se machiase cu mostrele gratuite de la salon, pe care Kristen i le făcuse cadou. Fondul de ten era mereu cu două nuanţe prea deschis pentru tenul ei, dar nu îndrăznea să-i spună lui Kristen de teamă să n-o pună într-o postură neplăcută.

— Hei, bună, spuse Kristen. Tocmai am băgat pizza la cuptor. Sper că nu îţi este prea foame.

Saffy s-a descălţat de pantofi în timp ce Kristen pălăvrăgea de zor. Casa lui Kristen fusese a lui Jake până în urmă cu şase luni, când acesta îi propusese să se mute la el, şi deja se vedea amprenta ei personală. Mici cadre cu

inscripţii caligrafice şi fraze drăguţe brodate pe perne: *Râsul este cel mal bun medicament* sau *Este ora 5 pe undeva prin lume!* Şorţul profesional al lui Kristen, mânjit cu sclipici, avea locul său în cuierul din holul de la intrare. Kristen era obsedată de iminentul dezastru produs de trecerea în anul 2000 şi, pe măsură ce se apropia Anul Nou, obsesia ei nu făcea decât să crească. Umpluse toate rafturile din casă cu rezerve de cutii de conserve şi baxuri de apă îmbuteliată.

— Sper că nu te deranjează, spuse Kristen cu un aer spăsit, scoţând din frigider o sticlă de chardonnay pe jumătate plină.

Saffy scutură din cap. Moretti le impusese reguli stricte – fără consum de substanţe, nici măcar ocazional. Când aplicase la poliţia statală New York, era complet curată, fără nicio urmă a trecutului ei: nu avea cazier, nu fusese arestată niciodată.

— Eşti bine? o întrebă Saffy când se aşezară pe canapea.

— Da, sunt bine, răspunse Kristen, ale cărei degete nu aveau astâmpăr pe piciorul paharului de vin.

Un moment lung de linişte.

— Lila, reluă Saffy într-un târziu.

Ea şi Kristen vorbeau rareori despre perioada în care Saffy rătăcise în

măruntaiele acestui oraş neiertător, atrasă în aceeaşi spirală descendentă ca şi Lila. Acum, ar fi vrut să-i povestească lui Kristen ce simţea ea pe vremea când drogurile îi circulau prin vene, cum petrecea zile întregi zăcând pe o saltea îmbâcsită de praf. Cum cunoscuse o viaţă ca a Lilei şi apoi renunţase la ea – iar Lila nu avusese această şansă.

— Kristen, îţi aminteşti de Ansei Packer? începu Saffy.

— Bineînţeles. Era un copil foarte ciudat. A fost transferat şi el când Miss Gemma s-a îmbolnăvit. Dar tu nu lucrezi la cazul de tâlhărie?

— Moretti m-a transferat la altul. La cazul Lilei.

— Doamne, femeia asta chiar ţine la tine.

— Nu ştiu de ce ea...

— Oh, încetează, o întrerupse Kristen. Eşti cel mai bun tânăr anchetator pe care l-au avut de decenii. în afară de asta, viaţa ta e un roman, Saff. O adolescentă rătăcită îşi schimbă complet viaţa. Eşti ca un erou dintr-un film poliţist, sărmana orfană bântuită de trecutul ei. în plus, tu singură l-ai găsit pe băiatul dispărut...

— Ansei Packer, o întrerupse Saffy. îţi aminteşti ceva ciudat despre el? Ceva îngrijorător?

— îmi amintesc felul cum se holba la noi. Parcă se întreba cum i-am putea fi de folos.
— Altceva?
— Haide, Saff. Era doar un copil. Nu e sănătos să răscoleşti trecutul.

Dar ce altceva mai era de făcut? Trebuia să se întoarcă în trecut, să facă legătura între atunci şi acum. între ea de atunci şi ea cea de-acum.
— Ştii, reluă Kristen cu bărbia tremurând. Pentru o poliţistă, nu eşti un observator prea bun.

Zâmbetul ei era extatic când ridică mâna. Pe inelarul stâng avea o mică verighetă cu diamante strălucitoare.

Saffy nu-şi putea explica disperarea pe care o simţea. Era prostească, grosolană, lăsându-i în gură un gust acru de lapte stricat. Făcu un efort pentru a se aduna şi a-şi aranja trăsăturile într-o expresie de bucurie. Kristen scoase un ţipăt de bucurie şi amărăciunea se risipi când Saffy îşi strânse prietena în braţe.
Se lăsă învăluită de mirosul părului ei, tratat cu produse de îngrijire parfumate, conştientă de un gând pe care îl nutrea de multă vreme: Kristen era singura ei familie şi curând nu va mai fi a ei.

Au stat de vorbă toată seara. Au uitat de film şi de pizza, care s-a ars atât de tare încât bucătăria s-a umplut

de fum şi nu au putut mânca decât ardeii înnegriţi de pe deasupra. Au adormit ca de obicei, una cu capul la picioarele celeilalte, piciorul cald al lui Kristen sub umărul lui Saffy.

Obsesia a zgândărit-o şi în timpul nopţii. La un moment dat, Saffy s-a trezit, încă în blugi, cu mâna băgată între pernele canapelei şi cu impresia că simte vechiul miros oribil persistându-i în gât. Iarbă mlăştinoasă, cremă de soare. Piele în descompunere. Rămăşiţele veveriţelor cu lăbuţele întinse, neajutorate. Kristen nu mai era acolo, probabil că Jake se întorsese acasă. în timp ce se uita la resturile arse de pizza, jupuită de brânză, la paharul de vin al lui Kristen, cu urme de degete, simţi că i se face greaţă.

Duminică dimineaţa devreme, drumurile de ţară erau pustii. Saffy a coborât geamul maşinii de patrulare, lăsând adierea aerului proaspăt să-i aline începutul de migrenă. Soarele de toamnă strălucea printre copaci, făcând să danseze umbre de-a lungul asfaltului.

în sfârşit, a ajuns la parcul de rulote.

A lui era mai departe de celelalte, îi spusese Olympia. *în fiind de tot. într-un loc unde nu ar fi trebuit să stea nimeni.*

La nici doi kilometri de locul unde găsiseră cadavrele, Saffy a numărat 12 case mobile, care abia se zăreau prin ceaţa dimineţii. Erau dispuse aproximativ în formă de V. Se auzea un câine mic lătrând, murmurul unor voci la televizor. O tuse hârâită. A coborât din maşină şi s-a strecurat pe lângă un Rottweiler legat în lanţ, al cărui nas a fremătat când pietrişul a scrâşnit sub ghetele ei.

Olympia avusese dreptate. Tocmai la marginea proprietăţii, era o caravană izolată, instalată la vreo 15 metri de celelalte, aproape invizibilă în desişul de copaci cu frunzişul roşu-aprins. Saffy a dat ocol de câteva ori locului, cu insigna în mână, încă îmbrăcată în blugi şi tricoul din ajun, mototolit.

Apoi a urcat una câte una treptele care scârţâiau. Şi-a dres glasul. A bătut la uşă.

A deschis un bărbat de vreo 40 de ani, îmbrăcat cu nişte pantaloni scurţi rupţi, cu o faţă de toxicoman, plină de cruste. în spatele lui se vedea un televizor cu ecranul puricos, o masă acoperită cu sticle de bere goale, o pisică ce arăta de parcă nu mâncase de săptămâni bune.

— Da?

Pentru un moment înfiorător, Saffy inhală mirosul de tutun rece şi de

respiraţie fetidă. Nu ştia ce crezuse ca va găsi. O dovadă a vieţii pe care Ansei o dusese acolo, poate. Ceva. Orice. încurcătura în care se afla acum i se părea deosebit de periculoasă.

— Hei, strigă bărbatul când ea se întoarse să plece. Ce vrei?

Saffy o rupse la fugă.

Când rezolvase cazul Hunter, căpitanul fusese încântat. *Aveţi aici pe cineva special,* îi spusese lui Moretti, felicitând-o. Dar Saffy nu se simţise specială. Ar fi vrut s-o întrebe pe Moretti dacă la fiecare caz va simţi la fel: euforia ameţitoare a certitudinii, urmată de o frică primara, chinuitoare. O frică de care, în mod ciudat, devenea dependentă. Era ceva viu în celulele lui Saffy, care se hrănea cu această îndoială. O forţă nesănătoasă, care crescuse ca un copac, ale cărui crengi se răsuceau curioase tot mai sus. O condusese până la marginea prăpastiei, în toţi acei ani din urmă, apoi la munca de poliţist, iar acum la acest parc de rulote.

Când a ajuns pe autostradă, durerea de cap devenise chinuitoare. A apăsat pe pedala de acceleraţie în timp ce părul îi flutura peste faţă, până când a ajuns la 150 de kilometri pe ora şi a fost sigură că se făcuse vid în

interiorul ei, apoi a deschis gura spre autostrada pustie şi a scos un urlet din cele mai întunecate străfunduri ale fiinţei sale.

*

în zilele următoare, a fost copleşită de munca de la birou. Cazul a acaparat-o cu totul, a înghiţit-o în valurile lui. Trecuse o săptămână de la găsirea cadavrelor şi Saffy nu-şi mai amintea când luase ultima ei masă
adevărată. Doar mâncare fast-food de la un drive-în cu câteva zile în urmă – în rest, trăia doar cu cafea şi batoane de cereale şi rămânea la birou până noaptea târziu, fără să ia în seamă ghiorţăielile stomacului. Se dusese acasă doar de două ori, cât să facă un duş şi să-şi ia câteva haine într-o geantă.

Căpitanul insista cu suspectul său preferat: un om al străzii pe nume Nicholas Richards, care scăpase de mai multe acuzaţii legate de droguri. Era, poate, o răzbunare personală, însă toţi primiseră ordin să acorde prioritate acestei piste. Pe biroul lui Saffy era o imensă harababură, liste de apeluri telefonice şi depoziţii ale martorilor, dar sub toate astea suspiciunea ei pulsa, imposibil de ignorat.

Din dosarul lui Ansei Packer reieşea

că acesta fusese la Northern Vermont University, dar abandonase studiile chiar înainte de a-şi obţine diploma. Aplicase pentru o bursă la filosofie în ultimul semestru, pentru care primise o recomandare nu foarte călduroasă din partea unei profesoare, o anume May Brown. Saffy lăsase patru mesaje pe robotul telefonic al profesoarei. Habar nu avea unde ar putea fi Ansei acum. Plătea taxele de la o adresă care nu mai exista, o clădire de apartamente în apropiere de universitate, demolată cu ani în urmă. Ansei nu avea cazier judiciar. Nici măcar o amendă pentru depăşirea vitezei legale.

Când Moretti a trecut pe lângă ea, Saffy şi-a ascuns hârtiile sub un biblioraft. *Lasă laoparte orice altceva, Singh,* o avertizase Moretti ferm. *Avem nevoie de mai multe informaţii despre suspectul căpitanului. E un ordin.* Se apropiau deja de momentul arestării – Nicholas Richards campase ilegal în apropiere de locul unde fuseseră găsite cadavrele. Dacă poliţiştii îl puteau plasa acolo la datele celor trei dispariţii, nu le mai rămânea decât să intervină şi să-l salte. Moretti transmisese această informaţie cu un aer de autosuficienţă care făcuse să-i crească pulsul lui Saffy de atâta frustrare şi epuizare.

Aşa că, atunci când îi sună telefonul, cu câteva minute înainte ca Moretti să-şi strângă lucrurile şi să plece acasă, răspunse cu o dezamăgire prematură.

— Saffron Singh.

— Alo? Sunt profesoara Brown. Vă sun aşa cum mi-aţi cerut.

Saffy apăsă receptorul mai bine la ureche, încercând să nu mai audă râsetele colegilor adunaţi în camera din spate. îi vedea prin geam cum se loveau unul pe altul cu un prezervativ umplut cu gel de bărbierit, aşteptând ca acesta să se spargă. La câţiva metri mai încolo, Moretti era aplecată peste un teanc de liste de apeluri telefonice, cu un aer concentrat, lovindu-se uşor cu un marker peste buze.

— Aţi scris o recomandare pentru un student pe nume Ansei Packer pentru o bursă la filosofie, spuse Saffy cu glas scăzut în receptor.

— Ah, da. Până la urmă nu a primit bursa. Din câte îmi amintesc, era... cum să vă spun? Un student mediocru care credea că nu era apreciat la justa lui valoare. Una dintre colegele sale a primit bursa şi cred că lui nu i-a picat bine. A renunţat în scurt timp după aceea.

— Ce mai puteţi să-mi spuneţi despre el? Ştiţi cumva unde este acum?

— Nu, chiar nu ştiu.

Profesoara Brown făcu o pauză, apoi continuă:

— Aţi vorbit deja cu prietena lui?

— Ce prietenă?

— Cea pe care o avea în facultate. Aveau o relaţie destul de serioasă la vremea respectivă, dacă îmi amintesc eu bine. Ea îl aştepta mereu la ieşire după orele de curs. Am avut-o studentă la Introducere în fizică, dacă nu mă înşel. Jenny. Jenny Fisk. Era la asistenţă medicală. Sau poate psihologie? O fată drăguţă. Ar trebui să încercaţi să luaţi legătura cu ea.

Când a închis telefonul, Saffy s-a simţit brusc revigorată de un val de adrenalină. Moretti s-a ridicat, şi-a scos cheile maşinii şi s-a îmbrăcat cu superba ei jachetă parka de firmă.

— îmi pare că ai găsit ceva, spuse, înăbuşindu-şi un căscat.

Saffy scutură din cap.

— Ah, nu. Nimic.

A aşteptat până când lumina de la farurile maşinii lui Moretti nu s-a mai văzut în parcare, apoi s-a pus pe treabă. A găsit patru Jenny Fisk în vechiul sistem informatic şi trei Jennifer – jumătate erau prea bătrâne, una era decedată, iar una era în închisoare pentru posesie de stupefiante. Dar mai era o Jenny Fisk care locuia într-un orăşel din

Vermont, la doar câţiva kilometri de universitatea la care învăţase Ansei Packer.

Saffy formă numărul de telefon, conştientă de tremurul degetelor ei, de emoţia pe care o simţea ca pe un nod în gât.

— Alo?

O voce de femeie. Saffy auzea apa curgând în fundal.

— Sunteţi Jenny Fisk?

— Cine e la telefon?

— Saffron Singh, de la poliţia statală New York. Puteţi să-mi acordaţi câteva minute? Aş vrea să vă pun câteva întrebări.

— Poftim? Despre...?

— îl caut pe un anume Ansei Packer.

O tăcere nedumerită, înmărmurită. în fundal se auzea murmurul televizorului, zgomotul unor paşi apăsaţi.

— Ce... despre ce este vorba? îmi pare rău... nu pot să vorbesc acum.

— Putem vorbi altădată?

— Păi... mâine voi fi la spital. Northeast Regional, în jurul prânzului.

Şi Jenny închise. în liniştea din secţia de poliţie, Saffy îşi aduse aminte de efectul energizant al liniilor de cocaină pe care le priza cândva. Dar acum era vorba de ceva mai mult. Era irezistibil.

Camera de gardă a spitalului era scăldată în lumina albă a neoanelor. Când Saffy i-a arătat insigna fetei de la recepţie, aceasta a tresărit.

— Jenny Fisk? zise, făcând ochii mari. Mă duc să o chem. Puteţi sa luaţi loc, dacă doriţi.

Saffy s-a aşezat pe unul dintre scaunele inconfortabile din sală. Se dusese acasă cu o seară înainte, îşi pusese nişte pantaloni de pijama şi se întinsese pe pat, fără să-l desfacă, până spre dimineaţă. Cât timp mersese cu maşina de-a lungul lacului Champlain înspre Vermont, băuse nişte cafea rece dintr-un pahar de polistiren şi încercase să se liniştească. Avea acelaşi sentiment care o condusese la băiatul Hunter, doar că de data asta era amplificat de o senzaţie persistentă de teamă. Ordinele lui Moretti fuseseră ferme: să lase totul şi să se concentreze pe suspectul căpitanului, până când acesta va fi arestat sau exonerat. Saffy nu răspunsese la pagerul ei toată dimineaţa. Probabil că Moretti era furioasă. Dar, în timp ce stătea în sala de aşteptare, la trei ore de drum de secţia de poliţie din Plattsburgh, se simţea surescitată, electrizată.

în aceasta zi de vineri, la Urgenţe era o atmosferă liniştită, calmă,

îmbibată cu miros de produse chimice sterilizante. Pagerul de la centura lui Saffy vibră de două ori, de trei ori. îl închise fără să se uite.

— Bună ziua.

O femeie în uniformă medicală roz stătea, ezitantă, la ieşirea din blocul operator. Jenny Fisk avea braţele pistruiate şi părul lung, cu cărare la mijloc, prins cu două agrafe în formă de fluture. Saffy îi dădea în jur de 25 de ani. Fusese, fără îndoială, una dintre fetele drăguţe din liceu, deduse ea. Populară, asemenea lui Kristen odinioară, cu o siluetă graţioasă şi o talie fină. Avea un chip simetric, o fată frumuşică într-un mod banal.

— Bună ziua, răspunse Saffy şi întinse o mână fermă. Mulţumesc foarte mult că ai acceptat să stăm de vorbă. Te deranjează dacă ieşim afară?

Şocul s-a produs în momentul când Jenny a întins mâna la rândul ei. O strălucire, o licărire pe degetul subţire al lui Jenny.

Inconfundabilul ametist.

Inelul Lilei.

Impresia că era pe punctul de a elucida un caz a fost ceva special. Un flux de emoţii ameţitoare, ca un şuvoi de apă prin zăgazurile rupte, ca un fruct copt şi suculent desfăcut în două.

Dar când a strâns mâna lui Jenny, ameţită, uluită, senzaţia a fost alta. Nu a fost un val de extaz. Doar o explozie de amintiri: buzele crăpate ale Lilei, care sugeau piatra violet. *Scârbos,* spusese Kristen dezgustată într-o zi, văzând saliva ce acoperea degetele Lilei. *De ce îl bagi aşa în gură?* Lila, cu părul ei în permanenţă încâlcit, ridicase din umeri. *Are gust bun,* spusese ea, ca şi cum ăsta ar fi fost un motiv. Zâmbetul Lilei, ştirb şi visător. Degetul ei prea subţire pentru banda arămie a inelului.

— Despre ce este vorba? întrebă Jenny rezemându-se de peretele de cărămidă de la intrarea la Urgenţe, în timp ce inelul mov îi strălucea pe deget.

Saffy se lăsase de fumat când se lăsase şi de restul, dar acceptă ţigara pe care i-o oferi Jenny, măcar pentru a-şi ascunde tremurul mâinilor. Jenny nu-şi adusese jacheta şi pe braţele goale i se făcuse pielea de găină în frigul de afară. Pentru Saffy, totul era clar ca lumina zilei, simţea o certitudine cosmică. îi venea să plângă.

— Caut pe cineva cu care ai avut o relaţie. Ansei Packer.

Jenny se aplecă să-şi aprindă ţigara, cu atenţia încordată, apoi suflă un nor de fum din colţul gurii.

— Ce treabă ai cu el?

— Ştii unde este?

Jenny îngustă ochii, ca şi cum reflecta ce să răspundă, apoi ridică mâna, arătând spre inel.

— Sunteţi... căsătoriţi? bâigui Saffy.

— Logodiţi.

Saffy simţi în gât un nod de furie. Propria ei incompetenţă, ca o bruscă strângere de gât. Nici nu-şi imaginase, nici măcar nu-i trecuse prin minte o asemenea ipoteză. Acei paşi, pe care îi auzise la telefon seara trecută.

— Sunteţi încă... se bâlbâi Saffy. îmi pare rău. Inelul ăsta. Ansei ţi La dat?

Jenny mângâie piatra preţioasă cu degetul mare.

— De ce? Contează?

— Contează. Anchetăm un caz mai vechi.

— Nu-mi pari a fi poliţistă.

Nici Saffy nu mai avea impresia că este. în clipa aceea, se simţi brusc dezgolită, ca şi cum Jenny i-ar fi văzut ceva intim.

— Ce a făcut? Ceva rău? întrebă Jenny, scoţând un oftat lung şi tremurat.

Şi iată-l, era acolo, indiciul pentru care venise Saffy. Ar fi vrut să poată conserva acest moment, să-l păstreze pentru mai târziu, ca dovadă. Privirea piezişă a lui Jenny. Tremurul buzelor

ei. Jenny nu era surprinsă de această întrebare. Felul cum rostise acele cuvinte: *ceva rău.* De parcă le aşteptase.

— Investigăm un caz de omor, spuse Saffy cu blândeţe. Trei fete au fost ucise, în statul New York.

A urmat o tăcere tăioasă, pătrunzătoare. Uşile automate s-au deschis, apoi s-au închis din nou. Jenny şi-a strivit ţigara de perete, lăsând o dâră de scrum pe cărămidă. Apoi a pus cu grijă mucul în palmă – nu era genul de persoană care să arunce gunoiul pe trotuar – şi s-a lăsat cutremurată de un frison. Saffy şi-a dat seama, prea târziu, că se terminase. Jenny se închisese în ea. Părul i-a căzut peste obraz ca o perdea protectoare, în timp ce s-a întors să plece.

— Nu pleca, spuse Saffy. Vreau doar să vorbim...

— Te înşeli, murmură Jenny în timp ce se retrăgea spre uşile glisante. Te rog să ne laşi în pace.

Şi în clipa următoare a dispărut. O ambulanţă cu sirenele pornite a trecut pe lângă Saffy, care a rămas acolo câtva timp singură, cu ţigara în mână, scrumul din ea căzând pe trotuar.

*

Cum a fost? o întrebase Kristen odată. *Ştii tu, cu Travis şi prietenii*

lui?

Saffy nu a putut să descrie acei ani, deşi aparent a încercat. I-a povestit lui Kristen despre petrecerile underground, taberele improvizate, apartamentele acoperite de perdele de fum. Gaşca lor se mutase din casă în casă, din petrecere în petrecere, indiferenţi şi doar mânaţi de impulsuri. Saffy se simţise în siguranţă, învăluită în această iresponsabilitate: era uşor să te autodistrugi atunci când nu aveai nimic de pierdut. Când se gândea cu nostalgie la perioada aceea, nu drogurile îi lipseau sau stările extatice pe care i le produceau, ieftine şi temporare, ci libertatea. Senzaţia că, deşi mergea ca un acrobat pe o sârmă întinsă între viaţă şi moarte, nu îi pasă prea tare pe ce parte ar cădea.

Acum, se întoarse gânditoare la maşina ei care lucea în soare în parcarea spitalului. Ştia că trebuia să se întoarcă la secţie; deja pierduse jumătate din ziua de muncă. Dar în timp ce pagerul îi bipăia fără încetare, avea impresia că regăsise o parte din ea cea de odinioară, în care dorinţa ticăia ca o bombă activată. îşi aruncă pagerul sub un hanorac în portbagaj şi scoase din buzunar hârtia pe care notase adresa.

în timp ce gonea pe autostradă, se

simţea ca o maniacă. A traversat o zonă comercială, cu buticuri şi restaurante, apoi a intrat într-o suburbie cu case risipite la întâmplare, ca piesele de Monopoly aruncate pe o tablă. Vermont semăna cu New Yorkul, dar cu un strat de poleială pe deasupra. încetini în timp ce se apropie de o casă cu un singur nivel, cu vopseaua scorojită şi o verandă în dezordine, apoi opri lângă trotuar.

El era acolo.

Ansei.

Stătea ghemuit în capătul aleii, în lumina amiezii, purtând o pereche de ochelari de protecţie din plastic. Nu se schimbase prea mult, deşi se mai împlinise odată cu vârsta, dar încă era frumos, de o frumuseţe convenţională, cuminte. Tăia cu o drujbă
picioarele unui scaun vechi, iar bâzâitul uneltei se auzea ostil prin geamul maşinii. Saffy îl privi cum mânuia drujba care îi proiecta un nor de praf în jurul capului. Deşi inelul Lilei era singura dovadă palpabilă de care ea avea nevoie, mai exista ceva revelator: felul cum se ţinea Ansei, ca şi cum ar fi fost deasupra tuturor.

Una, două, trei cu vulpea.

Una, două, Lila.

Pentru o clipă, în exaltarea ei, Saffy se gândi să se apropie. Putea să o

facă. Putea să meargă până la el, cu o mână pusă amenințător pe pistolul de la șold.

Ansei ar privi-o cu ochii îngustați, recunoscând-o.

Saff, ar spune el. De data asta, ea ar deține puterea. El ar fi cel care s-ar teme de ea. *Te rog, iartă-nă.*

Dar Saffy rămase pe loc. Nu avea decât o singură șansă și nu putea să o rateze, era prea importantă. Avea nevoie de Moretti, de încrederea ei, de experiența ei, de competența ei agasantă. Saffy ieși din fundătură, îndreptându-se spre granița Vermontului și spre lac. Nu porni radioul, preferând să se lase învăluită de liniștea de pe autostradă, savurând energia pe care doar munca i-o putea da. Era un sentiment pe care nicio persoană nu reușise să i-l stârnească.

Avusese aventuri, pe cât de incitante, pe atât de scurte. Fuseseră băieți în spatele tribunelor și bărbați în baruri întunecoase. O singură relație adevărată: Mikey Sullivan, un polițist din unitatea C, pe care îl întâlnise la școala de poliție. Și acum îi era dor de mirosul pielii lui după duș, un amestec de aftershave și aburi. în timp ce terenurile agricole cedau locul muntelui, Saffy își aduse aminte de ultima lor noapte împreună. Se băgaseră în pat, după o cină cu

spaghete şi bere Corona. Mikey îşi strecurase mâna în talia blugilor ei. Se răsucise deasupra ei, ca de obicei, cu respiraţia mirosind a sos de roşii, cu braţele ţinând-o prizonieră ca într-o cuşcă, în timp ce o penetra, Saffy se simţise brusc invadată de un gol imens, un gol care trebuia umplut urgent. îi luase mâna lui Mikey şi şi-o apăsase pe gât.

Strânge, îi ordonase ea.

Şi, pentru un scurt moment, el o strânsese, în timp ce vederea i se înceţoşa şi camera începea să se învârtă în jurul ei, Saffy zărise o umbră a ceea ce urmărise dintotdeauna fără să-şi dea seama. S-a simţit ca o gură de oxigen, chiar în timp ce încerca cu disperare să respire. Parcă redevenise fata aceea mai tânără şi mai liberă, care acorda mult mai puţină importanţă supravieţuirii. îi lipsise acea senzaţie de pericol, acel sentiment de eliberare.

Apoi Mikey se îndepărtase gâfâind şi aprinsese veioza de pe noptieră. I se citea dezgustul de pe chip în lumina puternică. în timp ce-şi lua cheile şi părăsea în viteză apartamentul, disconfortul lui umplând-o de ruşine, Saffy recunoscuse monstrul din ea. O creatură sălbatică, flămândă, căutând

doar anihilare.

Iar ea întrezărise aceeaşi pornire în Jenny Fisk – nevoia de a suferi. Era cea mai înfricoşătoare parte din a fi femeie. O parte din ea, adânc înrădăcinată, atemporală, care ştia că poţi experimenta plăcerea fără durere, dar nu ar mai fi fost la fel de intensă.

*

Când Saffy a ajuns în sfârşit la secţie, soarele apusese, iar ea pierduse o zi întreagă de muncă. Şi-a îndreptat sacoul înainte să intre, familiarizată cu acest sentiment din zilele în care chiulea de la ore: o nepăsare hotărâtă, dar combinată cu un strop de teamă.

în secţie era o agitaţie neaşteptată, colegii ei păreau cuprinşi de un entuziasm colectiv. Au tăcut când au văzut-o cu cămaşa şifonată, ieşită din pantaloni, cu sacoul pătat de cafea pe piept. Saffy s-a dus direct spre biroul căpitanului şi a deschis uşa fără ca măcar să bată.

— Sergent...

Scena s-a materializat cu încetinitorul în faţa ochilor ei: Moretti s-a clătinat pe tocuri şi a trebuit să se ţină cu o mână de biroul de mahon ca să nu cadă. Ea şi căpitanul se îndepărtaseră brusc unul de altul la intrarea intempestivă a lui Saffy,

vizibil jenaţi, aprinşi la faţa şi fâstâciţi.
— Unde naiba ai fost toată ziua? începu Moretti.
— L-am găsit, spuse Saffy, bâlbâindu-se, hotărârea ei transformându-se în nesiguranţă.
Nu o mai văzuse niciodată pe Moretti aşa, împiedicată, stânjenită. Imaginile scenei începeau să capete un înţeles în mintea ei. Retragerea furişă a mâinii căpitanului când ea dăduse buzna în cameră. Degetele lui care mângâiau curbura buzunarului de la spatele pantalonilor lui Moretti.
— Pe Ansei Packer, bâigui Saffy. L-am găsit. Logodnica lui purta inelul Lilei. Bijuteriile, sergent. El le-a luat.
A urmat o pauză apăsătoare, plină de confuzie. Apoi căpitanul a vorbit cu o voce joasă şi răguşită, măsurând-o încet cu privirea din cap până în picioare.
— Moretti, ia-ţi în primire subalterna.
— Staţi puţin, spuse Saffy. Am găsit probe. Probe concrete...
— Singh, o întrerupse Moretti, dacă astăzi ai fi fost şi tu la serviciu sau dacă ai fi răspuns la apelurile mele, ai fi ştiut că s-a făcut o arestare. Nichoias Richards va fi pus sub acuzare mâine-dimineaţă.
Omul fără adăpost. Suspectul preferat al căpitanului. Saffy a simţit

brusc că lumina puternică din birou a devenit apăsătoare, că vederea i s-a înceţoşat şi oboseala care a cuprins-o s-a lăsat cu toata greutatea pe umerii ei. Propria insubordonare părea că i se scurge din corp, pedepsind-o, ca sângele care pătează lenjeria intimă.

— Nu m-ai ascultat, continuă Moretti. instrucţiunile mele au fost clare, dar tu le-ai ignorat cu bună ştiinţă. Kensington ne-a furnizat tot ce am avut nevoie.

— îmi pare rău, dar am găsit...

— Aici nu este vorba despre tine, Singh. Nu este vorba despre o ranchiună din copilărie. Este vorba de munca de poliţist. Este vorba despre adevăr, despre fapte şi, până la urmă, despre acest departament.

— Ah, deci, asta era? Totul se rezumă la asta? răspunse, arătând spre Moretti şi spre căpitan, amândoi cu feţele încă îmbujorate de jenă. La *departament?*

în birou s-a simţit o schimbare de energie, ca un vânt rău. Saffy n-o mai înfruntase niciodată pe Moretti.

— Suspendare, spuse căpitanul fără drept de apel, trecând pe lângă amândouă. Două săptămâni fără plată. Eşti liberă, Singh.

El a ieşit, în timp ce Moretti a rămas cu privirea în covorul uzat. Abia acum Saffy începea să resimtă

şocul a ceea ce tocmai văzuse – şi întrerupsese –, lovind-o cu întârziere, ca un pumn în stomac. Ce îi spusese mereu Moretti? *Femeile reprezintă mai puţin de zece la sută din forţele de ordine. Nu poţi reuşi fără sacrificii.*

A ieşit din birou, umilită. Ceilalţi poliţişti râdeau pe înfundate în timp ce ea părăsea secţia, pierzându-se în seara cu aer proaspăt de toamnă, sigură că fusese martoră la un adevăr pe care ar fi trebuit deja să-l ştie.

A

Coşmarurile au reînceput. Saffy se trezea noaptea, udă de transpiraţie şi tremurând în camera ei în care hainele zăceau grămadă pe podea ca nişte monştri din copilărie, şi golea paharul de apă stătută de pe noptieră.

Uneori visa vulpea, un nor de carne în putrefacţie, plutind greţos la periferia câmpului ei vizual. De cele mai multe ori, o visa pe Lila care stătea în uşa apartamentului ei. Lila, la 11 ani, cu aparatul dentar; Lila adolescentă, cu piercingul în nas; Lila, un cadavru cu câteva smocuri de păr rămase pe craniu. Dar cel mai rău era în nopţile când o visa pe Lila vie.

Ar fi avut 26 de ani. O rochie de vară galbenă, o curte înverzită. Ziua de 4 iulie. Lila ar fi strălucit, acoperită de polen şi cremă de protecţie solară, în mijlocul unei mulţimi de prieteni

aşezaţi pe scaunele de plastic de pe verandă – şi-ar fi împreunat mâinile peste abdomenul ei rotunjit, inelul cu piatră violet sclipindu-i pe deget. însărcinată în 32 de săptămâni. Obosită şi nerăbdătoare, greţurile matinale fiind înlocuite de o durere de spate. I-ar fi fost foame, mirosul de carne la grătar i-ar fi făcut maţele să chiorăie în burta ei imensă; s-ar fi simţit istovită, extaziată, neliniştită şi emoţionată. Fantoma palidă a lunii, apariţia fugitivă a unui licurici.

Călcâiele ei goale, afundându-se în pământul moale.

A

Spre finalul perioadei de suspendare, Saffy s-a dus singură la tavernă.

Nu ieşise din apartament de câteva zile. De două ori se dusese până unde locuia Ansei Packer şi, fără să coboare din maşină, urmărise să vadă orice semn de mişcare prin casă. Ştia că nu era sănătos şi nici rezonabil. Dar eşecul ei cu Moretti nu făcuse decât să-i întărească determinarea.

L-a ales pe bărbatul de la capătul barului. Era reprezentant comercial, i-a spus acesta, uimit de norocul care dăduse peste el. Nu rămânea în oraş decât câteva zile. *Ce vinzi?* l-a întrebat. *Undiţe de pescuit.* Saffy

plănuise să răspundă că ea lucra ca ospătăriţă, dar întrebarea nu i-a mai fost pusă. în schimb, el a întrebat-o: *Eşti arăboaică?*

Când au ajuns în apartamentul ei, n-a mai aprins lumina. Nu voia să vadă vasele murdare stivuite în chiuvetă sau să slăbească efectele cocktailului Vodka Tonic ce-i circula prin sânge. L-a împins pe reprezentantul comercial pe canapea, i-a scos cravata şi l-a muşcat de gât. I-a scos membrul erect din pantaloni, ţeapăn şi neimpresionant în lumina felinarului stradal din dreptul ferestrei, apoi i l-a luat în gură. Mirosul pernelor îmbâcsite de pe canapea a făcut-o să se înece şi Saffy s-a gândit la ce merita ea. Dreptatea era un concept ambiţios. Ideea că ce îţi este dat în viaţă se poate baza pe alegerile pe care le faci. Că poţi să munceşti pentru nişte lucruri sau să le ruinezi singur. Pentru o fracţiune de secundă, s-a gândit să-l muşte pe bărbat, dar a simţit dorinţă în gustul sărat al pielii lui. Saffy şi-a scos blugii şi l-a împins înăuntru. El a gemut. Ea a tors ca o pisică. Nu simţea mare lucru. A intensificat mişcările, iar el a început să gâfâie, degetele lui răsucindu-i sfârcurile, până când a simţit căldura bărbatului ţâşnind în interiorul ei. *OK, s-a* gândit ea, OK. Asta, cel puţin, era

o explozie pe care şi-o dorise. Ştia cum să trăiască printre ruine.

*

Kristen s-a căsătorit într-o duminică din aprilie.

Saffy stătea în faţa altarului alături de trei prietene de-ale lui Kristen, colege de la salon, îmbrăcată într-o rochie mov de mătase care costase mai mult decât îşi putea permite. Kristen părea atât de delicată în rochia ei albă sofisticată, prin care i se vedea şira spinării, încât lui Saffy îi venea să se arunce peste ea, să-i protejeze vertebrele de brutalitatea lumii. Lângă umărul lui Kristen, Jake arăta de parcă se deschisese cerul. Saffy trebuia să recunoască: Jake nu era unul dintre cei răi.

La serviciu îşi recăpătase postul, lama fusese lungă şi mohorâtă, iar lucrurile se schimbaseră acum. Moretti era rezervată, distantă. încă îi dădea sfaturi cu glas scăzut când se apropiau de locul unei infracţiuni, încă îi mai aducea o ceaşcă de cafea, dar Saffy simţea la ea o răceală pe care nu o avusese până atunci. Moretti era mai inabordabilă, mai greu de citit, mai incomparabilă ca oricând, şi, de cele mai multe ori, Saffy încerca să nu lase această schimbare să-i frângă inima.

Procesul în cazul celor trei fete,

Izzy, Angela şi Lila, urma să aibă loc în curând şi toată lumea ştia că vor pierde. Individul fără adăpost pe care îl arestaseră devenise de curând centrul unei campanii de susţinere pentru condamnări pe nedrept, condusă de o asociaţie care adunase fonduri pentru a-i plăti cauţiunea şi pentru un avocat scump. Căpitanul, atât de dornic să-l aresteze, nu fusese pregătit pentru asta. Cazul era şubred, iar probele şi mai şubrede. Saffy ştia, cu o resemnare tristă şi oarecum satisfăcută, că se înşelaseră şi juriul va vedea asta. Nicholas Richards era nevinovat şi va fi pus în libertate.

Nu a povestit nimănui despre drumurile ei, deşi se gândea la ele acum, în timp ce vălul de mireasa al lui Kristen flutura în vânt. Weekendurile lungi când se ducea până în Vermont, doar pentru a parca în faţa casei lui Ansei Packer, aşteptând ceva care să-l dea de gol. îl privise descărcând cumpărăturile din camionetă, aplecat la bancul de lucru din garaj, spălând vase în faţa ferestrei de la bucătărie. Nu era o obsesie, nu era dependenţă, deşi orele pe care le petrecea urmărindu-l pe Ansei compensau parţial lipsa celor două.

Era doar o chestiune de timp. Saffy

ştia că nu-ţi poţi ascunde adevărata faţă la nesfârşit, indiferent cât de normal pari; adevărul va ieşi la iveală în cele din urmă.

— La bine şi la rău, spunea Kristen.

Vântul se înteţi, iar Saffy simţi că i se face pielea de găină pe braţe. Nori ameninţători de furtună se adunaseră la orizont, deasupra munţilor, deşi soarele încă strălucea palid deasupra invitaţilor la nuntă. Saffy se ruga ca ploaia să se apropie.

Această zi celebra iubirea, dar pe Saffy o interesase întotdeauna mai mult puterea. Forţa întunecată care pulsa în interiorul ei. Puterea era clinchetul insignei când o punea pe blatul din bucătărie. Greutatea armei de la şold. în timp ce stătea la altar şi vântul îi sufla şuviţele desprinse din cocul atent fixat cu agrafe, în timp ce mirii se sărutau şi un tunet uruia în depărtare, Saffy se întreba despre propria busolă internă, acul care o ţinea pe calea cea bună, care o împiedica să se rătăcească, să se întoarcă din drum sau să renunţe cu totul. Şi şi-a dat seama de un lucru înfricoşător: nu exista o busolă. Erau doar zilele şi alegerile pe care le făcea zilnic.

6 ORE

Adio fiecărei crăpaturi din perete. Adio, cărţi de la bibliotecă. Adio, radio. Adio putorii de la toaletă şi stratului de jeg de pe chiuvetă. Adio, îi spui elefantului de pe tavan.

Adio, prietene.

*

întinzi braţele la spate să-ţi pună cătuşele.

Un zăngănit, apoi se închid cu un zgomot sec.

Shawna stă în spatele grupului, cu capul plecat, cu ochii ţintă la pantofi – nu-i poţi vedea privirea. Stă cocoşată între doi gardieni pe care îi cunoşti, nişte bărbaţi cu piele palidă şi burţi atârnate. Toţi au venit pentru a te conduce spre ieşire. Un gardian grăsan face un pas în faţă, îţi ia sacoşa roşie şi şi-o pune pe umăr. Ai lăsat *Teoria* sub pat, aşa cum te-ai înţeles cu Shawna. Ea o va recupera mai târziu şi va face fotocopii în Huntsville, pe care le va trimite la posturile de ştiri, la talk-show-uri, la marile edituri.

— Ai luat tot, Packer? întreabă directorul, cu chipul marcat de o expresie de tristeţe care îl îmbătrâneşte.

O milă care îi accentuează fălcile căzute. Vezi în ea sutele de alţi deţinuţi pe care directorul i-a condus pe acest culoar de beton – ucigaşi, pedofili, membri ai diverselor bande, şoferi beţi, toţi fără deosebire pe acest traseu de 15 metri.

— Da, sunt gata, răspunzi tu.

în timp ce te conduc prin culoarul alb şi îngust, arunci o ultimă privire fugitivă spre Shawna. Ea nu are voie să vină, dar încerci să-i transmiţi asta din ochi: *Putem s-o facem.* E transpirată de emoţie, îi luceşte pielea. O singură lacrimă îi curge pe obraz, delicată. Ştii, din anii în care ai exersat pe Jenny, cum să compui o expresie facială care să o liniştească. Ştii cum ar trebui să arate. Iubire. Ţi-o aplici pe figură, apoi i-o arăţi Shawnei. Ea se înmoaie vizibil.

în timpul marşului tău funest prin coridor, ocupanţii cuştilor din jur sunt tăcuţi. Aşa e obiceiul: o linişte goală, deconcertantă. Te nelinişteşte să le vezi feţele defilând solemn în spatele geamurilor murdare. Acest adio ţi se pare trist, dement, adresat ţie în mod eronat. Vrei să-i linişteşti, spunându-le că ai un plan. Tu nu eşti ca ei.

Treci prin porţile de acces. Prin detectoarele de metale. Prin zona de recepţie.

Inspiri scurt.

Eşti afară.

Lucruri pe care le-ai uitat. Norii, pufoşi ca vata de zahăr, alunecând letargici şi uşori, pe jumătate adormiţi. Cuşca de recreere nu lasă să treacă decât nişte fante de lumină prin acoperiş, iar tu ai uitat textura lucrurilor de afară, detaliile. Mirosul asfaltului încins de soare. Gazele de eşapament. Copacii de pe cealaltă latură a parcării stau nemişcaţi în căldura râncedă, frunzele lor verzi de-abia fluturând în adierea vântului. Ai uitat de căldura soarelui, care îţi stârneşte mici furnicături pe pielea braţelor, şi te opreşti să inspiri – ce bine e – înainte ca directorul să te împingă înainte.

Lumea este plină de viaţă, magică. Şi în curând va fi din nou a ta.

*

Duba aşteaptă lângă gardul din grilaj.

Te aşteptai la o mulţime de agenţi de penitenciar, nişte idioţi beţi de putere. în locul lor, găseşti vreo şase bărbaţi în costume şi printre ei îi recunoşti pe gardianul-şef şi pe directorul adjunct. Sunt flancaţi de poliţişti trimişi de Inspectoratul General: o mică turmă de bărbaţi masivi în uniformă, înarmaţi cu mitraliere de asalt. Te gândeşti la micul pistol pe care ţi l-a descris

Shawna, vechiul revolver Smith & Wesson al soţului ei, şi simţi brusc un disconfort în adâncul stomacului.

Te apropii de vehiculul înconjurat din toate părţile, cu motorul pornit. Gardianul deschide uşa glisantă şi, pentru o secundă care nu se mai termină, simţi că te cuprinde o panică absolută la gândul că arma ta e ascunsă sub scaunul din faţă. Anxietatea ta se atenuează uşor când eşti împins spre fereastra de pe cealaltă parte a dubei, acolo unde ţi-a promis Shawna, chiar în spatele şoferului. în dubă miroase a cizme de cauciuc şi a vinilin învechit. Ştiai că aceşti poliţişti vor merge cu tine, că veţi fi urmaţi de maşini blindate, de un convoi de poliţie, dar nu te aşteptai la o atmosferă atât de ameninţătoare. Pietrişul scrâşneşte sub roţi. în timp ce duba iese din parcare, te laşi să expiri lung şi întinzi picioarele sub scaunul din faţă, unde Shawna a pus pistolul. Pantoful tău atinge ceva tare. Metalic. Dar tot nu te linişteşti. Revezi chipul Shawnei, cu pielea scuamoasă, aprins de sfială, şi te gândeşti că planul nu este perfect.

Cu greu s-ar putea numi un plan.

în curând, veţi ajunge la râu. Autostrada vă va duce pe lângă case risipite ici-colo, terenuri secetoase, iazuri mlăştinoase şi fabrici vechi.

Apoi, veţi trece pe lângă Monumentul Sam Houston. Acela va fi semnalul.

Până atunci, aştepţi. Geamul şoferului este întredeschis. Aerul care pătrunde prin fanta de doi centimetri are miros de aprilie, cu o notă seducătoare de flori de vară. Tentant, proaspăt.

Te poartă înapoi în timp.

*

A treia fată a venit imediat după a doua. A fost un test acea vară fără sfârşit.

Te-ai dus singur într-un bar, unde ai comandat o Cola, după care ţi-ai plimbat privirea prin mulţime. Erai la un pas de dezamăgire. Presupuneai că nu vei mai simţi din nou acea uşurare uluitoare, dar trebuia să mai încerci o dată şi gata. Nu conta ce însemna asta, că liniştea venea numai după violenţă şi câteodată nici atunci. Părea nu atât o alegere, cât o necesitate – trebuia să-ţi cauţi liniştea.

Cânta o formaţie punk, o chirăială stridentă care nu te lăsa să te gândeşti la nimic, trupuri transpirate ondulându-se prin căldură. Când i-ai observat creştetul mişcându-se prin mulţime, înainte să se retragă prin uşa laterală pentru a fuma o ţigară afară, te-ai dus după ea şi i-ai cerut şi tu una. A treia fată ţi s-a părut vag

cunoscută – avea panii vopsit în albastru şi un piercing în cartilajul nasului, ca un taur.
— Nu mă mai ţii minte? a întrebat ea.

Avea o privire iscoditoare, amuzată şi provocatoare. Ai scuturat din cap că nu. Te-ai aruncat asupra ei.

Muzica se auzea în continuare din bar, o hărmălaie asurzitoare care înăbuşea gemetele fetei. .Ai sperat că pericolul, posibilitatea de a fi prins, faptul că ea gâfâia la doar câţiva paşi de uşă, îţi va spori senzaţiile. Dar nu. Fata aceasta din urmă a fost o idee proastă; s-a luptat, lovindu-te atât de tare cu piciorul în ochi încât ai văzut stele verzi. O încăierare, un ţipăt ascuţit. La un moment dat, te-a lipit de perete. Dar până la urmă tu ai fost mai tare, deşi a trebuit s-o strângi de gât cu cureaua atât de mult timp, l-ai târât până la maşină corpul încă viu, scuturat de spasme, de teamă că o să te vadă cineva. Ai avut un noroc chior: nu a văzut nimeni.

în timp ce aruncai lopeţi de pământ peste forma ei inertă şi inutilă, ai simţit un vid imens, furios. Ea era moartă, tu erai la fel şi nimic nu mai conta pentru tine.

în lumina palidă a lunii, ai examinat inelul pe care l-ai smuls de pe degetul ei.

Ştiai acest inel. îl văzuseşi acasă la

Miss Gemma. Ţi-ai adus aminte cum le-ai auzit prin uşă pe fetele alea râzând, când le-ai dăruit fursecurile. Nu-ţi venea să crezi că aceeaşi fată zăcea în faţa ta, că lumea ţi-o adusese înapoi în felul ăsta. Momentul când ţi-ai dat seama a fost ca o palmă dată de un părinte, iar tu, stând în faţa celor trei fete, ţi-ai dorit să desfaci tot ce făcuseşi.

N-ar fi trebuit s-o faci. Erai bolnav, defect. Dar, lucru şi mai devastator, erai neschimbat.

Atunci ţi-a încolţit în minte Teoria ta, un adevăr a cărui dovadă o aveai sub ochi, în lumina lunii ce se reflecta în ametistul mov. Poţi comite cele mai mari ticăloşii. Nu e atât de greu să fii rău. Răul nu este un lucru pe care poţi să-l arăţi cu degetul, să-l atingi sau să-l alungi. Răul se ascunde, viclean şi invizibil, în toate colţurile.

După aceea, ai mers clătinându-te prin desişul pădurii. Te-ai urcat în maşină, cu mâinile tremurând incontrolabil, cu inelul în buzunar, impungându-te în coapsă. Era ora 4 dimineaţa şi lacrimi furioase îţi şiroiau pe obraji în timp ce ai virat, intrând pe autostradă. Ai condus, resemnat, până la spital.

Nu ai spus niciodată această parte a poveştii. Nu ştii de unde ţi-a venit. Poate de la zâmbetul acelei fetiţe care

râdea în lumina televizorului acasă la Miss Gemma. Sau poate de la faptul că nu mai simţeai nicio plăcere – şi, dacă nu mai simţeai nimic, atunci nu înţelegeai de ce le-ai ucis.

Ai lăsat maşina cu motorul pornit în faţa camerei de gardă. Interiorul spitalului era puternic iluminat, totul alb şi albastru, intimidant şi steril. Ai păşit, uimit, în lumina arzătoare. Ştiai cum trebuie să fi arătat, tremurând şi murdar de pământ, cu rana de la ochiul deja umflat şi învineţit.

— Pot să vă ajut? a strigat o femeie de la recepţie.

Sala de aşteptare era goală şi mirosea a latex şi a dezinfectant.

— Vă rog, ai spus cu glas scăzut.

— Domnule?

— Vă rog, ai repetat tu. Nu vreau să fiu aşa.

Femeia s-a ridicat. Purta o uniformă pastel, imprimată cu ursuleţi zâmbitori. S-a uitat la tine cu aceeaşi privire nedumerită şi vag alarmată pe care ai văzut-o la toţi cei pe care i-ai cunoscut: asistenţi sociali, părinţi adoptivi şi profesori îngrijoraţi. Atunci ţi-ai dat seama. Dacă cineva ar fi putut să te ajute, ar fi făcut-o demult. Adevărul singular al vieţii tale a părut să ţi se ridice în piept, imposibil de ignorat, în timp ce te retrăgeai prin uşile glisante de la Urgenţe. Nu mai

puteai fi ajutat. Nu se mai putea face nimic pentru tine. Nu vei fi niciodată mai mult decât ceea ce eşti.

⋆

Briza te aduce înapoi, în prezent. Aerul care intră şuierând prin geamul întredeschis al dubei de transfer e ca o palmă peste faţă. Te întorci din amintirile tale şi constaţi că deja aţi trecut de lac, că monumentul Sam Houston se înalţă în depărtare, dominând intrarea în Huntsville. Este reperul indicat de Shawna. Pe măsură ce duba se apropie, statuia apare imensă pe soclul de marmură.

Lumea pare să încetinească, scufundându-se într-un fel de melasă. Importanţa monumentului se transformă treptat într-un fior de nelinişte şi urechile încep să-ţi ţiuie, iar sângele să-ţi zvâcnească în tâmple ca o tobă.

Viitorul se deschide în faţa ta. Va fi înspăimântător să fugi. Va fi excitant, periculos şi dificil. Nu ai un plan, dincolo de supravieţuire. Te vei ascunde în conductele de canalizare. Te vei urca pe acoperişul vagoanelor de tren. Şi, chiar dacă nu vei mai vedea niciodată Blue House, faptul că acel loc există te va mâna înainte. Un memento, un testament: eşti capabil să fii mai bun. Eşti capabil să continui să trăieşti.

*

A venit momentul.

Secundele se întind la nesfârşit. Toate săptămânile de planificare şi anii de aşteptare converg într-un interval de trei secunde cruciale. Dintr-o singură mişcare greoaie, te laşi pe spate cât îţi permit cătuşele, apoi întinzi un picior sub scaunul şoferului, atingând obiectul metalic.

îl tragi spre tine, cât poţi de tare.

Nu este un pistol. Nu este o armă. Este vârful metalic al unor cabluri de pornire auto.

*

— Şi dacă aş fi făcut-o?

Ai întrebat-o pe Shawna ieri seară, cu fruntea lipită de fereastra murdară.

— Daca ai fi făcut ce?

— Ştii tu. Tot ce se spune că am făcut.

— De ce? a întrebat Shawna. De ce-ai face ceva atât de îngrozitor?

— N-aş face. Dar să zicem că am făcut. Imaginează-ţi o secundă. M-ai mai iubi?

Erai sigur. Erai convins că o duseseşi pe Shawna atât de departe, că era pregătită să ia în calcul această posibilitate – că până atunci doar se prefăcuse că nu vede, dar că, în adâncul inimii ei, ştia adevărul.

Dezgustul din ochii ei te-a izbit ca un pumn. Era o repulsie fascinată, amestecată cu o suspiciune neaşteptată. Puseseşi sigur că vei primi ca răspuns râsul ei împăciuitor, trădându-i dorinţa sfioasă. Un da uşor.

— Nu am făcut-o, bineînţeles, ai spus tu – prea repede.

O pauză lungă. Te-ai întrebat atunci, în treacăt, dacă nu cumva ai dat-o în bară. Dacă toată munca ta pe lângă Shawna ar putea fi redusă la zero de această mică greşeală. Ai încercat să dai înapoi, dar ei deja îi căzuse faţa.

— Totul este în Teoria mea. O să vezi când o să o citeşti. Binele şi răul nu sunt decât nişte poveşti pe care ni le spunem nouă înşine, narative pe care le-am creat pentru a justifica faptul că existăm. Nicio persoană nu este complet bună şi nicio persoană nu este complet rea. Toată lumea merită şansa de a continua să trăiască, nu crezi? ai spus tu, încercând să recapeţi controlul

Lumina fluorescentă era de un alb orbitor. Pe faţa Shawnei, gura ei înconjurată de coşuri semăna cu o vânătaie.

— Trebuie să plec, bâiguise, îndepărtându-se. O să-ţi dau un răspuns mâine dimineaţă.

*

Surprinşi de bruscheţea mişcării tale, poliţiştii se crispează şi scot armele, mârâind avertismente. Tu te holbezi la cablurile de pornire, un amestec de metal ruginit şi sârmă neizolată.

Acum ştii ce s-a întâmplat.

Opţiunile tale? Să te izbeşti cu capul de geam. Să te întinzi şi să loveşti cu picioarele în scaunul şoferului. Să începi să ţipi, să le ceri ce ai plănuit. Sa încerci, aşa încătuşat cum eşti, să iei cablurile de pornire. Realitatea te copleşeşte, şocantă. Eşti 80 de kilograme de carne, încătuşat pe un scaun de vinilin, înconjurat de cinci poliţişti înarmaţi, cu pregătire militară. Ţi-ai pus încrederea în Shawna, o persoană pe care ai supraestimat-o grav – o persoană care îţi confirmă singurul lucru pe care îl ştiai despre femei.

Ele întotdeauna te abandonează.

LAVENDER

2002

Lavender vorbea cu arborii sequoia şi uneori aceştia îi răspundeau.

Exista un limbaj special pentru a vorbi cu copacii. O înţelegere şoptită. Sunetul se auzea cel mai bine dimineaţa devreme, când ceaţa se unduia printre frunzele foşnitoare şi Lavender încă simţea mirosul ca de fum al nopţii impregnat în scoarţa lor.

Deşi Lavender nu credea în Dumnezeu, credea în timp. Venea aici în fiecare dimineaţă de 23 de ani încoace şi copacii îi văzuseră evoluţia. La început, întâmpinaseră o fată, cu inima frântă şi umblând în nişte blugi murdari, iar acum linişteau o femeie de 46 de ani, o persoană cu totul diferită. Mirosul lor o ducea mereu înapoi în timp: pe veranda din spatele fermei, la briza cu parfum de cedru şi suspinele munţilor. Uneori, i se părea că simte mirosul de lapte din respiraţia unui bebeluş, de guriţă cu buze îmbobocite, de mânuţe mici care se agitau în aer şi, în aceste momente, îşi lipea fruntea de scoarţa pestriţă şi se ruga.

Lavender mergea prin lumina

cenuşie a dimineţii, trecând pe lângă clădirea Spruce, apoi pe lângă Aspen, Magnolia şi Fern. Casa principală, Sequoia, se ridica impunătoare pe

dealul ei, cu o singură lumină aprinsă în mijlocul bucătăriei, unde Sunshine frământa deja pâinea zilei, rulând aluatul sub degetele ei roşii, pline de cicatrici. S-a strecurat pe lângă sârmele de rufe, unde hainele fluturau ca nişte fantome albe şi curate, pe lângă grajdurile unde caii visau în boxele lor. Când a intrat în pădure, s-a concentrat pe respiraţie, măsurând-o aşa cum învăţase la atelierele de grup. Aerul rece şi proaspăt îi urca prin sinusuri, deşteptându-i mintea încă moleşită de somn.

Când a ajuns în luminiş, a îngenuncheat la rădăcina copacului.

Sequoiadendron giganteurn – un sequoia uriaş şi practic de neatins. Când şi-a sprijinit fruntea de trunchiul plin de crăpături, s-a simţit copleşită de o imensă generozitate. Copacul o iubea la rândul lui; pentru Lavender, nu era ceva care venea de la sine.

Astăzi, însă, avea întrebări. Astăzi, se gândea la Johnny şi la fermă, la băieţii ei, la o scenă din urmă cu zeci de ani, care îi rămăsese întipărită în măduva oaselor. în timp ce briza făcea să suspine frunzişul pădurii, Lavender puse întrebarea pe care o ţinuse ascunsă cu atâta grijă –

*

murmurând-o, încă avea impresia că şoptea un secret.

Ce-am făcut?

Copacul nu răspundea niciodată disperării, îşi lipi gura de scoarţa lui, simţind cum seva îi înţeapă buzele.

*

Când s-a întors în vale, soarele răsărise de-a binelea, scăldând dealurile într-o lumină portocalie lăptoasă. Gentle Valley se deschidea la picioarele ei, luxuriantă şi maiestuoasă. Grădinile de legume şi pomii fructiferi ocupau terenul central, rândurile lor formând un fel de haos organizat. Femeile se treziseră: ieşea fum din hornul clădirii Sequoia şi le auzea râsetele îndepărtate, care răsunau peste clinchetul veselei de la micul-dejun.

După momentele petrecute printre arborii sequoia, Lavender se simţea adesea mică. Muritoare, fragilă. întotdeauna era dezamăgitor: soarele răsărea, la fel şi adevărul. Oriunde se ducea, fata de la fermă o urmărea pas cu pas, o umbră firavă, căutând disperată consolare.

Dar astăzi, ea va primi un răspuns: se va duce la San Francisco. Astăzi, avea să afle ce crease acea fată.

⋆

Harmony a rămas cu Lavender în timp ce aceasta îşi făcea bagajele.

— Este normal să te simţi neliniştită, îi spuse.

Avea acea voce pe care o păstra de obicei pentru sesiunile de grup, de o blândeţe fabricată. Când Harmony era beată, devenea o persoană complet diferită, a cărei voce căpăta

inflexiunile lumii pe care o lăsase în urmă. O tonalitate ascuţită, un râs nazal – nimic nu avea de-a face cu acest calm mieros. După mai multe dezbateri în cadrul ierarhiilor comunităţii, Harmony fusese în cele din urmă aleasă lider de atelier şi acum părea disperată să-şi dovedească valoarea.

— Eşti sigură că nu te deranjează să conduci? o întrebă Lavender pentru a treia oară.

Era inutil. Harmony nu dădea înapoi. Femeile votaseră să pună duba la dispoziţia lui Lavender pentru călătorie, iar Harmony aranjase cu o prietenă să înnopteze la ea în Mission District. Era un drum de trei ore până în oraş, dar, în ultimii 20 de ani, rareori părăsise Gentle Valley, doar pentru a o însoţi pe Sunshine în Mendocino, unde se opreau la magazinul de feronerie, la piaţa en-gros, la bancă.

Lavender îşi puse un săculeţ de balsam în geanta. Harmony îi dădu o pereche de şosete făcute ghem, expresia ei transformându-se într-un fel de compasiune concentrată.

Situaţia se schimbase de când Lavender le-a spusese femeilor. Adevărul ieşise la iveală în urmă cu şase luni, intr-o şedinţă de terapie în grup care a

durat până noaptea târziu. Toată povestea ei. Ţinuse secretele în ea de atâţia ani, încât crezuse că se va simţi uşurată după ce le va expulza. Dar, până acum, tot efortul ei nu avusese ca rezultat decât o durere surdă, o nelinişte în stomac, parcă înghiţise ceva otrăvitor. Trăia în interiorul ei acum, ca un virus care se zvârcolea. Când a apărut ideea călătoriei, a regretat că le spusese. Sigur, le era recunoscătoare tovarăşelor ei că îi acordau atâta sprijin, că se gândiseră să îşi unească eforturile pentru a o ajuta să se vindece, dar recunoştinţa nu i-a ameliorat anxietatea. *Vrem să te ajutăm să-ţi găseşti centrul,* spusese Harmony, în timp ce toate celelalte, aşezate în cerc pe podea, dăduseră din cap aprobator. *Nu putem fi noi înşine până când nu înfruntăm ceea ce ne-a distrus.* Chiar şi Juniper fusese de acord, schiţând un zâmbet care i-a încreţit chipul veştejit în timp ce încuviinţa. Aşa că Lavender nu protestase când ele angajaseră un detectiv particular, trimiseseră e-mailurile şi răspunseseră afirmativ în numele ei. *A venit timpul,* spusese Harmony. *A venit timpul să-ţi înfrunţi demonii.*

Lavender ar fi vrut să le spună ce aflase despre demoni. De multe ori, demonii nu erau demoni – doar părţi

zdrenţuite din ea pe care le ascunsese de lumina zilei.

*

Lavender găsise Gentle Valley în urmă cu 23 de ani.

Era într-un autobuz care mergea de-a lungul coastei, când a văzut panoul de pe marginea drumului: cuvinte pictate cu degetele, împodobite cu flori colorate, naive şi prietenoase. Era ceva tipic feminin în scrisul cursiv roşu şi galben, ceva vital. S-a ridicat şi i-a cerut şoferului să oprească.

Stătuse doi ani la San Diego, din 1977 până în 1979. Fuseseră camere de motel scăldate într-o lumină verzuie, campinguri sub poduri de autostrăzi şi bărbaţi al căror zâmbet le dezvelea dinţii stricaţi, călătorii cu autostopul pentru a traversa deşertul. O scurtă perioadă de timp lucrase într-un club de noapte lângă autostradă, unde se plimba languroasă pe o platformă, într-un bikini auriu, culegând bancnote de un dolar de la şoferii de camion care îi spuneau că semăna cu Patty Hearst. La fiecare cotitură de autostradă, o căuta pe Julie. Adesea i se părea că o vedea când zărea de la distanţă o femeie râzând la fereastra unei cafenele, un păr lung care trecea fluturând pe lângă ea într-o camionetă. Nu şi-a găsit niciodată

prietena, dar Lavender a continuat s-o caute în toţi acei ani pe toate drumurile, cu o surprinzătoare convingere – lumea îi părea mai suportabilă, ştiind că Julie îi supravieţuise prima.

Au fost bărbaţi. Bărbaţi tatuaţi, bărbaţi cu părul prins în coadă, bărbaţi cu privire moartă, abia întorşi din Vietnam. Şi, spre surprinderea ei, au fost şi femei. O altă dansatoare de club, cu degetele ca mierea când le strecura pe sub fusta lui Lavender. Petrecuse câteva luni ameţitoare cu fata aceea, o studentă la arte plastice care lucra ca dansatoare pentru a-şi întreţine mama bolnavă, era înnebunită după Led Zeppelin şi avea un apartament plin de ghivece cu flori. *Deci, care-i treaba cu tine, mai exact?* o întrebase ea într-o dimineaţă în pat, plimbându-şi degetul mare pe şoldul gol al lui Lavender. Lavender ştia că aştepta un răspuns: lesbiană, bisexuală, poate niciuna, poate amândouă. Dar ea nu făcuse decât să ridice din umeri. în cea mai mare parte a timpului, nici măcar nu avea impresia că era o persoană.

Dansatoarea i-a povestit despre comunităţi. *Mergi de-a lungul coastei şi o să Ic găseşti.* Zona era presărată cu proprietăţi autosustenabile ca Gentle Valley, refugii care promiteau

vindecare şi solidaritate. Lavender avusese un mare noroc că nu nimerise întruna dintre comunităţile care s-au transformat rapid în secte sau s-au sălbăticit – în ultimii 20 de ani, aproape toate celelalte făcuseră implozie. Greşeli de leadership. Orgoliu masculin. Doar un noroc chior, o şansă minunată a făcut ca, dintre toate comunităţile pe care le-ar fi putut găsi, să se oprească la Gentle Valley: un grup de 30 de femei care între timp a ajuns la 60, înfiinţat de doua psihologe, Juniper şi Rose. Misiunea lor se alinia vag cu cel de-al doilea val de feminism, o abolire la scară mică a patriarhatului şi a numeroaselor sale accesorii, cu un accent special pe terapia comportamentală pentru femeile traumatizate. Rose murise între timp, dar Juniper încă mai conducea şedinţe în clădirea Sequoia. Femeile din Gentle Valley îşi câştigau existenţa din ce cultivau pe pământurile lor şi din hamacele pe care Ie ţeseau din materiale naturale, apoi le vindeau la magazinele de produse pentru sănătate şi de tot felul de mărunţişuri din întreaga ţară, îi plăcea mult deviza Gentle Valley, o găsea fascinantă: *Deschide-ţi ochii şi inima.*

Lui Lavender încă îi mai lipseau bărbaţii, uneori. Latura lor aspră,

dezordonată. Din când în când, Juniper permitea câte unui bărbat – frate, fiu sau soţ – să rămână acolo pentru o vreme, atâta timp cât îi era clar că muntele aparţinea femeilor. în aceste perioade, atmosfera se schimba, devenea încordată. Lavender se gândea uneori la întrebarea pe care i-o pusese dansatoarea – *Deci, care-i treaba cu tine, mai exact?* – şi iubea Gentle Valley pentru că aici nu conta asta.

în acea zi, cu 23 de ani în urmă, Lavender coborâse din autobuz şi intrase pe drumul acoperit de pietriş care ducea în vale. Când a văzut pentru prima dată clădirea Sequoia, strălucind maiestuoasă cu acoperişul ei cu panouri solare, era sfârşită de oboseală, dar a rămas impresionată de perfecţiunea naturală a locului. De copacii gigantici, unduindu-şi crengile în vânt, asemănători cu nişte soldaţi care stăteau de strajă. De mirosul de iarbă proaspătă şi florile sălbatice. într-o mână ţinea micul sac de voiaj cu lucrurile ei, iar cu cealaltă se ţinea de burtă. Corpul ei nu îşi recăpătase niciodată forma iniţială – era zbârcit şi cutat, amintindu-i în permanenţă de locul unde fusese. De ce lăsase în urmă. în timp ce mergea pe drumul prăfuit, strângea o cută de piele de pe burtă, dovada unei vieţi trecute.

Acum, Lavender îşi puse centura de siguranţă pe scaunul din faţă al camionetei. Tovarăşele ei de la terapie erau aliniate la marginea drumului. Una câte una, s-au apropiat pe rând, şoptindu-i versuri prin geamul deschis. Lemon i-a recitat câteva versuri de Rilke, Brooke a ales ceva de Yeats, iar Pony câteva vorbe dintr-un cântec de Joni MitchelL în faţa perspectivei de a se întoarce în lumea exterioara, Lavender se gândea cât de ciudat arătau, cu haine croite de mâna lor, cu părul tuns periuţă, identic, prin care li se vedea pielea capului (Juniper le încuraja să adopte un stil lipsit de feminitate). Când i-a venit rândul, Sunshine i-a desfăcut mâna şi i-a aşezat în palmă o figurină: talismanul cu Buddha, pe care îl ţinea pe noptieră.

Ziua era însorită, cu un aer proaspăt şi cer senin. O toamnă californiană perfectă. în timp ce Harmony conducea duba pe drumul lung de pământ bătătorit, Lavender examina figurina cu Buddha, din jad translucid. Părea dizgraţios în palma ei, mic şi neînsemnat. A băgat figurina în buzunarul cămăşii, apoi a inspirat sacadat, mângâind cu degetul marginea dosarului cartonat pe care îl ţinea pe genunchi.

Nu era nevoie să-l deschidă. Memorase aproape toate paginile. Prezenţa lor era reconfortantă în spaţiul închis şi apăsător al dubei – rapoarte pe care le ştia pe de rost, numere de telefon pe care le copiase maşinal, e-mailuri tipărite, pe care le studiase în biroul din spate al clădirii Sequoia. Totul culmina acum cu înţelegerea unui lucru care îi făcea silă, în timp ce răsucea în mâini dosarul: pierduse controlul situaţiei. Ea nu a vrut asta. Lăsase bunătatea acestor femei să întunece totul, iar acum se îndrepta spre propriul ei coşmar.

Totuşi, rămânea acel nume. Când l-a auzit prima oară, Lavender a ştiut că nu-l va uita niciodată.

Ellis Harrison.

*

Care este cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla? întrebase Harmony în timp ce încerca să o convingă să angajeze un detectiv particular. *Care este cel mai rău lucru pe care I-ai putea afla?*

Lui Lavender îi plăcea să îşi imagineze că fiii ei erau fericiţi. Că băieţii ei îşi croiseră un drum în viaţă, că erau buni şi mulţumiţi de soarta lor. Mai departe nu putea merge. Acesta era motivul pentru care se afundase cu atâta hotărâre în izolarea

din Gentle Valley – aici, nu trebuia să caute. Nu trebuia să se întrebe despre consecinţele unei alegeri pe care o făcuse pe vremea când era o persoană diferită, practic încă un copil. Nu trebuia să vadă cum se întinseseră în lume tentaculele acelei alegeri, numărul infinit de realităţi pe care le-ar fi putut produce.

Detectivul particular l-a găsit mai întâi pe Bebe Packer.

A fost uşor, din arhive. Fusese adoptat în 1977, după doar câteva zile de spitalizare. Un bebeluş de două luni, care suferea de malnutriţie. Când închidea ochii, Lavender îl revedea cum arata în acea ultimă zi la ferma, culcat pe podea, agitându-şi spasmodic mânuţele şi picioruşele.

Cheryl şi Denny Harrison completaseră actele necesare, încă disponibile în arhivele statului. îi dăduseră lui Bebe Packer un nume nou, adevărat: Ellis. După spusele detectivului, Ellis Harrison nu mai locuia în New York City, dar crescuse acolo. Când Lavender încerca să-şi imagineze bărbatul de 24 de ani în care se transformase bebeluşul malnutrit, inima ei batea atât de încet, nefiresc de încet, încât se întreba dacă nu cumva i se oprise.

Dar Ansei? se întrebase Lavender, ezitantă.

Ansei avea 29 de ani acum. Conform datelor culese de detectiv, locuia într-un orăşel din Vermont – studiase filosofía şi acum lucra la un magazin de mobilă. Când a auzit asta, lui Lavender i-a crescut inima de mândrie. Facultate. Bineînţeles. încă de pe-atunci era un băieţel atât de isteţ. Harmony tipărise adresa lui Ansei pe o foaie de hârtie, pe care Lavender o lăsase intenţionat să cadă prin crăpătura prăfuită din spatele comodei ei.

în următoarele săptămâni, femeile petrecuseră şedinţele de terapie discutând despre opţiunile lui Lavender. Harmony a îndemnat-o să îi scrie lui Ansei – ia urma urmei, nu scria mereu scrisori în mintea ei? Dar chiar şi această perspectivă îndepărtată i se părea imposibilă. Gândul de a-şi reîntâlni copiii o făcea pe Lavender să se simtă atât de rău, încât de multe ori trebuiau să îşi încheie şedinţele mai devreme pentru ca ea să se poată întinde în pat.

Ansei, mai ales. Ansei şi-ar aminti.

Până la urmă, au ajuns la un compromis: Lavender să ia legătura cu cineva mai îndepărtat, o persoană intermediară prin care să afle mai multe informaţii fără să rişte să fie copleşită.

Dragă Lavender,

Mă bucur că ai luat legătura cu noi. Am o expoziţie de fotografie la San Francisco luna viitoare – ai fi de acord să ne întâlnim atunci? Nu ştiu ce anume speri şi nu sunt sigură că te pot ajuta, dar mă bucur că stăm de vorbă. Dacă vrei să vii la galerie, asistentul meu poate aranja totul. Cu afecţiune, Cheryl.

Asta scrisese Cheryl Harrison, ca răspuns la scrisoarea pe care Lavender şi Harmony o compuseseră împreună şi i-o expediaseră.

Acum, în timp ce duba intra pe autostradă, Lavender se gândea la Johnny. Fantoma lui era un diavol care şoptea constant pe umărul ei, chiar şi după atâţia ani. *Hsuse, Lav. Ce idee stupidă.*

Detectivul indusese informaţia chiar la sfârşitul raportului, ca pe un detaliu pe care era să-l uite. Johnny era mort. Nu se mai întorsese niciodată la fermă, reuşise să scape de serviciile de protecţia copilului, începuse cumva o viaţă nouă într-un orăşel prăpădit, la doar o oră de mers cu maşina spre sud. în urmă cu 15 ani, în timp ce conducea beat pe autostrada interstatală, s-a ciocnit cu o semiremorcă şi a murit în momentul impactului, când maşina i-a explodat.

Acum, de câte ori se gândea la Johnny, Lavender nu vedea decât

flăcăii.

⋆

Oraşul a apărut, agitat, în faţa lor. Harmony fredona o melodie care se auzea la radio, în timp ce zgârie-norii răsăreau din ceaţă. Lavender strângea atât de tare Buddha lui Sunshine încât conturul lui i se imprimase în palmă. Ea fusese atât de multe persoane în această scurtă viaţă. I se părea extraordinar că fata de la fermă dobândise o asemenea maturitate. învăţase să mediteze. Putea să stea în cap. Putea să coacă plăcinte cu mere cât pentru 60 de oameni. Se lăsase complet învăluită, ca într-un cocon, de căldura celorlalte femei şi de ritmul zilelor din Gentle Valley – şedinţe de terapie, poezie la cină şi după-amiezi în grădină – încât aproape că uitase de duritatea lumii de afară. încetase să mai citească ziarul în anul precedent: 11 septembrie era prea crud, prea tragic. în timp ce San Francisco se desfăşura la orizont, profilându-se ameninţător şi sclipitor pe cerul plumburiu, Lavender se simţea ca o barcă în derivă, ca un trup imponderabil rostogolindu-se prin spaţiu, încerca să o evoce pe fata care fusese la 21 de ani, care călătorise singură luni în şir, cu sânii plini de lapte, dar acum i se părea ca dintr-un alt univers. *Uneori,*

am impresia ca năpârlesc, i-a spus odată lui Sunshine, singura persoană care o înţelegea. *Că sunt lipită de podea şi îmi cant propria piele.*

Sunshine venise însărcinată la Gentle Valley, cu mâinile acoperite de arsuri roşii şi buzele pecetluite. Nu scotea niciun cuvânt. Lavender, care era acolo de aproape un an, recunoscuse ceva visceral de familiar în felul cum Sunshine tresărea de fiecare dată când auzea un mers mai apăsat.

Copilul lui Sunshine s-a născut câteva luni mai târziu. Lavender a fost aleasă naşă fără să aibă loc niciun schimb de cuvinte – Sunshine gâfâia în timp ce asistenta îi ţinea o cârpă rece pe frunte şi a rămas mută ca de obicei când a trebuit să găsească un nume. Când Sunshine i-a întins copilul, Lavender a simţit un val de dragoste devastatoare şi familiară, atât de intensă încât aproape că îi venea să plângă în hohote. Majoritatea femeilor din Gentle Valley îşi luaseră nume de flori, de copaci, de culori. Dar o altă persoană i-a venit în minte în timp ce privea îndelung pielea roşie şi zbârcită a bebeluşului – cea căreia Lavender îi datora faptul că era aici, vie, cu această fiinţă măruntă a cărei inimă minusculă bătea în palma ei.

Minnie, spusese ea, amintindu-şi de femeia de la staţia de benzină cu mulţi ani în urmă. Sunshine încuviinţase. O *să-i spunem Minnie.*

în calitate de naşă, Lavender a avut grijă să fie prezentă în viaţa ei. Minnie a crescut, dintr-un bebe plângăcios a devenit o fetiţă de opt ani cu genunchii zdreliţi, apoi o adolescentă îmbufnată care nu voia să-şi tundă părul, şi, în sfârşit, o tânără care, într-o dimineaţă, şi-a strâns lucrurile într-o singură geantă şi a plecat din vale. După plecarea ei, Lavender îşi petrecea zilele cutreierând potecile forestiere împreună cu Sunshine, tremurând de frig cu braţele încrucişate la piept, zdrobind frunzele uscate sub ghetele lor.

Aşa a înţeles Sunshine că timpul poate fi ca un cuţit deja înfipt până la plăsele, care aşteaptă să fie răsucit. în timp ce duba încetinea la marginea unui cartier aglomerat, Lavender îl mângâia pe Buddha în palma ei umedă de emoţie, imaginându-şi-o pe Sunshine pe bancheta din spate. Ea ar scutura din capul cu păr ţepos, exprimând o întrebare – fără să o judece –, o mirare sinceră: *De ce nu te-ai întors după ei?*

*

— Eşti pregătită? întrebă Harmony.

Se opriseră în faţa cafenelei unde

trebuia să se întâlnească cu Cheryl. Galeria era peste drum. Vernisajul începea abia peste o oră, dar atmosfera părea deja animată, încărcată de aşteptare.

— Nu chiar, răspunse Lavender.

— O să fie bine, spuse Harmony, deşi avea o voce tremurată, nesigură. Te aştept la Deena, câteva străzi mai încolo. Eşti puternică, Lavender. Incredibil de puternică.

Lavender nu mai avea răbdare să asculte platitudinile lui Harmony. Şi-a luat rucsacul, şi-a verificat dinţii în oglinda retrovizoare şi a deschis portiera. Avea impresia că părul îi era unsuros, chiar şi aşa tuns scurt, şi o transpiraţie rece, de emoţie, îi ieşise prin cămaşă. Cardiganul pe care îl adusese nu era suficient de gros pentru a o proteja de briza sărată care şuiera printre clădirile joase, în culori vii. Fără să mai scoată un cuvânt, Lavender a coborât din maşină, simţindu-şi corpul încărcat de adrenalină.

Oraşul era un monstru. Iar ea se pregătea să intre în gura lui.

*

Cafeneaua era un loc tineresc şi modern, cu pervazul ferestrelor împodobit de plante suculente. Când a comandat un ceai verde, Lavender a văzut că barista i-a studiat înfăţişarea:

părui tuns periuţă, cerceii cu mărgele, saboţii murdari de noroi. A mânuit cu stângăcie banii, lăsând un bacşiş mult prea mare, apoi şi-a plimbat privirea prin sală. Câteva mese erau ocupate de tineri îmbrăcaţi modern, care citeau cărţi sau discutau linişţiţi. Simţea un nod în gât, de nelinişte şi de regret. Nu mai era decât o singură femeie de vârsta ei, aşezata la o masă într-un colţ.

Cheryl Harrison.

Când aceasta s-a ridicat să-i facă semn cu mâna, Lavender a văzut că era foarte înaltă. De aproape 1,80 metri. Avea un păr castaniu înfoiat, strâns elegant cu o eşarfă, purta cercei rotunzi delicaţi şi o rochie cu mâneci umflate la coate, dintr-un satin fluid şi mătăsos, aleasă cu atenţie. Ochii ei căprui catifelaţi s-au plimbat de sus în jos pe silueta lui Lavender când aceasta s-a aşezat pe scaunul gol din faţa ei. Cheryl comandase o cafea neagră şi buzele ei rujate lăsaseră pe marginea ceştii amprenta perfectă a unui sărut.

— Tu eşti Lavender, presupun, începu Cheryl.

Stătea pe marginea scaunului, cu spatele ei îngust şi drept. Ca o pisică, se gândi Lavender. Regală, elegantă. Cheryl avea în jur de 60 de ani, dar fermitatea pielii ei o făcea pe

Lavender să se simtă fleşcăită. Când zâmbea, pe faţa ei nu apărea niciun rid, doar la coada ochilor se accentua puţin laba gâştii. Purta o pereche de sandale cu toc înalt, iar unghiile de la picioare, lăcuite cu roşu, semănau cu nişte cireşe mici şi curate. Când Cheryl şi-a ridicat ceaşca de cafea, Lavender a observat o urmă de vopsea galbenă în podul palmei ei.

— Felicitări, spuse Lavender stingheră. Pentru expoziţie, vreau să zic.

— Oh, mulţumesc. E minunat, nu-i aşa? Soţul meu Denny, înainte să moară, m-a încurajat să mă apuc de fotografie. îmi pare rău că n-am făcut-o mai devreme.

Barista i-a adus ceaiul lui Lavender – o cană goală, însoţită de un ceainic cu o formă complicată. Cheryl avea o anumită asprime, se gândea Lavender, dar nu răutate. Ci o anumită înţelepciune. Un fel de siguranţă de sine care parcă o făcea pe Lavender să se simtă şi mai mică în propria piele. Cu doar un an în urmă, această femeie trăise, probabil, experienţa lui 11 septembrie. Şi, totuşi, stătea aici, fără să lase să se vadă nimic din această traumă.

Cheryl o privea cu ochii mijiţi, evaluativ.

— Ţi-a făcut vreodată cineva

portretul?
— Oh, mie? bâigui Lavender. Nu.
— Serios, spuse Cheryl. Chipul tău... Este extrem de expresiv.
Neştiind cum să interpreteze această remarcă, Lavender tăcu, iar Cheryl înţelese probabil că nu era cazul să insiste, pentru că se foi pe scaun, netezindu-şi poalele rochiei de satin peste coapse. Lui Lavender îi veni brusc în minte, cu o claritate perfectă, imaginea apartamentului lui Cheryl: tavane înalte, ferestre cu rame aurite, tablouri pe pereţi. Totul luminos, nimic lăsat la voia întâmplării. O canapea modernă, o masă de stejar recondiţionată, suveniruri aduse din ţări străine alături de volume de poezie în ediţie princeps. Genul de viaţă îndestulată, pe care Lavender şi-o imagina uneori pentru ea – o fantezie în care lucrurile ar fi stat cu totul altfel de la bun început.
— Bun..., spuse Cheryl. Ziceai că vrei să vorbim.
— Da, voiam să ştiu cum a fost viaţa lui.
— Mă bucur că ai vrut să vorbeşti cu mine şi nu... nu cu Ellis.
— El ştie?
— A ştiut dintotdeauna că este adoptat, da. Dar nu ştie de întâlnirea noastră. N-am vrut să-l tulbur.

Lavender simţi ca i se pune un nod în gât, inoportun.

— Este fericit? întrebă Lavender.

— Oh, da! spuse Cheryl, cu un mic zâmbet autentic. Rareori am văzut pe cineva mai fericit decât el.

— A crescut în New York? întrebă Lavender. Cheryl încuviinţă.

— Acum locuieşte în nordul statului. Obişnuiam să închiriem o cabană în munţii Adirondack în fiecare vară – ne gândeam că ar fi bine ca Ellis să nu-şi uite rădăcinile şi lui i-au plăcut întotdeauna munţii. Locuieşte acolo de la absolvirea liceului. A fost acceptat la Universitatea din New York, dar Denny şi cu mine am văzut că nu era fericit. Ellis voia altceva decât îi putea oferi oraşul, altceva decât se aşteptau ceilalţi de la el. A întâlnit-o pe Rachel în luna iunie a aceluiaşi an. în august, am aflat că e însărcinată. Uneori, viaţa are un fel al ei de a-ţi spune unde ţi-e locul, nu crezi? în fine, şi-au deschis un restaurant. Ellis face cea mai grozavă pâine cu maia.

Lavender simţea o apăsare din ce în ce mai mare, simţea că se sufocă. îi părea rău, cu o disperare febrilă, că o lăsase pe Harmony să o convingă să vină. Era prea mult. Zdrobitor.

— Deci... există şi un nepot?

Cheryl încuviinţă. Se aplecă spre ea,

degajând un miros de parfum scump, rafinat, floral.

— Am o idee, spuse. Ce-ar fi să mergem la galerie? Deschiderea este abia peste o oră, dar totul este aranjat. Putem să facem un tur privat.

Propunerea i s-a părut lui Lavender un gest de generozitate, o mână întinsă. A urmat-o pe Cheryl afară din cafenea, lăsând pe masă ceaiul aburind de care nici nu se atinsese.

Aerul după-amiezii devenise dens, iar cerul se acoperise de nori cenuşii de ploaie. Strada era aglomerată şi zgomotoasă, iar Lavender s-a simţit de-a dreptul uşurată când au ajuns la vitrina din capătul străzii.

Galeria în sine era doar o mică încăpere albă. Patru pereţi şi în rest nu mare lucru. Un cerşetor se ghemuise pe treptele de la intrare, dar Cheryl a trecut fără teamă peste el şi a condus-o pe Lavender înăuntru. Intr-un colţ al încăperii, două tinere cu cămăşi închise la nasturi până sus aranjau sticlele de vin şi paharele pe o masă acoperită cu o faţă de masă apretată.

— Am intitulat-o *Acasă,* explică Cheryl cu amabilitate, arătând spre peretele din fund, pe care se aliniau frumos nişte fotografii înrămate. Am vrut să arăt că noi ne reinventăm mereu, creăm cămine noi care ne

însoţesc de-a lungul diferitelor noastre evoluţii. Familia ilustrată aici este în evoluţie şi totodată constantă. Am vrut să explorez acest paradox.

Lavender se apropie de fotografia din centru.

Nu încăpea nicio îndoială.

Era Bebe Packer. Nu mai era un bebeluş. / Devenise adult.

Ellis Harrison nu mai semăna deloc cu copilul pe care şi-l amintea ea. *Bineînţeles,* se mustră Lavender în sinea ei, *era prea mic pe atunci, doar un ghemotoc de om, un sugar.* Dar fotografia o dovedea fără niciun dubiu: era fiul ei. Portretul fusese făcut în culori vibrante: Ellis stătea în faţa unui perete cu lambriuri, vopsit într-o nuanţă aprinsă de albastru. Privea direct în obiectivul aparatului şi avea o pată negricioasă pe obraz. Cărbune sau poate grăsime de bucătărie. Pistruii lui formau modele pe care ea le recunoştea – Ursa Mare se întindea pe nasul lui într-o constelaţie care semăna perfect cu cea a lui Lavender. Moştenise ochii ei, cu pleoapele căzute, cu genele atât de deschise la culoare încât păreau aproape transparente. Acum înţelegea de ce Cheryl o privise cu atâta atenţie şi curiozitate. Asemănarea dintre băiat şi Lavender era izbitoare. De la Johnny nu avea decât forma maxilarului.

Lavender nu voia să plângă, dar încărcătura emoţională a zilei era prea mare. Reverbera, ca o durere în maxilar.

Următoarea fotografie înfăţişa o fetiţă de vreo şase ani. întindea o mână spre Ellis şi cu cealaltă arăta ceva lângă trotuar. O păpădie.

— O cheamă Blue, spuse Cheryl din spate.

— Blue, repetă Lavender.

Cheryl dădu ochii peste cap.

— De fapt, numele ei este Beatrice, dar localnicii au poreclit-o aşa. Este o fetiţă precoce, foarte empatică. Luna trecută au găsit un şarpe de grădină rănit într-o cutie sub patul ei – îl îngrijea, spuse Cheryl râzând. Iar acesta este restaurantul lor, Blue House.

Următoarele fotografii erau făcute în interiorul restaurantului. Blue, cocoţată pe blatul de bucătărie, în timp ce o brunetă drăguţă tăia un castron mare de ceapă verde. Ellis şi femeia, soţia lui, se ocupau de diferite treburi în faţa unui cuptor profesional – aparatul de fotografiat surprinsese coada unei spatule, un fuior de abur, un coş de gunoi plin vârf cu pănuşi de porumb. Era şi o poză cu Blue în timp ce bea suc cu paiul dintr-un pahar de plastic. Blue, stând pe o banchetă, cu nişte cartofi prăjiţi băgaţi în nări,

imitând o morsa. în faţa ultimei fotografii din colecţie, Lavender simţi că se sufoca. Ellis şi soţia lui, aşezaţi la un bar lung de stejar, aparent fără să observe aparatul de fotografiat. Micuţa Blue stătea între părinţii ei, iar ei îşi lipiseră obrazul de capul ei. Privindu-i, Lavender aproape că-i simţea mirosul scalpului. Mirosul acela de copil, lipicios şi dulce.

— Te rog, spuse Cheryl.

Inima lui Lavender era o orchestră cântând în delir.

— Te rog, Lavender. Promite-mi că n-o să te duci la el. Ellis ştie cine este, are lumea lui, viaţa lui. Este absolut fericit fără tine de multă vreme.

Cheryl stătea în faţa fotografiilor cu braţele încrucişate, cu o expresie pe chip pe care Lavender a recunoscut-o instinctiv. Ea însăşi simţise acelaşi lucru, cu mulţi ani în urmă, pentru acelaşi copil. Protecţie şi iubire, disperare şi sacrificiu.

— Bine, spuse încet Lavender.

Se întoarse cu spatele la fotografii, neputând să se mai uite. Plângea acum, îngrozitor de răvăşită.

— Trebuie să plec. îţi mulţumesc, Cheryl. Mulţumesc că mi-ai arătat.

— Nu vrei să rămâi la deschidere?

— Nu, mai bine nu, spuse Lavender.

Trecu pe lângă Cheryl şi se îndreptă spre ieşire. Afară cerul se întunecase,

căpătând o tentă mov închis.
— încă ceva, spuse, înainte să iasă. Celălalt fiu al meu, Ansei. Ellis ştie de el?
— Nu, răspunse Cheryl cu glas scăzut. Ellis nu a ştiut niciodată de existenţa fratelui său. Noi l-am văzut o singură dată. La spital, când ne-am dus să-l luăm pe Ellis. Asistentul social m-a dus de la secţia de neonatologie la secţia de pediatrie. Era într-o cămăruţă, citea o carte, aşezat pe un puf. L-am văzut prin geam, părea în regulă. Sănătos. Bine.
— Ce s-a întâmplat după aceea?
— Nu ştiu. Ne-au întrebat, bineînţeles. Dar nu am putut să-l adoptăm şi pe el.

Lavender se simţi brusc cuprinsă de invidie. O invidie neaşteptată, ca o palmă. Cheryl părea atât de liniştită îmbrăcată în rochia ei frumoasă, în această sală de bun gust, în timp ce personalul ei se agita în preajmă. Cheryl era graţioasă. Cheryl era sigură pe ea. Cheryl era suficient de sigură pe viziunea ei asupra lumii pentru a se juca cu culorile ei, pentru a transforma întunericul în lumină şi lumina în viduri. îi arătase bunătate lui Lavender, fără niciun motiv, într-o altă viaţă, se gândea Lavender, toate acestea ar fi fost ale ei: culoarea şi consolarea, convingerile ferme. Ar fi

fost o mamă bună, fericită.
— L-aţi lăsat pe Ansei acolo, pur şi simplu? întrebă, surprinsă de nota de reproş din propria voce.

Privirea lui Cheryl se înmuie, ca şi cum ar fi văzut până în străfundurile fiinţei lui
Lavender.
— Oh, Lavender... Ansei nu a fost niciodată copilul nostru. A fost al tău.

A

întuneric, acum.

Galeria a expulzat-o fără menajamente direct în stradă. Lavender mergea clătinându-se pe trotuar, cu picioarele tremurând, cu corpul amorţit de şoc, în timp ce amintirile o năpădeau din piept, ocultând totul în jur. A mers până când clădirile din preajma ei au început să arate diferit, până când fotografiile lui Cheryl din gândurile ei s-au pierdut în dezorientare şi haos.

în cele din urmă, a ajuns în faţa mării. S-a apropiat de marginea trotuarului, unde betonul se întâlnea cu apa. Se simţea uşurată de calmul relativ al locului. Dacă îşi astupa urechile şi ridica privirea spre cerul nopţii pe care nu strălucea nicio stea, aproape c-ar fi crezut că se întorsese acasă. Lavender s-a clătinat pe picioare, forfota oraşului suprapunându-se peste şocul zilei.

Amintirile o potopeau. îi umpleau gura până la sufocare. Salteaua aceea galbenă prăfuită, pe care ea îşi strângea băieţii la piept. Sângele uscat de sub unghiile ei. încă simţea mirosul părului lui Ansei, cu buclele înţepenite de mizerie, palmele lui lipicioase după o zi de stat prin curte. îl vedea pe cel mic, bine înfofolit în cearşafuri, cu un firicel de salivă întins de pe bărbie pe piept.

Moleculele ei. însuşi sufletul ei. în siguranţă, sub pături.

Lavender băgă mâna în buzunarul cămăşii de cânepă. Cususe un pliu pe interiorul fiecărei haine pe care o avea, exact în acest scop: să ţină în el medalionul. Talismanul pe care i-l promisese copilului ei şi apoi i-l luase din neatenţie. în lumina slabă a oraşului, părea uzat, bântuit. Nu ştia de ce îl purta încă – nu suporta să-l poarte la gât, dar nici să-l lase în altă parte.

De-a lungul anilor, Lavender învăţase mai multe feluri de iubire. Conversaţia cu o prietenă până noaptea târziu. Plăcerea de a fi la o petrecere, de a bea whisky sub clar de lună. Sexul, în nuanţe de roz magenta – pentru câţiva ani, existase o femeie pe nume Joy. Şi chiar senzaţia plăcută când îşi întindea mâinile şi picioarele la prima oră a dimineţii. Dar acum îi

era clar, iar amintirea ei o confirma cu o certitudine devastatoare. Nimic nu se compara cu dragostea unei mame pentru copilul ei. Era biologică. Primară şi evolutivă. Era cronică, imposibil de oprit. Trăise în interiorul ei în tot acest timp. în măduva oaselor ei.

A mai rămas acolo până târziu în noapte. Călătoria ei se terminase. O greşeală oribilă. Trecutul era ca o cutie pe care o puteai deschide să te uiţi înăuntru cu nostalgie. Dar era prea periculos să păşeşti înăuntru.

Golful îşi etala la picioarele ei întinderea de catifea. Toate instantaneele preţioase capturate de Cheryl se derulau în faţa ochilor ei ca o rolă de film. într-o zi, ea ştia, fie va regreta aceasta călătorie, fie o va duce mai departe, dar deocamdată nu putea decât să-i savureze ciudăţenia, duritatea. I se părea atât de crud să dai naştere unei fiinţe pe care apoi s-o abandonezi şi să ai doar câteva instantanee ca dovezi ale felului cum a crescut.

*

Când Harmony a apărut la volanul dubei, Lavender i-a spus vizibil abătută: *Du-mă acasă!* Harmony nu a pus întrebări, nici măcar nu a insistat să rămână acolo peste noapte, aşa cum plănuiseră. în timp ce stăteau în

trafic la intrarea pe pod, liniştea din maşină se simţea ca o acuzaţie. Oraşul palpita dincolo de geamuri şi lui Lavender i-a venit în minte un gând dureros: dacă ar fi trecut pe lângă copiii ei pe trotuar, nu i-ar fi recunoscut pe niciunul dintre ei. Se întreba în legătură cu Ansei, acum în vârstă de 29 de ani – dacă era căsătorit, dacă îşi iubea munca, dacă avea copii. Dacă exista o lume în care el avea încă nevoie de ea.

Pentru prima dată, Lavender şi-a permis să-şi pună întrebarea. *Ce-ar fi fost dacă s-ar fi întors?* Dacă ar fi luat-o spre nord, în loc să meargă cinci mii de kilometri spre vest, dacă i-ar fi luat pe băieţi de pe duşumeaua fermei şi i-ar fi strâns în braţe, promiţându-le că nu îi va părăsi niciodată. Oare Blue ar mai exista? Lavender ar mai exista? Cum ar arăta universul acum, dacă ea ar fi ales să-i salveze pe copii şi nu pe ea?

*

Dragă Ansei,

Sper că simţi mirosul copacilor. Copacii vorbesc, ştiai? Dacă vreodată te vei simţi pierdut, nu trebuie decât să-i vorbeşti în şoaptă scoarţei.

Dragă Ansei,

Sper că lumea a fost bună cu tine.

Sper că şi tu ai fost bun cu ea.

Dragă Ansei,

Dragostea mea. Sufletul meu. Băieţelul meu.

Eu...

Ir

Din nou acasă. Miros de frunze moarte, strivite pe pământ. Stejar umed, cenuşă fumegândă în cuptorul pe lemne din clădirea Sequoia. Când Lavender a deschis uşa camerei, privirea i-a căzut pe plapuma ei cu modele, împăturită pe marginea patului, blândă şi primitoare, exact aşa cum o lăsase.

în dimineaţa următoare, femeile au recitat o poezie. Juniper însăşi ceruse nişte fotocopii după poezii de Mary Oliver, preferata lui Lavender, şi pusese câte o foaie pe fiecare farfurie de la micul-dejun. Harmony avea un aer spăsit. Când a pus o mână pe umărul lui Lavender pentru a-i da de înţeles că era scutită de spălatul farfuriilor, degetele îi tremurau de parcă ar fi ştiut că făcuse o greşeală. Nu era vina lui Harmony; Lavender putea să o învinovăţească strict pentru idee, în galerie, însă, intrase din proprie iniţiativă.

După cină, ea şi Sunshine au ieşit să se plimbe prin vale. S-au pierdut în lumina înserării, în zbârnâitul vag al

insectelor, în foşnetul păsărilor cuibărindu-se somnoroase în culcuşurile lor. Când focurile de tabără au fost stinse, când nu s-a mai văzut nicio lumină şi Gentle Valley s-a cufundat în somn, Sunshine a urmat-o pe Lavender în camera ei. Fără să mai aprindă lumina, s-au băgat îmbrăcate în aşternuturi. Cum Lavender tremura de atâta suferinţă, Sunshine s-a lipit de spinarea ei, cu corpul făcut căuş, şi a cuprins-o în braţe cu blândeţe, încercând s-o liniştească. într-o altă viaţă, poate, Lavender s-ar fi întors cu faţa spre ea şi şi-ar fi lăsat limba să-şi exprime propria dorinţă. Dar, în această viaţă, Sunshine era doar o bună prietenă care ştia de ce avea ea nevoie: de o îmbrăţişare, de atingerea pielii ei, dulce ca un cântec de leagăn.

Când Sunshine a adormit, Lavender s-a ridicat din pat. în întunericul mărinimos, s-a dus şi a tras scaunul de la pupitrul de la fereastră, apoi şi-a aşezat şoldurile dureroase pe el. în lumina lunii, foaia albă de hârtie părea luminiscentă. Stiloul din mâna ei sclipea ca un pumnal.

Dragă Ansei, se gândi, în timp ce puse peniţa pe hârtie. O scrisoare pe care o va scrie, dar pe care ştia că nu o va trimite niciodată, încă un *ce-ar fi fost dacă* într-un univers alternativ.

Dragă Ansei. Spune-mi. Arată-mi.

Lasă-mă să văd ce ai devenit.

4 ORE

— Apleacă-te! Pantalonii jos! ordonă gardianul.

în noua închisoare miroase altfel. A mortar care lipeşte cărămizile vechi, a beton umed şi a abur care se ridică din clădirea învecinată – fabrica unde deţinuţii de drept comun fac saltele pline de cocoloaşe pentru căminele studenţeşti.

— Pantalonii jos! repetă ofiţerul.

Foaia de caiet este încă împăturită sub elastic, apăsându-te în şold cu marginea ei ascuţită. Scrisoarea lui Blue. în timp ce pui mâinile pe talia pantalonilor, încerci să ascunzi hârtia în palmă, dar albul unui colţ din ea atrage inevitabil atenţia. Gardienii se mişcă rapid: în câteva secunde, te pun la pământ, cu obrazul lipit de podeaua murdară, cu respiraţia tăiată, cu pantalonii încurcaţi în jurul picioarelor. Chicotesc în timp ce desfac biletul, batjocoritori.

— Ce avem noi aici?

— *Dragă Ansei,* începe unul dintre ei să citească cu voce ascuţită, ca de femeie. *Răspunsul meu este da. Voi fi acolo, ca martor. Eu nu vreau să...*

Te lupţi să te ridici şi durerea îţi inundă coastele în timp ce te chinui

să-ţi scoţi, docil, chiloţii. Penisul ţi se ghemuieşte în cuibul său de păr, mic, moale şi neprotejat. Unul dintre gardieni îţi examinează rectul în timp ce celălalt asistă, batjocoritor. Continuă să citească cuvintele lui Blue cu o mimică nazală:

— *Nn vreau să ne vedem, nu vreau să-ţi vorbesc...*

— Opreşte-te. Te rog.

Gardianul face un gest, ca şi cum ar vrea să-ţi dea hârtia înapoi – tu, dezbrăcat şi aplecat în faţa lui, întinzi mâna. El rânjeşte, ţinând hârtia cu două degete de un colţ, încet, o rupe în două. Apoi o rupe încă o dată şi încă o dată, până când fâşiile lungi de hârtie se transformă în confetti. Simţi că ceva în tine se sfâşie odată cu cuvintele, dar rămâi aplecat până când încep să-ţi tremure genunchii. Fragmente din scrisul lui Blue plutesc în jos spre podea, graţioase ca nişte fulgi de zăpadă.

A

Gardienii te împing cu brutalitate pe culoar.

— Vă rog, nu...

Nu te aşteptai să-i implori. Nu fac decât să tragă de tine mai tare – un avertisment. Nu te împotrivi. Picioarele tale abia se mişcă, înmuiate de o ezitare panicată, dar ei te împing înainte oricum, ignorând şovăiala

paşilor tăi.

în acest moment, tu ar fi trebuit să ajungi la râu. Să asculţi bolborositul curenţilor peste pietrele netede. Să bagi un picior în apă – un fior –, apoi pe celălalt. îţi imaginezi senzaţia de frig pe glezne, apa rece ca gheaţa revigorându-le brusc.

Unda de şoc te cuprinde, te scuturǎ, apoi se prăbuşeşte, rostogolindu-se în valuri de nedumerire. Până în clipa asta, nu ţi-ai dat seama cât de mult ai crezut. Crezusesi că vei scăpa, sau cel puţin ca vei muri încercând. Ai crezut asta atât de mult timp – erai absolut convins – încât realitatea ţi se pare acum ridicolă. Imposibilă.

Nu există cer. Nu există iarbă. Nu există scăpare.

*

Eşti o amprentă digitală.

Amprenta degetului mare, apăsat ferm pe o plăcuţă electronică. Nu există nicio îndoială: tu eşti cel care îşi şterge ochii de praf cu dosul mâinii, tu eşti cel tras înainte de lanţul cătuşelor, tu eşti cel care poartă noile haine albe, cu un inexplicabil miros de carne. Tu eşti cel care trece pragul şi păşeşte acum într-un loc căruia i se spune Casa Morţii.

Celula de aşteptare este mică. în

Clădirea 12, descrierile de formă şi dimensiune ale acestui loc faimos variau în funcţie de perspectiva celui care se întorsese să povestească. Când ajungi la uşă, vezi imediat diferenţa: vechea ta celulă de la Polunsky avea o fereastră încastrată în oţel. Aici, în unitatea Walls, are gratii.

Ar fi atât de uşor s-o atingi pe Shawna printre aceste gratii. Dar ea nu lucrează la Casa Morţii. Shawna a rămas la Polunsky, unde probabil îl escortează pe Jackson până la duş, cu braţele tremurând în ritmul mersului ei târşâit prin culoarul cenuşiu. Revezi expresia ei vinovată şi stupefiată, când ai ieşit din Clădirea 12 pentru ultima dată – cum stătea şi te privea inutil, ştiind că te minţise.

Nu exista nicio armă. Nu a existat niciodată nicio armă.

Atât timp irosit. Toate acele momente furate, bileţele siropoase de dragoste, atingeri uşoare – n-au folosit la nimic. Shawna este un nimic, cu şoldurile ei mari şi cu bube la gură, cu gângăvelile rostite de buzele uscate şi crăpate. Shawna e slabă. Doar e femeie. Viitorul ei va fi gol fără tine – îşi va face rondurile de dimineaţă, îşi va bea spălătura aia de cafea din vechiul ei termos pătat, va servi sute de mese altor condamnaţi

şi, până la urma, va uita aceste săptămâni, în care persoana ei a fost cât pe ce să conteze cu adevărat, să fie părtaşă la ceva important. Aproape că îţi pare rău pentru ea.

Dar apoi vezi camera.

Doar o fracţiune de secundă, înainte să te împingă în celula de aşteptare. La cinci metri mai încolo pe culoar, pe dreapta, uşa era deschisă. Prinzi doar o frântură, o imagine fugitivă a acelui loc care stârneşte imaginaţia. Camera de execuţie. în acea milisecundă, vezi pereţii, o nuanţă oribilă de verde mentă.

Vezi fereastra, acoperită de o perdea. Cele două roţi din spate ale unei tărgi.

Te datini când intri în celulă, dorindu-ţi să nu te fi uitat. Camera este ca raiul sau ca iadul sau ca însuşi momentul morţii: un loc pe care nu ar trebui să-l vezi până când nu ţi se strigă numele.

A

3 ore şi 54 de minute.

Lumea o ia razna, totul e anapoda după această schimbare. Stai pe marginea noului pat, cu mâinile ferm sprijinite pe saltea, încercând să îţi dai seama cum ai ajuns aici.

Ai avut la dispoziţie multe luni – ani – să te gândeşti la acest

deznodământ. în tot acest timp, nu ţi-ai imaginat niciodată că s-ar putea totuşi să vezi Casa Morţii. Viitorul a reuşit mereu să se contorsioneze, expandându-se în forme flexibile şi enigmatice. Viitorul era un mister, impenetrabil. Sincer, nu ţi-ai imaginat nido clipă că viitorul ar putea duce aici. Ţi se pare prea meschin, prea vulnerabil, pentru o persoană ca tine.

îţi aminteşti de deţinutul acela de la Polunsky, cel care şi-a scos propriul ochi şi l-a mâncat. Recunoşti în tine o umbră a acelui impuls, o dorinţă al cărei sens crud abia acum îl înţelegi. Disperarea este voită, poate cea rnai importantă parte a acestui proces. Este motivul pentru care te-au făcut să aştepţi ani în şir, apoi luni, acum ore şi minute, pentru care întreaga ta viaţă s-a transformat într-o numărătoare inversă. Acesta este scopul. Aşteptarea, certitudinea sfârşitului, refuzul de a muri.

A

— Cum de suporţi slujba asta?

I-ai pus întrebarea în timpul rondului de prânz. Shawna arăta obosită, cu nişte pungi violacee sub ochi. Big Bear fusese dus la Unitatea Walls în acea dimineaţă. Plângea când gardienii l-au condus la dubă, hohotea distrus, 110 kilograme de disperare absolută. Big Bear, un negru ai voce

divină de cântăreţ. Big Bear, singura persoană de care eşti absolut sigur că nu merita să ajungă în Casa Morţii. în urmă cu 20 de ani, Big Bear se uita la televizor în sufrageria lui, când o echipă de poliţişti a intrat peste el cu un mandat pe numele unui bărbat care locuia în apartamentul de deasupra. Big Bear ţinea o armă sub pernele canapelei. în cameră era întuneric.

în ziua aceea, deţinuţii din celulele de pe culoar au amuţit în semn de regret. Nu se auzeau decât murmurele tale furioase, în timp ce Shawna îşi răsucea neliniştită o şuviţă de păr între degete, într-un gest de vagă consolare.

— Cum te trezeşti în fiecare dimineaţă? Cum te ridici din pat, ştiind că lucrezi într-un astfel de sistem? întrebaseşi tu, neputând să-ţi înfrânezi furia din glas.

— Tatăl meu a lucrat aici, spusese ea, ridicând din umeri. Şi fratele meu, la fel.

— Dar tu nu te gândeşti niciodată la ce eşti părtaşă?

— Nu prea, spusese Shawna cu indiferenţa.

Ai fi vrut să-i spui că era o rotiţă într-o maşinărie mizerabilă, că închisorile sunt şi ele nişte companii care caută să-şi maximizeze profitul,

care trăiesc pe o grămadă de cadavre ca al iui Big Bear. Te uiţi la ştiri. Citeşti ziarele. Nu este problema ta, nu te priveşte, dar nu din întâmplare te numeri printre singurii trei bărbaţi albi din Modulul A. Nu te-ar deranja prea mult toate astea, dacă n-ai fi şi tu supus aceluiaşi sistem psihotic.

îţi venea s-o împingi pe Shawna, dar nu merita să rişti. Aveai prea mare nevoie de ea. Şi-a şters sudoarea de pe frunte cu dosul mâinii şi aţi ascultat amândoi tăcerea de pe culoar din ziua aceea, cea a unui grup de oameni îndureraţi de ceva mai josnic decât ei înşişi.

*

Apare noul director. Are părul tuns periuţă, maxilarul pătrăţos. O privire care te face să te simţi ca un vierme strivit pe talpa pantofului lui.

— înţelegi procedura de astăzi?

— Da.

— Ai aici toate formularele care te privesc – sumarul de execuţie, declaraţia confesiunii religioase, o copie după fişa de transfer, lista actuală cu vizitatori aprobaţi, notificarea de participare la execuţie, fişa pentru supravegherea execuţiei, inventarul efectelor personale, fişa medicală. .Ai întrebări?

— Nu.

îţi strecoară hârtiile pe sub barele

de oţel. Nu poţi vorbi, încă îţi răsună în minte acele prime întrebări dure.
— Ştii cine eşti?
— Da.
— Ştii de ce te afli aici?
— Nu ai avut de ales.
Răspunsul a fost „da”.

*

într-un alt vorbitor.

Tina poartă aceeaşi ţinută ca azi-dimineaţă; ţi se pare că a trecut o veşnicie de-atunci. Stând în spatele geamului, îţi aminteşti de siguranţa şi suficienţa ta de la ultima voastră întâlnire – realitatea te izbeşte în faţă. Imposibil. Nu-ţi vine să crezi.

— Bună, Ansei, ma tem că nu am o veste prea bună pentru tine, spune Tina la telefon.

Ştii ce urmează. încordezi maxilarul până te dor dinţii – nu prea te-ai gândit la recurs. Trebuia să fie irelevant.

— Recursul... Instanţa a decis să nu-l ia în considerare.

— Cum adică? Nu pot să-l ignore chiar aşa! zici tu.

— Ba da, pot. S-a mai întâmplat.

— Dar nu le-ai spus? Nu le-ai spus că sunt...

Nu poţi rosti cuvântul. Nevinovat. Tina ştie ce vrei să spui. Reformulezi.

— Nu le-ai spus că nu vreau să mor?

Regreţi fraza imediat ce îţi iese din

gură. Ţi se pare copilărească, prea disperată.

— Am depus recursul, spune Tina, fără să răspundă la întrebare. îmi pare rău. Noi am făcut tot ce s-a putut.

O urăşti pentru această minciună. Această femeie elegantă, care îşi ciocneşte unghiile de masă ca pe nişte bomboane mici şi tari şi îşi scoate vârful limbii printre dinţii albi. Atunci îţi vine în minte, cu o claritate fulgerătoare: Tina crede că meriţi această pedeapsă.

— îmi pare rău. Eu..., continuă Tina.

Nu o laşi să termine. Cântăreşti receptorul din mână, apoi duci braţul înapoi şi îl arunci în geam, care nu se sparge. Receptorul ricoşează din geam, cu un pocnet sonor, nesatisfăcător. Tina nu se mişcă, nici măcar nu tresare.

Gardienii vin în fugă, aşa cum te aşteptai. Nu te lupţi, dar ei tot te manevrează dur, răsucindu-ţi braţele atât de mult la spate încât te vor durea umerii mâine. Mâine. Ultima imagine pe care o ai cu Tina este cea a capului ei plecat – în semn de respect sau de dispreţ, de indiferenţă sau tristeţe, n-ai şti să spui.

*

Un brânci violent, înapoi în celulă. Uşa se trânteşte. Te întinzi pe patul

plin de cocoloaşe, îţi pui braţul peste ochi. încerci să te gândeşti la Blue – de obicei, ea îţi aduce alinare. Dar nu merge, probabil din cauza acestei celule, noi şi străine. Când ţi-o imaginezi pe Blue acum, îi citeşti în ochi acea întrebare familiară.

— Ce s-a întâmplat cu Jenny? te întrebase Blue.

Era a doua ta săptămână la Blue House. O zi însorită, umedă şi parfumată. îţi petrecuseşi toată dimineaţa în curte, tăind cherestea, şi un şiroi de transpiraţie ţi se scurgea încet pe spate.

— Uneori, lucrurile nu merg, pur şi simplu, ai răspuns.

— De ce? a întrebat Blue.

Ţinea în mână o doză deschisă de Cola şi stătea cu capul înclinat, aşteptând curioasă răspunsul.

— Căsnicia nu este uşoară, ai spus tu simplu.

— O mai iubeşti?

Ţi-ai şters fruntea cu mâneca, gândindu-te. în timp ce Blue aştepta un răspuns, inocentă şi curioasă, ai simţit un val de afecţiune. Pentru Blue, şi pentru acest loc. Pentru briza care îţi mângâia pielea sărată.

— Bineînţeles că încă o iubesc. Dar partea frumoasă a poveştii nu se află la sfârşit.

Ai decis, atunci, să iei totul de la

început.

*

Ai văzut-o pe Jenny pentru prima oară într-o seară caldă de octombrie.

în primul an de facultate, în primul semestru. Aveai 17 ani, stăteai în curtea interioară, neştiind, ca de obicei, ce să faci cu corpul tău. Ajunseseşi la Northern Vermont University cu o bursă de studii – directorul liceului tău plânsese când auzise vestea. Copiii de la şcoală nu te plăcuseră niciodată prea tare, dar întotdeauna fuseseşi în relaţii bune cu profesorii, consilierii, asistenţii sociali. Ştiai cum să-i faci să se simtă utili.

La fel te purtai şi cu profesorii de la facultate. Erai liniştit, muncitor, fermecător când era nevoie. Te îngropai în cursuri şi învăţai până seara târziu, ignorându-ţi colegul de cameră, un tip musculos, atunci când venea acasă mort de beat şi vomita. Evitai fetele gălăgioase din cămin şi pe ceilalţi studenţi la cantină. îţi cumpăraseşi o pereche de ochelari de la farmacie, de care nu aveai nevoie. Te examinai în oglinda din baie. încercai să pari cineva nou.

Restul acelei veri îngrozitoare trecuse ca o ceaţă. Bebeluşul ţipa constant, un zgomot de fond, în timp ce tu serveai îngheţată la cornet şi

ascultai radioul de lângă casa de marcat. Niciun indiciu despre fetele dispărute. La început, le purtai cu tine peste tot: trăiau şi mureau în memoria ta în timp ce stăteai la coadă în sala de mese sau când ridicai mâna la ora de filosofie. Trăiau şi mureau în umbrele copacilor, în timp ce te întorceai de la bibliotecă la căminul tău în toiul nopţii. Te întrebai dacă oamenii le vedeau pe fete când se uitau la tine, dacă erau vizibile din exterior sau doar le ţineai în tine ca pe un secret.

Totul s-a schimbat când ai văzut-o.

Jenny stătea pe iarbă, în curte, scăldată de lumina portocalie a toamnei târzii. Purta o pereche de pantaloni scurţi de nailon şi şosete lungi albe. Prietenele o aplaudaseră când făcuse podul, cu mâinile sprijinite ferm în iarbă. Priveai de dincolo de peluză cum abdomenul lui Jenny se arcuia spre cer, curbura corpului ei semănând cu un monument ridicat în cinstea a ceva sfânt.

în acea clipă, ţi-ai făcut o promisiune. De-aici înainte, vei fi un om normal. Vei fi bun. Ai strâns toate amintirile din acea vară şi le-ai îndesat cât mai adânc în crevasa corpului tău neascultător. Imaginea spatelui ei arcuit va face să dispară

acele fete, le va şterge cumva. Te vei oferi zâmbetului ei complice, jucăuş, şi ochilor ei blânzi, ca de căprioară – o vei lăsa să te vadă prin microscop.

Ţi-ai luat caietul şi ai făcut primul pas spre ea. Aceasta a fost marea putere pe care o deţinea Jenny: nu aceea de a-ţi inspira dragoste la prima vedere, ci de a-ţl alunga fantomele care te bântuiau.

Ea va fi. Ultima şi singura ta fată.

HAZEL

2011

în noaptea dinainte să se schimbe totul, Hazel s-a trezit cu o senzaţie de apăsare în piept.

Durerea era insuportabilă, ca un pumn furios încleştat sub coaste. S-a ridicat în şezut, scoţând un ţipăt înfundat. Era o noapte de septembrie, în care încă se simţea o căldură umedă de vară, şi Hazel gâfâia în vadul din cameră, cu mâinile la piept, în timp ce durerea începea deja să dispară.

— Hazel?

Cu capul pe pernă, Luis clipea somnoros. Camera era luminată doar de monitorul pentru bebeluş, care cârâia de pe noptieră, şi respiraţia lui Luis mirosea a pastă de dinţi acră şi a pui cu usturoi, ce gătise ea la cină. De pe stradă nu se auzea niciun zgomot, totul era liniştit în fundătura lor. Hazel se obişnuise cu această linişte profundă, dar, în astfel de nopţi, liniştea căpăta o personalitate proprie. Parcă îşi bătea joc de ea.

— Nu e nimic, a răspuns Hazel, masându-şi sternul. Culcă-te la loc.

Senzaţia dispăruse deja. Nu lăsase

nicio urmă, nici măcar un ultim spasm. Era o durere pe care ea poate şi-o imaginase, rămăşiţa unui vis înainte să dispară.

Hazel nu şi-a auzit telefonul vibrând pe hiatul din bucătărie.

Alma, care tocmai venise din staţia de autobuz, cânta încetişor în timp ce-şi desfăcea şireturile, dar vocea ei era acoperită de ţipetele iui Mattie, care avea un tantrum pe scaunul lui înalt de bebeluş. Hazel s-a aplecat să şteargă cu un prosop de hârtie o pată de sos de mere de pe jos.

— Mattie, scumpule, îl imploră ea. Te rog, mănâncă-ţi gustarea.

Dar Mattie nu făcea decât să ţipe, împrăştiind pe jos un pumn de cereale Cheerios umede de salivă şi bătând cu pumnii lui grăsuţi în tava de plastic. Alma a cules un Cheerio umed de pe podea şi l-a băgat în gură, continuând să zâmbească şi să cânte melodia menită să o ajute să se adapteze la clasa întâi. Cântecul era atât de antrenant, încât Hazel îl surprinsese pe Luis fredonându-l în acea dimineaţă, în timp ce-şi întindea crema de ras pe obraz. *Ne place să învăţăm, ne place să ne jucăm, aşa facem noi la Parkwood Day!*

— Mama, spuse Alma pe o voce

plângăcioasă. îţi sună telefonul.

Hazel şi-a încordat auzul, încercând să distingă vibraţia dincolo de strigătele lui Mattie. Când, în sfârşit, şi-a găsit telefonul, cu ecranul în jos într-o mică băltoacă de apă lângă aragaz, acesta încă vibra. JENNY, a citit ea înainte să răspundă.

— Bună.

Hazel şi-a prins telefonul între ureche şi umăr în timp ce îl ridica pe Mattie de subsuori din scaunul înalt. Mulţumit că se afla pe podea, Mattie a luat un pantof descălţat de Alma şi a apropiat talpa murdară de gura lui plină de bale.

— Postul..., spunea Jenny.

— Ce? Nu te aud...

— Am primit postul acela, spunea Jenny. Şi am făcut-o, Hazel. L-am părăsit. Dar a ieşit prost, foarte prost. Nu am avut timp să fac nimic din ce am discutat. Ansei mi-a citit e-mailul, m-a trezit târziu noaptea trecută. Am plecat, m-am cazat la hotel, dar nu mi-am luat nimic din lucruri. Poţi să vii?

Jenny plângea la celălalt capăt al firului, în timp ce o sirenă îndepărtată se auzea în fundal. Hazel s-a uitat la Alma, mereu mult prea perspicace pentru vârsta ei, pe a cărei faţă de vulpiţă se citea îngrijorare. Şi-a trecut degetele prin părul mătăsos al Almei şi a privit pe fereastră. în cartier era linişte, ca de obicei, cerul de un albastru alburiu de toamnă. Calmul părea nefiresc, aproape batjocoritor.

Şi-a amintit abia după ce a făcut un plan împreună cu sora ei şi a închis

*

telefonul. De visul ei de azi-noapte. De strânsoarea din piept, ca un pumn fantomatic. La 39 de ani, Hazel experimentase prima ei Chemare.

*

Nimeni nu putea să-i spună lui Hazel, acum, ca nu avea nimic în viaţă.

Avea păpuşi Bărbie şi cărţi cartonate. Lapte praf pentru bebeluşi, întâlniri la joacă, coliere din macaroane. Avea budincă de orez pe covor şi mâinile lipicioase dimineaţa devreme. Crize de nervi de-ale copiilor la raionul de şampoane din supermarket, la restaurantul italienesc din centru, la petrecerea aniversară a părinţilor ei. în rarele momente în care îşi găsea timp să reflecteze, Hazel încerca să se bucure de haos şi de agitaţie, de existenţa impetuoasă a acestei lumi pe care o crease cu atâta deliberare.

Aşa că, atunci când Jenny a sunat să-i dea vestea, Hazel s-a aşezat la masa din bucătărie, cu spatele încovoiat, tremurând, încercând să se recalibreze. într-o clipită a redevenit fata de altădată: avea din nou 18 ani, iar Jenny era cel mai strălucitor soare, cel mai curat sunet. Refrenul acelor ani târzii ai adolescenţei a răsunat din nou. *Fii fericita pentru ea.* în peştera din capul lui Hazel, fraza căpăta un ton ofensat, iar cuvintele erau neputincioase, golite de înţeles.

Alma a întins mâna, cu figura preocupată a unui mic psihiatru, şi a mângâiat-o cu blândeţe pe Hazel pe

păr, cu mâna acoperită de autocolante Winnie the Pooh pe jumătate şterse.

*

Schimbarea se produsese încet, aproape insesizabil. Pentru Hazel, începuse în ziua nunţii lui Jenny.

Părinţii lor închiriaseră un cort pe un teren de golf, cu vedere parţială spre Lacul Champlain. N-au fost decât 30 de invitaţi, majoritatea mătuşi, verişori şi prieteni de liceu de-ai lui Jenny. Hazel se întâlnea cu Luis de numai câteva luni şi, la vremea aceea, iubirea lor nouă şi veselă putea fi zdruncinată de solemnitatea unui astfel de eveniment. Prin urmare, ea nu îl invitase. Dar, în timp ce stătea în spatele lui Jenny şi îi prindea şuviţele de păr cu agrafe, tânjea după prezenţa lui. Luis era genul de bărbat care nu suporta nici filmele triste, nici filmele de groază. în serile de duminică, gătea *tamale* după reţeta mamei lui, frământând aluatul cu mâna.

Luis era singura persoană căreia Hazel îi dezvăluise secretul lui Jenny.

Ansei nu terminase facultatea. în ultimul semestru, nu se prezentase la examenele finale. Jenny vorbise despre o bursă pe care el nu o obţinuse, despre un profesor care îi scrisese o recomandare proastă. £ *prea inteligent pentru ei,* îi zisese ea

lui Hazel, care ghicise vocea lui Ansei dincolo de aceste cuvinte. Jenny minţise la ceremonia de absolvire. Le spusese părinţilor că cei de la facultatea de filosofie ţineau o ceremonie separată, în timp ce Ansei stătea îmbufnat în camera lui de cămin. De atunci, el lucra la un magazin de mobilă, unde lustruia scaune şi mese artizanale, pe care apoi le livra familiilor înstărite din apropiere de Lacul Champlain şi din zona Adirondack. Scria o carte, spusese Jenny cu mândrie. Partea asta era adevărată. Hazel văzuse paginile stivuite pe un birou improvizat în garaj, când fusese în vizită. îi era greu să şi-l imagineze aşezat acolo, aşternându-şi gândurile pe hârtie. îi părea mai degrabă un spectacol decât o ocupaţie autentică, o modalitate prin care Ansei încerca să se liniştească în privinţa capacităţilor lui intelectuale mediocre. Iar ea mai observase şi alte lucruri în căsuţa închiriată. Coşul de reciclare plin cu sticle de vin goale, un chardonnay ieftin de care Ansei nu s-ar fi atins niciodată.

în cort, înainte de nuntă, Hazel încercase să vorbească cu Jenny. Dar aşteptase prea mult. Respiraţia surorii ei mirosea deja acru a şampanie şi avea ochii sticloşi când Hazel i-a

întins tubul de ruj.

Hei, îi spusese. *Eşti sigură că asta vrei?*

Nu fi proastă, răspunsese Jenny. îi pusese o mână pe obraz într-un gest condescendent, inelul cu piatră violet sclipind pe degetul ei. *Ştiu ce fac.*

La recepţie, Ansei s-a arătat absolut fermecător. A complimentat bijuteriile mătuşii, a glumit cu tatăl lor în timp ce tăiau tortul. Dar, în seara aceea, Hazel l-a surprins de atâtea ori privind cu ochi goi peste umărul lui Jenny. Zâmbetul se topea instantaneu de pe chipul lui când nu mai avea nevoie de el – stătea lângă Jenny cu spatele rigid, afişând o fericire superficială, inconsistentă ca un strat de vopsea neuscată. După ceremonie, Hazel a fugit la baie, unde s-a examinat în oglindă. Şi-a amintit de întrebarea pe care i-o pusese lui Jenny în noaptea când stăteau pe patul din camera lor: *Dacă el nu simte absolut nimic, atunci de unde ştii că te iubeşte?* îmbrăcată în oribila rochie de domnişoară de onoare, Hazel a dus un deget la aluniţa de sub ochi. Şi, brusc, spre surprinderea ei, s-a simţit bucuroasă că o avea. într-o zi, şi ea va purta o rochie albă. Va sta în faţa unui bărbat foarte diferit, un bărbat bun, care simţea totul în culori vii, iar ea va şti fără umbră de îndoială că el o

iubeşte. Pentru prima oară, Hazel s-a simţit mai grozavă decât sora ei. Era un sentiment atât de ciudat, atât de captivant, iar ea a ştiut că nu va putea renunţa niciodată la el.

A

Hazel a parcat în spatele studioului de dans, pe locul rezervat de lângă tomberoane. Luis venise acasă mai devreme pentru a-i lua pe copii. în ultimele săptămâni, lucra pentru rubrica Arte şi Divertisment, unde noutăţile veneau mai rar şi programul era mai puţin încărcat. Hazel lăsase o cutie de macaroane cu brânză pe blatul din bucătărie, ştiind că Luis îi va lăsa pe copii să le mănânce cu ketchup.

Prin perdelele transparente ale studioului se vedeau elevele de nivelul 4 care executau o serie de sărituri, îmbrăcate în body-uri verde închis. Hazel s-a strecurat cu capul plecat printre părinţii adunaţi în hol, ocupaţi să discute sau să coasă panglici în timp ce-şi aşteptau odraslele. La recepţie, Sara stătea aplecată peste un teanc de hârtii. Când elevele nu treceau de evaluările trimestriale, când veneau facturile pentru costume şi se afişau listele de distribuţie pentru spectacole, Sara era cea care primea nemulţumirile mămicilor spilcuite, ameninţările goale. *Vă jur*

că o vom retrage de la acest studio, spunea câte o mamă încrezută, iar Sara îi răspundea cu un zâmbet senin, nevinovat. Ca şi cum ar fi spus: *N-aveţi decât.*

— Am nevoie de o favoare, spuse Hazel. E o urgenţă.

— Sora ta? întrebă Sara, ridicând privirea din hârtii şi mijind ochii. L-a părăsit în sfârşit pe psihopat?

La acest cuvânt, Hazel făcu o grimasă. Brusc, simţea că situaţia surorii ei era o chestiune privată. Era cea mai întunecată parte din viaţa lui Jenny, nu un subiect de glume.

— A primit postul de asistentă medicală în Texas. Va pleca cu avionul miercuri, explică. Poţi să rezişti singură până atunci? îţi contorizezi orele suplimentare, bineînţeles.

La studio era întotdeauna agitaţie. Dar, de la un punct încolo – odată stabilit orarul cursurilor, taxele de înscriere plătite, regizorii angajaţi pentru spectacolele de sezon –, lucrurile se mişcau ca într-o coregrafie bine pusă la punct. Dar Hazel mai avea un motiv de nelinişte: îi va lipsi seara de marţi. Marţea, Luis se ocupa de baia copiilor şi îi punea la culcare. Marţea, Hazel o trimitea pe Sara acasă mai devreme şi încuia uşa din faţă. Singură în studioul cu tavan înalt, îşi punea CD-ul preferat cu

muzică de Bach şi se încălzea singură la bară. îşi lăsa corpul să se exprime. Se întindea, făcea salturi. Se avânta pe covorul de dans. în fiecare marţi, timp de o oră, Hazel nu avea copii care să se plângă de dureri de burtă, să arunce cu broccoli pe jos sau să ţipe că vor desert, nu avea facturi medicale de plătit, nici rate la un împrumut pentru obţinerea unei diplome în domeniul afacerilor de care probabil nu avea nevoie. Avea doar articulaţiile ei, concentrate şi fidele. Muşchii ei, exaltaţi.

Când Hazel cumpărase studioul cu bani împrumutaţi de la părinţi şi o bună parte din moştenirea lui Luis, clădirea era într-o stare deplorabilă. Ea şi Luis se ocupaseră singuri de majoritatea lucrărilor – placaseră pereţii cu rigips, acoperiseră cimentul cu un covor moale de PVC şi chiar aduseseră un buldozer pentru amenajarea unei parcări. încă nu era însărcinată cu Alma şi îşi petrecea serile cu Luis bând bere pe podeaua nefinisată, printre uneltele împrăştiate prin sală.

Pe vremea aceea, rareori se gândea la Jenny. îşi amintea cu drag de acea perioadă – câteva luni în care nu a simţit absenţa lui Jenny şi nici Jenny pe a ei, când vorbeau sporadic la telefon, limitându-se la lucruri

superficiale.

Au fost cele mai frumoase luni din viaţa lui r Hazel.

Când putem să vedem studioul? o batea la cap mama ei. *Cât de curând,* îi promitea Hazel. *Aşteptaţi să fie gata.* Când părinţii ei au venit în sfârşit în vizită, cu dubiţa pe care o aveau de pe vremea când ea era la liceu, le-a arătat studioul strălucitor de nou, plimbându-se prin spaţiul larg şi gol, satisfăcută. Părinţii ei rămăseseră în prag, arătând mici şi neînsemnaţi în oglinzile care tapetau peretele spaţios. Se uitau la biroul de mahon de la recepţie, la corpurile de iluminat suspendate, la sistemul stereo nou-nouţ şi la vestiarul spaţios. Chipul mamei exprima o uimire extaziată. O imensă mândrie. Exact aşa o privea odinioară pe Jenny.

*

Hazel a plecat la drum în lumina trandafirie a apusului. Când a intrat pe autostradă, a întredeschis geamul maşinii, lăsând să pătrundă aerul de toamnă.

Nu ştiu ce să fac noaptea, spusese Jenny la telefon săptămâna trecută. *Beau atâta ceai!* O spusese cu ciuda, ca şi cum cănile de muşeţel ar fi fost de vină pentru tremurul ei nervos, pentru gândurile ei haotice. *Şi Tricia ce părere are?* întrebase Hazel.

Sponsorul lui Jenny de la Alcoolicii Anonimi nu mai punea strop de băutură în gură de aproape 20 de ani. Hazel nu o întâlnise pe Tricia, dar ştia că Tricia se întâlnea cu Jenny în fiecare dimineaţă la cafeneaua de vizavi de spital. Tricia fusese cea care o îndemnase pe Jenny să o sune pe Hazel, să-i facă aceste confesiuni nocturne. Tricia, a cărei voce Hazel o auzea în fundal în timp ce Jenny plângea la telefon. *întotdeauna ini-ani dorit copii,* spunea Jenny în timpul unei lungi conversaţii întrerupte de suspine. *Dar nu în-am văzut în stare să rezist nouă luni fără să beau.* Ansei declarase că avea dubii în privinţa ideii de a deveni tată, deşi părea clar descurajat de energia debordantă a copiilor lui Hazel – ea nu şi-l putea imagina în rolul de tată, iar Jenny ignora întotdeauna întrebarea. Dar abia acum înţelegea în ce măsură renunţase sora ei.

Hazel nu avea sfaturi de dat. Nu putea să-i vorbească lui Jenny despre poveştile cu zâne şoptite în lumina lămpii de noapte a Almei sau despre ce simţea când stătea aplecată peste pătuţul lui Mattie la ora de somn, când îl privea bătând din genele lui delicate. Jenny îi adora pe Alina şi Mattie, dar Hazel citise invidie în ochii ei şi era oripilată de plăcerea pe

care o simţea, că în sfârşit şi sora ei cunoştea acel sentiment.

Acum trecea pe lângă întinderi de câmpie, centre comerciale. Lumina înserării căpătase o nuanţă de albastru satinat.

*

Jenny stătea în faţa produselor de patiserie. Cafeneaua se închidea, scaunele erau deja stivuite, în timp ce un barista ştergea cu mopul prin sala. Lumina de la vitrina cu deserturi arunca reflexe aurii pe halatul lui Jenny. Avea faţa umflată şi părul prins în coadă aproape i se desfăcuse după o tură aglomerată. în afară de părul castaniu şi ondulat, pe care îl purtaseră întotdeauna la fel de lung, în rest nu mai semănau deloc, şi-a dat seama Hazel. Jenny se îngrăşase în ultimii ani, iar Hazel se simţea vinovată că observase acest lucru. Sora ei se lăţise în bazin, semn că se îndrepta inevitabil spre vârsta mijlocie. Pentru prima dată în viaţa ei, se uita la Jenny şi nu se mai vedea deloc pe ea însăşi. Niciun străin nu se mai oprea să întrebe: *Sunteţi gemene?* Gândul i-a lăsat un gust amar lui Hazel, care deja avea gura insuportabil de uscată după drumul lung pe autostradă.

Jenny se întoarse.

— Ah, ai venit.

Hazel o îmbrăţişă pe sora ei, strângându-i umerii. Sub aroma de croissant şi zaţ de cafea, măcar mirosul lui Jenny rămăsese acelaşi: de şampon fructat, ţigări, detergent de rufe universal.

*

— Poate ar fi bine să ne întoarcem mai târziu, spuse Jenny din scaunul pasagerului.

Maşina lui Hazel a încetinit lângă bordură. Casa scundă şi îndesată, cu un singur nivel, avea un aer ameninţător. Era ultima zi a lui Jenny la spital şi Ansei ar fi trebuit să fie la serviciu. Dar, când au ajuns acolo, în timpul pauzei de prânz a lui Jenny, cu Rihanna cântând la radio, Hazel a simţit că i se face gol în stomac: camioneta albă a lui Ansei era parcată în lateral. Aşteptând.

— Avem lista, spuse Hazel, neconvingătoare.

Discutaseră despre asta de luni întregi. Plănuiseră totul cu grijă: să încarce maşina în timp ce Ansei era la serviciu, să lase totul la hotel, apoi să se întoarcă să-i spună chiar înainte să decoleze avionul. Dar nu prevăzuseră un scandal cu urlete la miezul nopţii din cauza e-mailului primit de Jenny şi afişat pe calculatorul din colţul sufrageriei, al cărui ecran prăfuit era acum crăpat.

— Haide, spuse Hazel. Ne vom mişca repede.

Coborî din maşină cu mâinile umede, încerca să-şi reprime teama, să fie un pic mai stăpână pe ea în timp ce mergea înaintea lui Jenny spre intrare. Mirosul casei a izbit-o imediat, şi-l amintea instinctiv din vizitele de acum câţiva ani. Cearşafuri nespălate, gunoiul lăsat prea mult timp în sac. Covoare învechite, mobilier ieftin.

— Bună? strigă Hazel.

Ansei stătea pe canapeaua din piele scorojită. Avea telefonul mobil în mână ca şi cum ar fi aşteptat un apel sau poate doar acest moment. Hazel nu-l mai văzuse de aproape doi ani şi a fost surprinsă de schimbare. Ansei fusese întotdeauna chipeş, un trofeu pe care Jenny îl etala la evenimentele de la serviciu, înroşindu-se în timp ce alte asistente, geloase, şuşoteau între ele. Dar îmbătrânise. Gravitaţia începuse să-şi facă treaba. Abdomenul – de forma unei burţi de bere – îi atârna peste blugi, iar pielea îi era galbenă, cu aspect bolnăvicios. Sub ochelarii cu lentilele murdare, faţa lui se rotunjise şi pielea i se lăsase sub bărbie. Pentru prima dată, Hazel reuşea să şi-l imagineze exact cum va arăta la bătrâneţe. Morocănos, diform. Complet lipsit de farmec.

Un rânjet îi apăru pe faţa nerasă. Hazel făcu instinctiv un pas înapoi, surprinsă de propria ei frică.

— Oh, spuse el în timp ce chipul său se recompuse instantaneu într-o faţadă de calm.

îi confundase umbra cu cea a lui Jenny.

— Hazel. Nu mă aşteptam să vii.

Se ridică. Pentru o secundă, Hazel crezu îngrozită că se va apropia să o îmbrăţişeze. Se încordă, pregătindu-se, în timp ce, odată cu teama, în sufletul ei se strecura acum încă ceva: un sentiment de vinovăţie, vâscos ca un metal topit. Dintr-o singură privire, vedea o frântură din realitatea complicată pe care o trăia Jenny – colţurile ei ascuţite, subtilităţile înfiorătoare. Hazel nu cunoştea decât suprafaţa acestei realităţi şi era şocant să descopere acum ce era în adâncul ei.

Ansei trecu pe lângă ea şi se apropie de Jenny, care rămăsese ca paralizată pe verandă, în faţa uşii deschise ca o falcă.

— Ce dracu' faci? se răsti el.

— Am venit doar să luăm câteva lucruri, interveni Hazel. Jenny, arată-mi unde este valiza.

în timp ce Hazel scotea valiza din dulap, Ansei stătea în preajma lor – părea aproape amuzat, cu mâinile

băgate în buzunarele stropite de vopsea. S-au grăbit să ia lucrurile de pe listă, aruncându-le de-a valma în valiză: sutiene, cămăşi, încălţăminte. O cutie cu amintiri din liceu, o cutiuţă cu cercei care aparţinuseră bunicii lor. Jenny lăsa aici oalele şi tigăile din fontă, aşternuturile pe care le alesese cu ani în urmă pentru a se potrivi cu covorul miţos, produsele pentru păr din dulapul din baie. Hazel a aruncat în valiză un braţ de rochii cu tot cu umeraşe, ascultând în acest timp respiraţia şuierată a lui Ansei, care stătea lângă ea. Mult prea aproape.

— Cu asta demonstrezi că am dreptate, Jenny! continua el să repete din ce în ce mai tare. Cu asta demonstrezi că am dreptate!

în dormi torni intim şi urât, atmosfera era electrică. Jenny aruncă un braţ de tricouri în geantă, în tirnp ce umerii i se scuturau de un plâns reţinut.

— Este exact ca în Teoria mea, spuse el.

Hazel luă valiza din mâinile crispate ale lui Jenny şi o trase după ea prin hol, făcându-i semn lui Jenny s-o ia înainte.

— După cum spunea Sartre. Natura însăşi a suferinţei din dragoste face conceptul imposibil. Nimic nu poate fi în întregime bun, nu?

— îmi pare rău, îngăimă Jenny cu glas răguşit.
— Este ironic, nu-i aşa? spuse el aproape râzând. Dragostea nu poate exista ca ceva pur – răul va reuşi mereu să se infiltreze.
— Haide, o îndemnă Hazel, acum atât de aproape de maşină.

încerca să nu asculte divagaţiile pseudofilosofice ale lui Ansei, care păreau de-a dreptul delirante.
— îmi pare rău! spuse Jenny de pe verandă, cu mucii curgându-i din nas, în timp ce cobora treptele clătinându-se. îmi pare rău!

în sfârşit, amândouă erau afară, iar Ansei era doar o formă care le urmărea. O umbră toxică. Hazel înainta cu paşi apăsaţi, panicată, şi când a fost sigură că Jenny era în spatele ei, a început să alerge involuntar.

Ansei rămăsese pe verandă, atât de încordat încât părea că o să explodeze. Hazel trase valiza pe trotuar şi, când în sfârşit închiseră portierele maşinii, Jenny izbucni în hohote de plâns.
— Nu te uita! Nu te uita, bine? spuse Hazel.

în timp ce Jenny îşi îngropa faţa în mâini, Hazel a aruncat o ultimă privire ezitantă spre Ansei. Rămas în cadrul uşii, drept, complet nemişcat,

avea faţa schimonosită de o furie cum ea nu mai văzuse vreodată. Parcă era un lup, arătându-şi colţii. O creatură inumană. Hazel a demarat, cu privirea aţintită în oglinda retrovizoare, cu picioarele tremurându-i atât de tare încât maşina a pornit din loc cu o smucitură. Ştia că totdeauna şi-l va aminti aşa: reflexia unei forme ameninţătoare, silueta unui bărbat clocotind de furie pe o verandă, care se micşora treptat, până când abia se mai vedea, ca gămălia unui ac, apoi dispărea. în timp ce mâinile îi tremurau pe volan, Hazel a avut gândul naiv şi reconfortant că nu va trebui să-I mai vadă niciodată pe Ansei Packer.

*

Camera de hotel era impersonală, cu două paturi făcute cu grijă. îi amintea lui Hazel de vacanţele din copilărie, când mergeau în oraşe puţin atrăgătoare pentru turişti, dar accesibile, precum Cleveland şi Pittsburgh – ea şi Jenny dormeau într-un pat, iar părinţii lor în celălalt. Zilele şi le petreceau mergând prin muzee, unde Hazel şi Jenny se jucau Trombon pe jos în hol, în timp ce părinţii lor fotografiau opere de artă din care nu înţelegeau nimic.

Hazel se bucura acum de anonimatul camerei, al lămpilor cu

abajur plisat, al săpunurilor învelite în plastic. Jenny ieşi din baie îmbrăcată în pantaloni de trening şi un tricou subţire de bumbac, cu un prosop înfăşurat în jurul capului. Afară, soarele apusese, se auzeau portiere trântite în parcare, trollere trase pe pietriş. Un copil ţipa şi Hazel simţi o strângere de inimă. Ar fi vrut să simtă mirosul din părul Almei, respiraţia cu iz de lapte a lui Mattie.

— Să sunăm la room service? sugeră, aruncându-i lui Jenny un meniu.

— Ansei nu făcea asta niciodată, se plânse Jenny răsfoind broşura laminată. Zicea că e prea scump. Când plecam în concediu, mergeam întotdeauna la McDonald's. Ooh, ia te uită, au Alfredo.

Au comandat ceva extravagant. Linguine Alfredo, salate Caesar, piure de cartofi şi o *lava cake* cu ciocolată la desert. Aerul părea să vibreze în timp ce ele aşteptau, şocate, de parcă tocmai ar fi supravieţuit unui cutremur. Jenny s-a aşezat pe pat, şi-a confirmat zborul de pe laptopul lui Hazel, a trimis un e-mail noului proprietar şi a închiriat o maşină pentru când va ateriza. Actele de divorţ puteau să aştepte, urmând să fie trimise mai târziu într-un plic purtând numele unui avocat. Se gândea de câţiva ani la această

despărţire, a recunoscut, dar a trebuit mai întâi să obţină noul loc de muncă pentru a putea face pasul. încă nu-i venea să creadă, spunea ea, acum că venise momentul.

Când a sosit mâncarea, s-au aşezat pe jos între cele două paturi, cu picioarele încrucişate. Piureul de cartofi fusese aşezat într-o formă oarecum falică, şi, când Jenny a remarcat asta, amândouă au izbucnit în râs. Atmosfera apăsătoare de peste zi părea să se risipească în sfârşit.

Jenny mânca cu poftă.

— Crezi că va suna? întrebă ea, cu buzele lucind de grăsime. înainte să-mi schimb numărul?

— Dacă te sună, nu-i răspunzi, a spus Hazel.

— Bine.

O pauză.

— N-a fost întotdeauna aşa, reluă Jenny. Am avut câteva momente bune, după ce am început să merg la întâlnirile de la Alcoolicii Anonimi. De altfel, el a venit cu ideea. Ştiu că după ziua de azi poate ţi-ai făcut impresia asta, dar... Să ştii că Ansei nu mi-a făcut rău niciodată. Nu fizic.

— Care-i treaba cu chestiile alea filosofice? întrebă Hazel.

— La ce te referi?

— La „teoria” lui sau ce zicea el. Vorbea ca un student în anul întâi la

filosofie, care vrea să se dea deştept, dar nu este chiar aşa.

Jenny scose un mic râs sarcastic.

— Nu ştiu. Am citit câteva fragmente din manuscris. Este mai degrabă o listă de întrebări decât o carte, dacă e să fiu sinceră. Şi ai dreptate, niciuna dintre ideile lui nu este extraordinar de inovatoare sau interesantă. Dar cred că încearcă să găsească un sens, iar asta, cel puţin, mi se pare admirabil. Încearcă să-şi dea seama cine este şi cum să existe, încearcă să-şi justifice existenţa. în fond, nu asta încercăm cu toţii?

înfipse furculiţa într-o frunză de salată verde.

— Sunt foarte multe lucruri pe care nu mi le-a spus niciodată, continuă ea. Despre familia lui, despre copilăria lui. Când îl întrebam, se închidea în el. Nu mai vorbea cu mine zile întregi. După ce am renunţat la băutură, m-am trezit Într-o dimineaţă şi, când m-am uitat la el, mi-am dat seama că era practic un străin. Ţi-am spus vreodată... ţi-am spus vreodată de poliţista aia?

Hazel scutură din cap în semn că nu. Pastele, uleioase şi grele, începeau să îi forfotească în stomac.

— S-a întâmplat mai demult, cu ani în urmă, spuse Jenny punând furculiţa jos şi strângându-şi genunchii la

piept. Eram încă în perioada de practică la spital; încă nu eram căsătoriţi. Şi femeia asta, poliţista, mi-a găsit numărul de telefon. La început nu am crezut că era poliţistă. Părea prea tânără. A venit la spital, mi-a arătat insigna, a întrebat dacă vreau să-i răspund la câteva întrebări. Voia să ştie despre Ansei. N-o să-i uit niciodată numele, pentru că nu-l mai auzisem până atunci. Saffron. în fine, am tot revăzut-o de atunci, Hazel. Ani la rând, dar nu i-am spus niciodată lui Ansei. Apărea la fiecare câteva luni şi stătea în maşină pe strada noastră. Parcă ne supraveghea. Am văzut-o chiar şi acum câteva săptămâni. E ca o umbră.

— Ce căuta? Ţi-a spus? întrebă Hazel.

Jenny îi aruncă un zâmbet fals pe care Hazel îl recunoscu. Era zâmbetul pe care, în adolescenţă, Jenny îl adresa fetelor mai puţin populare ca ea la vestiar sau mamei lor când o minţea. în mintea lui Hazel se declanşă un semnal de alarmă. Ceva nu era în regulă.

— O chestie prostească, spuse Jenny. El n-ar face asa ceva.

— Ce?

— Nici măcar nu pot să reproduc. Pare aşa de... Nu ştiu. Am căutat cazul pe internei, odată cu numele ei. Ea ancheta moartea a trei fete.

Fuseseră omorâte în statul New York, înainte chiar ca eu să-l cunosc pe Ansei, când el era în liceu. *Omucidere.* Ce ridicol, nu crezi?

în lumina slabă verzuie, Jenny afişa un fel de zâmbet, cu dinţii expuşi intenţionat. Hazel ştia că şi ea se gândea la faţa lui Ansei din după-amiaza aceea. Cuvântul era ca un cuţit, tăind violent aerul dintre ele. *Omucidere.* Hazel nici nu credea că îl spusese vreodată cu voce tare; simpla posibilitate i se părea prea neplăcută, ca zvârcolirea unei creaturi ciudate pe limba ei.

— Cum poţi fi sigură? întrebă Hazel încet. Adică... de unde ştii că nu a făcut-o?

Zâmbetul fals se topi. Chipul lui Jenny se întunecă atât de brusc, încât Hazel regretă întrebarea.

— Dumnezeule! exclamă Jenny. Ca de obicei!

— Ce?

Jenny zâmbi şi râse fals.

— Pe bune, Hazel, zise ea ca şi cum nu-i venea să creadă, pe un ton aproape amuzat, îţi place chestia asta.

— Dar nu înţeleg! replică Hazel, cu obrajii aprinşi de panică.

— De fapt, te bucuri, nu-i aşa? Te agăţi de orice mă pune într-o situaţie în care sa fiu mai slaba decât tine.

— Nu e drept, Jenny.

— Ba ştii bine că este adevărat. Ansei nu ar face niciodată aşa ceva... dar tu chiar ţi-ai dori ca el s-o fi făcut, nu-i aşa? Ai merge până acolo încât ţi-ai dori ca soţul meu să fi *omorât pe cineva,* pentru că astfel tu ai fi mai bună decât mine.

— Jenny, te rog.

— îmi amintesc cum mă priveai înainte, cum îl priveai pe Ansei şi tot ce aveam eu.

Jenny arătă cu mâna spre cearşafurile de hotel apretate, spre farfuriile murdare, cu bălţi de grăsime.

— Ştiu că o parte din tine jubilează, continuă ea. Simţi satisfacţie când vezi că eu am ajuns în situaţia asta.

— Nu este adevărat, ripostă Hazel împăciuitoare, ruşinată.

— Tu ai câştigat, bine? Ai tot ce ţi-ai dorit.

Cuvintele lui Jenny au rămas plutind în aer. O otravă. în timp ce pe ea o podideau lacrimile, iar Jenny şi-a dat ochii peste cap şi a început să butoneze telecomanda televizorului, Hazel se simţea ca o mlaştină umană băltind în propria ei meschinărie. La televizor era o reluare din *Real Housewives.* Hazel nu s-a mai uitat la Jenny şi nici Jenny nu i-a mai adresat niciun cuvânt. Au stat aşa o oră înainte ca Hazel să observe că sora ei

se prăbuşise pe pat, cu capul pe piept. Adormise.

A

Hazel a adunat farfuriile fără să facă zgomot, apoi a deschis uşa cu piciorul şi le-a aşezat pe jos, în hol. Aerul mirosea altfel în afara camerei înăbuşitoare. Steril şi proaspăt. Hazel a răsuflat, inundată de o imensă uşurare, apoi a pus un prosop în prag pentru ca uşa sa nu se închidă de tot.

Niciodată nu fusese mai evident sau mai jenant: Hazel era protejată, privilegiată şi, implicit, ignorantă. Luis o lua de multe ori peste picior pe tema asta. *Voi, fetele albe, o duceţi întotdeauna bine.* Părea imposibil ca violenţa definită de acel cuvânt – omucidere – să se lipească de Jenny, de propria ei soră. Astfel de lucruri nu se întâmplau în Burlington. Hazel se simţise întotdeauna sigură pe viziunea ei despre dreptate şi nedreptate, despre bine şi rău. îl votase pe Obama. Credea despre ea însăşi că ar fi fost genul de cetăţean german care ascundea o familie de evrei în podul casei (deşi, desigur, această teorie nu fusese niciodată verificată). Pentru prima dată, se simţea aproape de ceva care o speria. Iar ea voia să fie curajoasă.

S-a aşezat pe mocheta aspră şi învechită din holul întunecos şi

prăfuit. în minte îi roiau tot felul de idei confuze. A aruncat o privire de-a lungul coridorului cu şiruri nesfârşite de camere identice de-o parte şi de alta, apoi şi-a scos telefonul mobil din buzunar. Conexiunea Wi-Fi a hotelului era lentă, iar ea a aşteptat nerăbdătoare în timp ce motorul de căutare procesa.

Saffron Singh a apărut imediat. Rezultatul pentru căutarea *Saffron poliţia New York* a fost un articol din *Adirondack Daily Enterprise:* ANCHETATOARE DE LA POLIŢIA DE STAT DIN NEW YORK PROMOVATĂ CĂPITAN. Era însoţit de fotografia unei femei cu caschetă pe cap, care stătea dreaptă pe o estradă. Părea competentă, capabilă, cu faţa delicată şi ascuţită. Hazel a navigat pe site-ul poliţiei de stat, unde a găsit imediat datele de contact ale lui Saffron Singh. Un număr de telefon figura sub o adresă de e-mail.

A format numărul.

Primul ton de apel a avut efectul unei scufundări într-un bazin cu apă rece – şocant, dur. Hazel a îndepărtat repede telefonul de la ureche, aproape aruncându-l, surprinsă de propriul curaj, în timp ce pe fir s-a auzit un mic fâşâit static. O răsuflare.

— Căpitan Singh.

Hazel a simţit o explozie de

adrenalină şi propria ei idioţenie pulsând, batjocoritoare.

— Alo? Cine e? spuse vocea.

Hazel a închis repede. în liniştea care a urmat, nu se auzea decât respiraţia ei sacadată. Şocată, se ruga în sinea ei ca Saffron Singh să nu îi caute numărul sau să încerce să o sune. Reacţiona la gravitatea întrebării pe care Jenny refuzase să şi-o pună. Hazel ştia că îi va rămâne adânc înfiptă în minte, o îndoială chinuitoare pe care nu va putea să o clarifice sau să o alunge. Nu putea nici să se gândească la ea, atât era de odioasă, de neconceput. Şi, mai ales, imposibil de dovedit.

Cu degetele tremurânde, a deschis din nou ecranul telefonului. A inspirat şi expirat de patru ori; aerul de pe hol mirosea a produse de curăţenie şi a covor aspirat. Luis a răspuns după ce telefonul a sunat de trei ori – adormise. Blândeţea vocii lui joase, răguşite, i-a stârnit lacrimile.

⋆

în aeroport era lume multă şi agitaţie. Jenny se îmbrăcase pentru zbor, îşi dăduse atent genele cu un strat de rimei şi îşi pusese o pereche de cizme cu toc jos. Dimineaţă, până să plece de la hotel, Hazel se aşteptase la o nouă ieşire nervoasă din partea ei, la repetarea acelor

adevăruri urâte şi dureroase, dar Jenny fredonase liniştită în timp ce îşi trecea peria prin părul încurcat. Hazel nu dormise toată noaptea, sforăiturile uşoare ale lui Jenny amestecându-se în mintea ei cu acuzaţiile pe care i le aruncase în faţă.

Acum se îndreptau împreună spre controlul de securitate.

— Cred că asta e, spuse Jenny, oprindu-se în faţa unui magazin care vindea rucsacuri de lux.

Valuri de călători treceau pe lângă ele, îmbulzindu-se.

— Nu plânge, Hazel, zise, dându-şi ochii peste cap. începi sa semeni cu mama.

Când s-au îmbrăţişat, Hazel a legănat-o în braţele ei. *Tu eşti aia puternică dintre noi două,* îi venea să spună. *Tu eşti aia curajoasă.* Dar n-a reuşit decât să şoptească înfundat în părul lui Jenny:

— îmi pare rău!

Când s-au îndepărtat una de cealaltă, Hazel a simţit că puloverul i s-a agăţat de ceva. Amândouă s-au uitat lung la firul prins în inelul lui Jenny.

— O fi vreun semn, zise Jenny râzând.

îşi scoase inelul de pe deget şi i-l puse lui Hazel în palma.

— Nu vrei să-l păstrezi? întrebă

Hazel.

— Nu, păstrează-l tu, bine? E timpul să încep o viaţă nouă. Nu am nevoie de suveniruri.

Când l-a băgat în buzunar, a simţit cât era de greu. S-a întrebat cum de-l purtase Jenny atâţia ani, cum de cărase atâta greutate.

— Bine. Ne auzim când ajung, promise Jenny.

Hazel a urmărit-o cu privirea până a dispărut în mulţime. Niciodată în toată viaţa ei nu se simţise atât de departe de sora ei. în avion, Jenny îşi va comanda un Sprite cu o felie de lămâie, va răsfoi o revistă, îndoind colţul paginii cu horoscopul. Hazel va şti mereu aceste lucruri despre Jenny – detaliile, obiceiurile, micile manii. Dar asta nu era totul. în zilele, săptămânile şi lunile care vor urma, detaliile acestea se vor schimba. Jenny va trăi intr-un oraş pe care Hazel nu-l văzuse niciodată, sub un soare strălucitor pe care Hazel nu-l simţise niciodată pe pielea ei. Jenny va crea o nouă versiune a jumătăţii ei din întregul lor, reinventându-se. în tot acest timp, Hazel va fi aici. încremenită pe linoleumul din terminalul scăldat de lumină, înconjurată de călători grăbiţi, se gândea că ea va rămâne mereu aici, chinuită de dorinţa familiară de a

urma exemplul surorii ei, de a ţine pasul cu ea şi poate chiar de a o întrece. Că va rămâne neschimbată.

în parcarea subterană era întuneric. Stând în maşină, Hazel examina inelul, un obiect dintr-un alt univers. Ametist şi bronz. Locul lui nu era aici. înainte de a porni spre casă, deschise torpedoul şi aruncă inelul înăuntru. Un mic zgomot metalic, o rostogolire. îl va lăsa acolo până va fi uitat, ca şi când nu ar fi existat niciodată.

*

— Sunteţi sigură? întrebă femeia, două ore mai târziu. O tai pe toată?

— Da, toată, răspunse Hazel.

Stătea pe un scaun rotativ în cel mai elegant salon de coafură din Burlington. Hainele ei încă miroseau a apret, ca aşternuturile din camera de hotel, când îi trimisese un mesaj lui Luis ca să-l anunţe că va întârzia. El îi răspunsese cu o poză cu gingiile Almei, în care se vedea o gaură însângerată în locul primului ei dinte de lapte care căzuse.

Coafeza tăie cu foarfecă, apoi ridică admirativ o mână de păr.

— la priviţi aici.

Coada de cal a lui Hazel atârna retezată în mâna femeii, încă legată cu elastic. Cu doar trei centimetri de păr rămas – *Exact ca Emma Watson!* exclamă coafeza –, Hazel semăna cu

un băieţel. Sau o nimfă sau o zână din poveştile Almei. Şi da, puţin cu Emma Watson. Captivată de reflexia ei din oglindă, Hazel încerca să-şi imagineze că fusese toată viaţa ei această necunoscută, că avusese întotdeauna acest chip îngust, care nu îi era familiar. Hazel scoase o mână de sub halatul umed şi o duse la aluniţa în formă de lacrimă de pe obraz. Părea mult mai mare decât înainte. Mai puţin un cusur şi mai degrabă un semn distinctiv, elementul care o definea. Sentimentul era atât de plăcut... Euforică, Hazel văzu că geamăna din oglindă deschise gura şi râse – un râs ca o trezire, ca o devenire, ca o izbăvire.

2 ORE

2 ore şi 4 minute.

Jenny obişnuia să spună că tot ce se întâmplă are un rost – tu o tachinai mereu, zicând că este un clişeu.

— Dacă tot ce se întâmplă are un rost, atunci cum explici războaiele? Dar cancerul, atacurile armate în şcoli?

Jenny nu făcea decât să scuture din cap, înţeleaptă şi gânditoare, resemnată în convingerile ei:

— Trebuie să existe un scop. Suferinţa fără rost nu stă în firea umană. Oamenii îi vor găsi întotdeauna un sens.

— Eşti optimistă.

— Nu-i vorba de optimism, ci doar de supravieţuire.

*

în faţa celulei tale e postat un gardian. îşi înăbuşă cu braţul tuşea expectorantă. Ştii de ce se află aici: Jurnalul de supraveghere a fost reluat. El va trece prin faţa celulei la fiecare câteva minute pentru a se asigura că nu te sinucizi. Chiar nu vrei să te sinucizi, deşi ai face-o dacă ai putea – această situaţie ar avea un rost, dacă ar fi să o controlezi. Dar ai

căutat şi nu ai găsit nimic. Niciun şiret pe care să ţi-l înfăşori în jurul gâtului. Niciun ciob de sticlă cu care să-ţi tai venele de la mâini. Niciun sens în această aşteptare lungă şi crudă.

*

— Ansei?

A venit preotul. Ţine sub braţ o plasă roşie de la Polunsky. Chelia îi luceşte de sudoare. De pe patul în care stai întins, preotul arată mai masiv ca niciodată. Trage un scaun metalic pe ciment şi se aşază aproape de gratiile care vă separă. Unitatea Walls are propriul ei preot cu normă întreagă, dar tu ai cerut să vină cel de la Polunsky. îţi place să ţi-l imaginezi venind pe autostradă la volanul unei maşini hodorogite, cu geamurile deschise, cu radioul în surdină.

— Directorul mi-a dat asta, o are de la agentul Billings, spune preotul, întinzându-ţi plasa.

Recunoşti imediat forma. Teoria ta. Au trecut doar două ore de când ai ajuns la Unitatea Walls, de-abia destul timp ca să predea sacoşa preotului. Nu suficient cât să facă fotocopii în Huntsville, să le trimită editurilor şi, mai ales, să lase un exemplar la postul local de ştiri. Scoţi caietele din sacoşă

şi simţi o apăsare în piept când îţi dai seama care este adevărul. Te cuprinde deznădejdea, încet, ca o rană care supurează.

Teoria ta – moştenirea lăsată de tine – nu va pleca nicăieri.

Faptul că Shawna s-a răzgândit în privinţa planului e un lucru. Pe undeva, te-ai aşteptat la asta din partea ei. Dar ţi se pare o barbarie ca *Teoria* să îţi fte returnată în felul acesta. Nu ai timp şi nici resursele necesare pentru a te ocupa personal de expedierea ei. Shawna ştie asta. Oricum, fără implicarea ei, ar fi inutil. Cruda ironie îţi lasă un gust amar. Ceea ce ai făcut este rău, dar nu suficient de rău pentru a garanta atenţia pe care trebuia s-o atragă evadarea ta. Sigur, puteai să trimiţi Teoria ta în lumea exterioară. Dar, în acest moment, este inutil.

Nu va interesa pe nimeni.

*

— De ce scrii atât? te întrebase Shawna odată, mai la început.

Stăteai pe jos, înconjurat de caietele tale, cu mâinile pătate de cerneală neagră.

— Este singurul mod de a rămâne în eternitate. E ca şi cum aş lăsa în urmă ceva din mine.

— Şi ce anume încerci să laşi în urma ta? întrebase Shawna.

— Nu ştiu, răspunseseşi tu iritat. Gândurile mele. Convingerile mele. Nu crezi că este important să ştii că ceva din tine continuă să existe dincolo de dispariţia trupului tău? Ceva care poate dăinui după moarte?

Shawna doar ridicase din umeri:

— Eu cred că unii oameni au lăsat deja destul.

★

îl expediezi pe preot, apoi aşezi paginile Teoriei într-un cerc pe jos, unde parcă formează un zâmbet ştirb. Stând în mijloc cu picioarele încrucişate, studiezi dovada geniului tău – arată atât de neînsemnată, scrisă la repezeală, cu ideile dezorganizate. Notiţe pentru ceva mai important, mai bun.

Deci asta e. Teoria ta va dispărea după ce tu nu vei mai fi, aruncată pe undeva intr-un birou, în cel mai bun caz, la tomberon, în cel mai rău caz. O viaţă de reflecţii şi ore dedicate scrisului, dată uitării. Privirea îţi cade la întâmplare pe o pagină. Citeşti: „Moralitatea nu este finită. Moralitatea nu este imuabilă. Schimbarea este întotdeauna posibilă. Pare de neconceput că îţi poate fi luat un lucru atât de fundamental precum posibilitatea”.

Şi Bine Hoţise?

Murmuri cuvintele, încet la început.

Paginile de pe jos nu se mişca, nu foşnesc, doar stau cu faţa la tine. Aşa că le rosteşti mai tare. Ecoul cuvintelor tale reverberează între pereţii goi.

Şi Bine Hoţise?

Chiar dacă asta se termină aici – chiar dacă nu ascultă nimeni – va exista întotdeauna Blue House. Blue House este Teoria ta statornică. Blue House este dovada. Poţi să-ţi depăşeşti limitele, ca toţi ceilalţi. Eşti complex. Eşti mai mult decât omul cel rău.

*

Blue House a apărut într-un miez de vară fierbinte. La aproape un an după plecarea lui Jenny în Texas. Erai în cădere liberă, singur în Vermont. Jenny nu mai era acolo, iar zilele tale erau pustii şi mohorâte. Mâneai hot-dogi în fiecare seară, direct din cutie, reci. După cină, duceai în garaj toate piesele de mobilier preferate de Jenny, unde le făceai bucăţi cu drujba.

Scrisoarea a sosit prin poştă într-o dimineaţă de iunie. Ai rupt nepăsător plicul, în timp ce uşa cu plasă antiţânţari era încă deschisă în spatele tău, şi ai privit nedumerit scrisul rotund de pe foaia dictando. Prima ei scrisoare a fost simplă, doar câteva fraze.

Dragă Ansei,

Numele meu este Blue Harrison. înainte ca tatăl meu să fie adoptat dlntr-un spital din apropiere de Essex, statul New York, avea un frate mai mare. Cred că fratele acela eşti tu.

Te-ai dus clătinându-te în bucătărie, unde ai lăsat scrisoarea să cadă pe masa de stejar plină de zgârieturi. Ţi s-a părut atunci că universul era crud şi totodată miraculos. Dispreţuitor şi iertător. Bebe Packer nu ţipase atâţia ani ca să te pedepsească. Ţipase ca orice bebeluş care încearcă să-ţi comunice ceva.

în weekendul următor, ai plecat spre Blue House. Mai fuseseşi prin Tupper Lake cu livrări de mobilă, dar călătoria asta ţi s-a părut vie, plină de semnificaţie. Cerul se întindea ca o cupolă deasupra lacului, soarele scânteia în apa de un albastru-strălucitor. Restaurantul era la câteva străzi mai sus de

ţărm, o casă cocoţată pe o mica bucată de pământ. Părea ca-ţi face cu ochiul, invitându-te să te apropii.

Clopoţelul de la intrare a sunat când ai intrat.

Ai recunoscut-o imediat. Blue Harrison aştepta la o masă intr-un colţ, cu spatele încovoiat şi un aer

stângaci, imaginea tipică a unei adolescente de 16 ani în timp ce se juca cu un pai de plastic. Văzând-o, ai simţit ceva visceral, care te-a şocat. Până să o vezi pe Blue Harrison, nu-ţi dăduseşi seama cât de constant fusese acel sunet. Acum, s-a aşternut tăcerea în cotlonul cel mai întunecat din capul tău, acolo unde bebeluşul plângea încet de ani întregi – uşurarea a fost atât de mare încât aproape că te-a paralizat.

Blue Harrison semăna cu mama ta.

în clipa aceea, Bebe Packer a părut că ridică privirea spre tine. Liniştit acum, dulce, clipind din ochi ca şi cum ar fi vrut să spună: *în sfârşit. M-ai găsit.*

SAFFY

2012

Saffy ştia să rezolve un mister.

Cunoştea dorinţa aceea care te mâna înainte. Furnicăturile de nelinişte din vârful degetelor, vânătoarea şi capturarea, adrenalina şi uşurarea de după. Ştia să răsucească şi să demonteze fiecare fărâmă de
informaţie, să tragă de firele minuscule până când totul se destrăma. Un mister era un fir încâlcit pe care Saffy ştia să-l descâlcească, apoi să-l studieze, o ştiinţă exactă şi fără echivoc. Dar unele cazuri evoluau dincolo de mister, spre ceva mai contorsionat, mai complex; cele mai oribile mistere îşi depăşeau limitele propriului corp, transformându-se într-un nou tip de monstru. Unele cazuri deveneau canibale, devorându-se singure până nu mai rămânea decât carcasa.

*

Saffy stătea pe podium în faţa mulţimii, fără să-i tremure mâinile. Sala de reuniuni, luminată de lămpi fluorescente, era plină ochi: poliţişti care vociferau, aşezaţi pe scaune de

plastic, anchetatori sprijiniţi neglijent de peretele din fund. Locotenentul Kensington stătea rezemat de uşă, nici înăuntru, nici afară, de parcă avea de gând să fugă dacă era cazul.

Saffy şi-a dres glasul, cu autoritate, şi-a tras umerii înapoi şi a luat cuvântul cu o voce puternică:

— După cum mulţi dintre voi ştiţi, ni s-a comunicat termenul pentru rejudecarea cazului Lawson.

în sală s-a făcut linişte.

— De luni în două săptămâni. Având în vedere că este un caz extrem de mediatizat, procuratura ne solicită ajutorul – vrea să fim ochii şi urechile lor, să depunem toate eforturile. Până la data procesului, veţi respira Lawson, veţi dormi Lawson, vă veţi căca Lawson.

Acum le captase atenţia. Atât de puţin trebuia: cadenţa obraznică şi familiară a propriului machism, plus ceva vulgar, să fie acolo. în lunile de după promovarea în funcţia de căpitan, Saffy avusese grijă să-şi condimenteze ordinele cu astfel de expresii – avea nevoie de încrederea lor. Practica diverse variante ale acestui discurs de ani buni – şase ani ca sergent, apoi patru ca locotenent. Saffy avea 40 de ani acum, era singura femeie căpitan din istoria

poliţiei statale şi ştia de multă vreme că, pentru a-i conduce, va trebui să vorbească la fel ca ei.

— Sergent Caldwell, ne faci un rezumat?

Rezemată de peretele din fundul sălii, cu braţele încrucişate peste jacheta de piele, Corinne spuse cu vocea calmă, uşor răguşită:

— Marjorie Lawson a fost omorâtă în urmă cu doi ani în propria casă, în bucătărie. Lovită în cap cu o tigaie. Soţul ei, Greg Lawson, ajutor de măcelar la Painter and Sons, a fost singurul suspect şi avem toate datele să credem că el a făcut-o. Dar, din cauza unei scurgeri de informaţii din departamentul nostru, apărarea a cerut anularea procesului.

La aceste cuvinte, Saffy îl ţintui cu privirea pe locotenentul Kensington, care îşi studia pantofii italieneşti scumpi. Cu ani în urmă, Kensington băuse peste măsură în taverna din cartier, îl luase gura pe dinainte şi vorbise cu un jurat despre vinovăţia evidentă a lui Lawson, iar acum Saffy urma să plătească preţul neglijenţei lui. Moştenise această situaţie de rahat de la fostul căpitan, îndemnat să se pensioneze tocmai din acest motiv, iar acum ea trebuia să găsească probe noi, un alt unghi de abordare a investigaţiei. Trebuia să construiască

ceva nou dintr-o grămadă de moloz.

— Mulţumesc, sergent, spuse Saffy. Lewis şi Taminsky, voi doi vă ocupaţi de martori. Interogaţi-i din nou pe toţi, strângeţi-i cu uşa dacă e cazul. Hartford, te ocupi de rudele victimei, ailă tot ce se poate despre căsnicia soţilor Lawson. Benny şi Mugs, voi vă ocupaţi de criminalistică. Iar tu, Kensington, te ocupi de relaţiile cu procuratura şi avocaţii. Decizia revine procuraturii, dar, în următoarele doua săptămâni, noi le vom pune tot ce avem la dispoziţie pentru a-i ajuta să construiască un caz. Şi-acum treceţi la treabă!

în timp ce poliţiştii ieşeau din sală, Saffy se întoarse spre avizier. Memorase fotografiile, dar era ceva în legătură cu locul crimei. Când stătea prea mult pe un caz, când toate pistele erau exploatate fără niciun rezultat, Saffy se întorcea la lucrurile concrete: Marjorie Lawson, întinsă pe jos în propria bucătărie, cu capul într-o baltă de sânge care se întindea pe podeaua proaspăt spălată. Lumina cuptorului era aprinsă, pâinea de porumb din interior semăna cu un buştean înnegrit, camera era înceţoşată de fum.

— Căpitane!

Era Corinne. Singura anchetatoare din echipa ei, cea mai bună dintre

toţi. Corinne fusese prima poliţistă recrutată de Saffy pe vremea când era locotenent, după plecarea lui Moretti în Atlanta. Corinne rezolvase zeci de cazuri de omor sub comanda lui Saffy şi se folosise de relaţia socrului ei cu comisarul-şef pentru a o ajuta pe Saffy să obţină gradul de căpitan. Acum se apropia cu mersul degajat şi părul lucios prins într-o coadă la ceafă. Corinne era dotată cu o minte ascuţită, dar şi cu simţ practic, şi avea un umor sec care de multe ori o ajutase pe Saffy să reziste când avea de lucru până seara târziu.

— Am dat-o-n bară, spuse Saffy încet, în faţa fotografiilor.

— *Tu* n-ai nicio vină, insistă Corinne.

— Ştii că nu contează asta, oftă Saffy.

Corinne nu o contrazise.

Ziua se scurgea încet. Saffy a revăzut declaraţiile martorilor împreună cu Lewis şi Taminsky, a completat formularele pentru ore suplimentare şi, în timp ce hăpăia un burrito decongelat, a aprobat folosirea unei dube de supraveghere pentru o operaţiune antidrog. Când soarele de vară a apus, aproape toţi membrii echipei plecaseră acasă sau pe teren, iar în secţia de poliţie era linişte. Ştia că ar trebui să se odihnească puţin înainte să se întoarcă a doua zi – sâmbătă, care se

presupunea a fi singura ei zi liberă –, dar aerul era sufocant de umed şi simţea din nou acel dor familiar.

N-ar trebui să facă asta. Nu era sănătos. Nu era normal. Dar Saffy era singură, minunat de singură, iar noaptea nu judeca pe nimeni. Trecuseră multe luni de când nu mai cedase acestui impuls. Ultima dată fusese în aprilie, într-o seară cenuşie, pe o ploaie torenţială.

Saffy scoase fişetul de sub birou. Dosarul era exact acolo unde îl lăsase, alături de celelalte cazuri nerezolvate, închise sau uitate. Nu spusese nimănui. Acesta era secretul ei, cel mai stupid eşec al ei, de care îi era ruşine.

Fetele dispărute în 1990 nu i-au dat nimic în schimb. Totuşi, Saffy ascunse dosarul lor sub braţ, după care se îndreptă cu paşi obosiţi spre parcarea goală. Fetele se strecurau întotdeauna în astfel de momente, când se simţea blocată sau frustrată ori în faţa unui impas cum era cazul Lawson. Izzy, Angela, Lila. Ieşeau din dosar, şuşotind conspirativ. Apăreau pe bancheta din spate a Ford Explorerului sau dinapoia unui suspect în sala de interogatorii, un îndemn sarcastic, un memento constant. Saffy era acum căpitan, da. Dar, cândva, fusese o adolescentă.

Fiecare mister era o poveste şi, uneori, pentru a vedea imaginea de ansamblu, trebuia să te întorci la început.

*

Izzy i-a făcut o vizită în noaptea aceea. Un spectru într-un vis. Fetele, aşa cum ar fi fost ele, o conduceau pe Saffy' înainte, apoi o ispiteau înapoi în timp. Izzy, pe o verandă la răsăritul soarelui. Aproape de 40 de ani, cu ochelarii murdari, cu o flanelă veche, preferata ei. O ceaşcă de cafea pe o masă curată de sticlă. Degetele ei, curăţând coaja unui ou fiert tare. Lacul de unghii ciobit, într-o culoare aprinsă, contrastând cu albul strălucitor. Pielea lipicioasă a oului care se dezvăluie, vulnerabil, delicat ca un nou-născut.

⋆

A doua zi dimineaţă, când s-a trezit, Saffy ştia ce avea de făcut.

Dincolo de fereastra camerei, zorii se revărsau singuratici într-o lumină diafană de iunie, iar cearşafurile impregnate de transpiraţie miroseau a acru, trebuiau spălate. Telefonul ei deja bipăia.

Corinne îi trimisese un mesaj.

Reexaminez stenogramele din dosarul Lawson în dimineaţa asta.

Vrei să caut ceva anume?

Se frecă la ochi şi îi scrise un răspuns rapid.

Concentrează-te pe martorii apărării, caută fisuri. Sună-I pe locotenent pentru ajutor. Eu sunt liberă azi.

Abia răsărise soarele şi Saffy era deja în maşină, cu mintea încă înceţoşată, în timp ce sistemul de climatizare sufla cu putere un aer prăfuit, care duhnea a plastic. Şi-a desfăcut un baton de cereale în timp ce intra pe autostradă, unde liniile galbene de pe asfalt se unduiau deja din cauza căldurii.

După 13 ani de condus pe această rută, cunoştea toate virajele. A traversat frontiera de stat pentru a intra în Vermont şi a lăsat în urmă lacul Champlain în vreme ce câmpiile cedau locul centrelor comerciale. Drumul era pustiu şi Saffy a scos pachetul de ţigări din torpedou. Teoretic, nu mai era fumătoare încă din adolescenţă. Dar în timpul acestor deplasări îşi permitea câte ţigări voia. Deja îşi încălca propriile reguli. Şi, deşi se simţea de pe acum vinovată, ruşinată, i se părea inutil să-şi refuze această mică plăcere.

Nu avea nevoie de ceva anume de la Ansei Packer. Niciodată nu s-a apropiat de el, nu şi-a anunţat

niciodată prezenţa. Motivaţia ei nu avea nicio logică, niciun fundament – voia doar să vadă. Să se uite. Când centrele comerciale au lăsat loc şirurilor de case vechi şi dărăpănate, a scuturat scrumul ţigării pe geam şi şi-a imaginat că obsesia ei era un carusel vechi şi ruginit, care se învârtea la nesfârşit.

Când a ajuns la căsuţa galbenă, dimineaţa se transformase într-o zi fierbinte de vară. Saffy a parcat lângă bordură. Şi-a deschis carneţelul, a inspirat lung şi a început să privească locul cu ochii mijiţi.

Totul arăta diferit acum că Jenny plecase. Iarba era prea înaltă, plantele din ghivece se ofiliseră, pe verandă erau împrăştiaţi pantofi bărbăteşti murdari de noroi. Abia după a treia vizită în decurs de nouă luni, Saffy sunase la spital pentru a afla ceea ce era evident. *Texas,* spusese recepţionera. *A găsit un post acolo.*

Jenny plecase.

Saffy nu vorbise cu Jenny decât atunci, în faţa spitalului, în urmă cu 13 ani. Când îşi amintea de acel interogatoriu ratat şi de stângăcia ei, simţea un fel de tandreţe pentru versiunea sa mai tânără. Atunci făcuse primii paşi ca anchetatoare, atât de plină de speranţă, atât de

lipsită de tact. în următorii zece ani, în zilele libere şi în weekendurile în care nu avea nimic de făcut, Saffy o văzuse pe Jenny schimbându-se puţin câte puţin. Văzuse sticlele de vin care umpleau coşul de reciclare, reality-show-urile urmărite la televizorul cu sonorul dat tare, faptul că Jenny şi Ansei îşi petreceau serile separat, Jenny în living, Ansei în garaj. Odată o văzuse şi pe sora lui Jenny – tulburătoare

asemănarea – în vizită cu doi copii. Jenny răsese în timp ce îl instala pe băieţel în scăunelul de maşină.

Acum, casa părea abandonată, deşi camioneta lui Ansei era parcată în diagonală pe alee. Ghirlandele de lumini se desprinseseră de pe acoperişul verandei, atârnând pe gard, iar perdelele cu imprimeu cu cireşe cădeau strâmb la fereastra bucătăriei. Cuprinsă de o frustrare familiară, Saffy porni motorul. Ce prostie că venise! Nu era nimic aici. îi venea să plângă de ciudă, atât de inutilă i se părea prezenţa ei. Tocmai se pregătea să întoarcă, să se forţeze să plece spre casă, când auzi scârţâitul uşii antiţânţari.

Ansei ieşi din casă într-o pereche de cizme grele de lucru, cu blugii stropiţi de var. Purta un tricou uzat, îngălbenit la subsuori, întins peste burtă. Părul începuse să i se răărească, ochelarii cu rame din acetat îi stăteau cocoţaţi pe nasul transpirat. Saffy se îndreptă în scaun, curioasă, în timp ce el urcă în cabina camionetei.

Saffy aşteptă puţin, cât timp el ieşea cu spatele de pe alee. îi părea rău că nu avea la ea un pachet de gumă de mestecat – gâtul i se uscase şi se iritase din cauza ţigărilor.

*

Dacă era un lucru pe care îl învăţase în meseria ei, atunci acesta era: bărbaţii ca Ansei nu tolerau vulnerabilitatea. Nu o puteau suporta.

*

Existau modele, desigur. Tendinţe, similitudini, profiluri schiţate de FBI. Cu ajutorul lor, Saffy şi anchetatorii ei identificaseră numeroşi suspecţi – profesorul de gimnastică preocupat de fetele mai timide, violatorul care mergea la toate primăriile unde se ţineau conferinţe de presă pentru a-şi auzi propriile crime povestite şi repovestite, fostul puşcaş marin care îşi bătuse prima soţie, o bătuse şi pe a doua soţie, o omorâse pe a treia. Dar Saffy îşi atribuia succesul unui lucru cert: pentru fiecare criminal care se potrivea unui stereotip, existau zeci care nu corespundeau. Fiecare creier era diferit în deviaţia lui – suferinţa umană se manifesta în moduri diferite, misterioase. Trebuia să găseşti punctul de declanşare, locul unde a ajuns durerea şi rana s-a infectat, punctul slab din persoanele brutale, cel care le împingea la violenţă. Saffy ştia că era necesar să sondeze aceste complexităţi psihologice ale suspectului pentru a încerca să-l înţeleagă, ceea ce i se părea un act intolerabil de intim, insuportabil de uman. Uneori, ca o formă de iubire perversă.

⋆

în cei zece ani de când Saffy îl urmărea pe Ansei Packer, nu îl văzuse niciodată părăsind acel orăşel din

Vermont. îl urmărise până la supermarket, până la magazinul de mobilă unde lucra, până la barul din cartier. Odată îl urmărise până la un grătar într-o curte, unde se aşezase la o masă de picnic să bea o bere, în timp ce Jenny vorbea cu prietenele ei.

Acum, Saffy aştepta să-l vadă semnalizând dreapta sau stânga sau aprinzând stopurile de frână, dar Ansei continua să meargă. Se îndrepta spre nord, pe lângă Lacul Champlain. A traversat graniţa cu statul New York, a trecut pe lângă casa lui Miss Gemma şi a urcat spre Lake Placid. Până a ieşit în sfârşit de pe autostradă, trecuseră ore şi Saffy îşi simţea vezica gata să explodeze. Ajunseseră pe un teritoriu care intra sub jurisdicţia ei – un orăşel pe care Saffy îl cunoştea din auzite: Tupper Lake, New York.

în sfârşit, ţi-ai luat şi tu un weekend liber, o tachinase Kristen la telefon în urmă cu câteva seri. *Ce planuri ai, căpitane?* Kristen o invitase la meciul de fotbal al fiului ei din această dimineaţă, meci de play-off în cadrul campionatului, iar Saffy avea să-l rateze fără nicio explicaţie. Se gândea la sâmbăta pe care ar fi trebuit să şi-o dorească: felii de portocală la pauză, o grămadă de camioane de jucărie pe o pătură de picnic, îngheţată în drum

spre casă.

în loc de asta, era aici, foindu-se incomod în timp ce ajungeau în partea de nord a Tupper Lake. Camioneta lui Ansei se opri pentru scurt timp la o benzinărie, apoi trase în faţa unei case vopsite într-un albastru aprins. în timp ce el cobora din maşină, Saffy studie mai bine locul.

Era un restaurant. Un meniu plastifiai era afişat în fereastră şi deasupra uşii atârna un mic panou din fier forjat, ruginit, abia vizibil.

Bluc House.

Era aproape amiază şi Saffy simţea o nevoie disperată să facă pipi. N-ar trebui să facă asta – nu era o idee bună şi cu siguranţă nu aşa proceda un poliţist. Dar ştia că îl va urma înăuntru. îşi construise cariera pe un principiu, care îi dovedise în repetate rânduri că avea dreptate: toată lumea avea secrete. Toată lumea ascundea ceva.

Şi Saffy la fel. în prezent, se ducea la un psihoterapeut, o femeie pe nume Laurie, care lucra la etajul unu al unei vechi clădiri de birouri. Laurie ţinea o cutie de şerveţele pe măsuţa de cafea şi o colecţie liniştitoare de plante în ghiveci pe pervazul ferestrei. Vorbeau mai ales despre munca lui Saffy, despre ororile pe care le vedea în fiecare zi: femei omorâte în bătaie în

paturile lor, copii înfometaţi şi legaţi cu lanţuri în subsol, nenumărate cazuri de supradoze. Adesea, Saffy încerca să schimbe subiectul, să vorbească despre lucrările de renovare din casa ei – recent îşi remobilase bucătăria, cu ajutorul lui Kristen – sau despre aventurile amoroase cu bărbaţii care doar erau în trecere prin viaţa ei, nereuşind niciunul să-i stârnească interesul. I-a povestit lui Laurie despre dosarul cu reţete pe care îl ţinea pe pervazul bucătăriei; mâncăruri Rajasthani, ca *laal maas* şi *dai baati.* Petrecuse ore întregi să le caute pe Google şi să comande ingrediente cu livrare prin poştă. Dar Laurie revenea mereu la serviciu. La atrocităţile din cotidianul lui Saffy. Ce *te atrage la această meserie?* îi plăcea lui Laurie să întrebe, cu fruntea încreţită, cu bună intenţie. *Ce parte din copilul tău interior se simte ca acasă în traumă?*

Saffy se lupta mereu cu impulsul de a-şi da ochii peste cap. Se gândise să renunţe cu totul la psihoterapie, dar voia să dea un exemplu pentru tinerii ei anchetatori, bărbaţi care se ascundeau în spatele masculinităţii fabricate a muncii de poliţist, spunând cu jumătate de gură glume cu gay în timp ce scuipau tutun. Era căpitan acum. Ştia că ei o observau cu

atenţie.

în timp ce îl privea pe Ansei urcând treptele de la intrarea în Blue House, Saffy şi-a adus aminte de întrebarea pe care i-o punea Laurie, cu aerul ei înţelept şi enervant, cu capul înclinat: *Ce poţi să-mi spui despre copilul tău interior?*

Foarte bine, se gândi, încuviinţând, în timp ce Ansei se apropia de uşă. *Ce vrei să ştii despre el?*

Saffy se gândea uneori cu nostalgie la această fetiţă, trează în patul de sus, de la miezul nopţii până spre dimineaţă. Nu avea decât o singură dorinţă: ca mama ei să se întoarcă din morţi. Se întreba atât de des despre tatăl ei, care căpătase un fel de dimensiune mitică, la fel ca justiţia sau adevărul, veşnic de nepătruns. în ciuda suferinţei care îi marcase copilăria, lucrurile fuseseră mai simple la Miss Gemma, când ea ştia exact ce îşi dorea şi când această simplă dorinţă se regăsea în tot, ca un curent constant.

Dar acum dispăruse. Saffy se scuturase de acest sentiment de dor, îl înlăturase încă din timpul adolescenţei sale rebele şi la începutul confuz al maturităţii. îl înlocuise cu rapoarte de caz depuse la ora 3 dimineaţa, cu interogatorii prelungite până îi făcea pe suspecţi să

plângă, cu drumuri lungi de şapte ore doar pentru a discuta cu un martor. Saffy îl privea cu atenţie pe Ansei care tocmai intra în restaurant şi se întreba la câte dintre visuri lui renunţase – sau poate, lucru şi mai important, de care anume se mai agăţa.

*

Interiorul restaurantului Blue House era primitor şi luminos, învechit şi obosit, un stabiliment familial care, în mod clar, cunoscuse şi vremuri mai bune. Când Saffy intră pe uşă, un clinchet de clopoţel îi anunţă sosirea, stârnindu-i o mică tresărire de panică – nu era o idee bună ce făcea. Ar fi trebuit să plece şi să se ducă direct acasă la Kristen să mănânce împreună o pizza în curtea din spate, o tradiţie de-a lor după meciurile de fotbal.

Dar, în acelaşi timp, i se părea necesar şi surprinzător de legitim să rămână.

— Vă servesc cu ceva?

Femeia de la intrare îi zâmbi călduros. Avea părul creţ prins cu o bentiţă elastică, iar şorţul îi era pătat cu ketchup şi grăsime. Saffy îi dădea în jur de 30 de ani. Pe şorţ avea prins strâmb un ecuson cu numele: *Rachel.*

— Doar un ceai cu gheaţă, spuse,

făcând semn cu capul spre bar.

încerca să vorbească pe un ton normal, nu ca un poliţist în exerciţiul funcţiunii, deşi cu greu reuşea să mai facă diferenţa.

— Şi puteţi să-mi arătaţi unde este toaleta?

în timp ce Rachel îi arăta spre partea din spate a restaurantului, Saffy îl căută repede cu privirea pe Ansei. Nu a durat mult până să-l găsească. Stătea la o masă lângă fereastră, pe un scaun şubred, faţă în faţă cu o tânără. O adolescentă. Avea părul împletit într-o coadă lăsată pe umăr – părea timidă, emoţionată.

Ajunsă la baie, a încuiat uşa, încercând să se calmeze. Era îngrozită – o groază nouă şi intensă. Cu cliiloţii în jurul genunchilor, Saffy expira în palme, asaltată de mirosuri de înălbitor, urină şi mâncare prăjită, toate amestecate într-un nor greţos. Se simţea ca o proastă, paranoică. Dar, în timp ce îşi clătea mâinile tremurânde cu apa caldă de la robinet, imaginea îi tot revenea în minte: dorinţa din privirea lui Ansei. Fata aceea era tânără. Prea tânără.

Revenind în restaurant, la capătul barului o aştepta un pahar de ceai cu gheaţă. O mică pată de condens se formase deja pe suprafaţa de vinilin cojită.

— Doriţi să mâncaţi ceva?

Saffy scutură din cap, de parcă îşi înghiţise limba. Rachei dispăru în bucătărie şl, când uşa se închise în urma ei, văzu fotografia, înrămată, imprimată pe hârtie de calitate, prinsă de uşa bucătăriei şi înconjurată de un mic altar din flori uscate şi mesaje scrise de mână. în ea era un bărbat care zâmbea, în faţa unui perete cu lambriuri albastre – chiar în această casă –, cu o fetiţă în braţe, care îl ţinea cu mâinile de după gât. Privind-o, Saffy tresări, cuprinsă de o nelinişte şi mai mare. Nu din cauza numelui – Ellis Harrison – sau a datelor, 1977-2003, care arătau că el murise la 26 de ani. Nici din cauza fetiţei, în mod clar o versiune mai tânără a adolescentei care stătea acum în colţ. Ci a trăsăturilor de pe chipul acestui bărbat. A zâmbetului său. Semăna foarte mult cu Ansei Packer.

— De fapt, spuse Saffy când se întoarse Rachei, aş vrea un sendviş cu ton.

în timp ce se forţa să mănânce sendvişul, trăgea cu urechea. Stând la bar, era cu spatele la masa lui Ansei, dar tot prinse câteva frânturi din conversaţie. Vocea fetei zicând: *Înştiinţare de executare silitei de la bancă. Nu ştiu ce vom face.*

— De când aveţi restaurantul? o întrebă pe Rachei când îi aduse nota de plată, într-o copertă de plastic soios.

— Eu şi soţul meu am cumpărat casa în 1997. De atunci funcţionăm.

Saffy arată cu capul spre memorialul de pe uşa bucătăriei.

— îl conduceţi singură?

Rachel se sprijini de bar, lăsând să i se vadă epuizarea în încreţiturile ochilor.

— Nu sunt singură. O am pe fiica mea.

Amândouă se întoarseră să o privească. Ansei îşi trecea absent o mână prin părul rărit. Fata, cu obrajii îmbujoraţi, învârtea un pai de plastic prin rămăşiţele de gheaţă dintr-un pahar gol de Coca-Cola. O teamă cruntă, incontrolabilă, s-a ridicat în gâtul lui Saffy. *Fugi,* îi venea să strige. *Fugi de acest bărbat.*

— Câţi ani are? întrebă.

— Are 16, răspunse Rachel, dându-şi ochii peste cap şi luminându-se la faţă. Dar Blue crede că are 30.

Saffy a lăsat o bancnotă de 20 de dolari pe tejghea şi a plecat, îndreptându-se spre maşină cu picioarele tremurând. Soarele bătea cu putere pe asfalt. Ansei şi fata aceea...

16 ani.

Exact vârsta care îi plăcea.

⋆

A fost un accident ce s-a întâmplat cu fetele din 1990. A fost un moment de nebunie, a fost un act planificat cu grijă, a fost opera unui criminal în serie aflat în trecere prin oraş. A fost tatăl cuiva, unchiul cuiva, fratele dezaxat al cuiva. Sau poate – doar poate – a fost Ansei Packer. La un moment dat, *de ce* a încetat să mai conteze, pierzându-se în întrebarea crucială „cine”. Nedreptatea părea brutală, de o cruzime inutilă. Anii de reflecţie şi de observaţie, apoi inevitabila uitare. La un moment dat, toate au devenit Marjorie Lawson, întinsă pe jos, cerând dreptate.

*

Luni dimineaţă la secţie, biroul comun forfotea de activitate. Locotenentul Kensington a bătut vesel la uşa biroului lui Saffy, cu două degete, îmbrăcat în uniforma proaspăt călcată, cu părul pieptănat pe spate. Verigheta îi strălucea slab pe deget. Soţia lui Kensington n-o suportase niciodată – poliţiştilor le plăcea să răspândească zvonuri despre Saffy şi Kensington, rivali care lucrau cot la cot. Ea le ignora, străduindu-se să-şi reprime exasperarea. Kensington era un

nemernic şi un poliţist mediocru, dar se ridicase în ierarhie mizând pe charismă.
— Procurorul întreabă cum stăm, zise Kensington, legănându-se pe călcâie.
— Nu avem ce sa-i dăm, replică Saffy.
— Pot să te-ajut cu ceva? întrebă el, cu vocea gâlgâind de empatie.

Saffy se minuna de tupeul acestui om, care stătea acolo cu o figură nevinovată, ca şi când nu el ar fi creat această problemă. Kensington se îmbatase într-o seară, recunoscuse un membru al juriului, un bărbat care stătea pe scaun la bar, îl abordase şi intrase în vorbă cu eL Fusese salvat de unchiul sau, căpitan cu vechime la o altă unitate şi foarte respectat. Dacă Saffy ar fi făcut greşelile lui Kensington, ar fi fost concediată pe loc.
— Du-te şi caută-mi-o pe Corinne, îi spuse.

îşi perfecţionase acest ton, amabil şi totodată tranşant. Avea grijă să rămână calmă la serviciu – spre deosebire de predecesorul ei, care odată spărsese geamul unei maşini cu pumnul.

Trecuseră două zile de când îl urmărise pe Ansei până la Blue House şi imaginile o urmăreau, tulburându-i concentrarea. Chiar şi în timpul

raportului de dimineaţă, când răspundea la întrebări alambicate şi împărţea diverse sarcini, îi vedea în faţa ochilor: Ansei şi fata stând liniştiţi la masa din restaurant. Simţise în întâlnirea lor emoţia îmbujorată a unui rendez-vous, ceea ce pe Saffy o nedumerea, dată fiind prezenţa mamei la tejgheaua barului. Nici nu putuse să doarmă, amintindu-şi cu ce ochi îl privea Blue pe Ansei, ca şi cum aştepta ceva de la el. Nu reuşea să-şi dea seama la ce anume fusese martoră.

Când Corinne a băgat capul în biroul ei, Saffy îşi masa tâmplele, simţind că o cuprindea durerea de cap. Corinne insista să i se spună pe numele mic, evitând astfel o bună parte dintre ironiile colegilor, jenaţi de sonoritatea prea feminină şi îndrăzneaţă.

— Ia loc, spuse Saffy.

— M-am uitat peste dosarul apărării, începu Corinne, scoţând un oftat. Nu-i a bună, căpitane. Dacă procuratura nu reuşeşte să convingă martorii să depună din nou mărturie, nu cred că putem nici noi.

— Ne scapă ceva.

— Probabil. Şi, dacă da, e ceva îngropat adânc.

în biroul comun se auzeau urletele şi hăhăielile băieţilor, gălăgioşi ca

întotdeauna. Probabil că situaţia fusese cu totul alta pentru Corinne la NYPD, de unde o adusese Saffy. Ca femeie de culoare, în Bronx se simţise mai puţin izolată. Uneori, Saffy se întreba dacă regreta că se mutase aici, pentru a lucra sub comanda ei. Saffy însăşi se lupta de multă vreme cu contradicţiile meseriei sale: privilegiile pe care i le conferea insigna, pe de-o parte, şi faptul că închisorile erau pline aproape în întregime de infractori de culoare, pe de altă parte. Se simţise de multe ori rănită de remarcile înţepătoare ale oamenilor ignoranţi, ale celor rău intenţionaţi şi ale celor bine intenţionaţi deopotrivă – ştia ce însemna asta, să aibă un pistol la şold. Având-o pe Corinne aici, se simţea fără îndoială mai puţin singură.

— De data asta am putea merge pe premeditare, sugeră Corinne. Toate apelurile pe care Marjorie le-a făcut către poliţie, incidentele domestice. Am putea să insistăm mai mult în direcţia asta. Dar acuzarea ştie că nu avem nimic concret.

Saffy se gândea la faţa lui Greg Lawson. Palidă şi plinuţă, buhăită de alcool. încă un om rău, cu capul plecat în faţa juriului. Partea asta a meseriei o întrista cel mai tare. Nu cadavrele, sau dispariţia copiilor, sau creşterea

îngrijorătoare a consumului de opioide. Ci asta: bărbaţi ca Lawson, care credeau că simpla lor existenţă îi plasa deasupra legii. Bărbaţi care primiseră totul, distruseseră totul şi continuau să ceară.

— Te simţi bine? întrebă Corinne, ridicându-se să plece.

în unele seri, după serviciu, Saffy şi Corinne se duceau împreună la fast-foodul de pe autostradă şi se tratau cu cheesecake şi cafea – aceiaşi fast-food de unde dispăruse Angela Meyer. Discutau, formulând ipoteze noi despre posibili suspecţi; reluau supoziţii mai vechi. Cazurile lui Izzy, Angela şi Lila erau încă deschise, deşi nimeni nu se mai atinsese de ele de ani buni. îi făcuse un rezumat iui Corinne, prezentându-l pe Ansei Packer drept posibil suspect, dat fiind că celelalte piste nu duseseră nicăieri.

— Am nevoie de ajutorul tău pentru altceva, zise Saffy. închide uşa.

*

Apartamentul lui Saffy părea şi mai pustiu în această seară. îşi scoase pantofii din picioare, apoi îşi încuie insigna şi pistolul în dulapul din hol. Tăcerea era apăsătoare – în lumina slabă a înserării, sufrageria ei părea austeră şi lipsită de viaţă, mobilierul profilându-se ca nişte umbre crepusculare. Se lăsă să cadă pe

canapea, îşi scoase telefonul din buzunar şi îşi deschise e-mailul personal. Camera se lumină în albastru în timp ce inboxul se reîncărca.

Nimic.

Femeia a spus că ar putea dura câtva timp, încercase Kristen să o liniştească. Ideea cu agenţia fusese a lui Kristen – ea adusese vorba prima dată, când deschideau cutia de perne decorative pe care le comandaseră din India. începuse lucrările de renovare, cu ajutorul lui Kristen, bazându-se pe impecabilul simţ al culorilor pe care îl avea prietena ei. Cu câţiva ani în urmă, când Saffy începuse să se intereseze de cultura indiană – religie şi artă, geografie şi mâncare, cunoştinţele de bază pe care ar fi putut să i le transmită tatăl ei –, comandase un tablou înrămat cu Jaipur, realizat de un artist din Rajasthan. îl atârnase pe perete în dormitor şi prezenţa lui o liniştea când îl studia adesea înainte să adoarmă.

Ştia foarte puţine despre tatăl ei. Doar că fusese student la sociologie la Universitatea din Vermont la fel ca mama ei, venise din Jaipur şi se întorsese acolo înainte să se nască ea. Shaurya Singh. Nu de mult, Saffy dăduse o căutare rapidă a numelui şi

descoperise că îl purtau sute de bărbaţi – numele se traducea aproximativ cu *vitejie,* citise ea, şi îi plăcea să îşi imagineze că acea forţă curgea prin propriul sânge.

Mai neliniştită decât ar fi vrut să recunoască, îşi reîncărcă mesageria. Agenţia o avertizase că ar putea dura luni, ba chiar ani, pentru a găsi un părinte biologic. Saffy nu ştia dacă mama ei îl informase că rămăsese însărcinată – dacă acesta fusese motivul pentru care el plecase – sau dacă tatăl ei nici nu ştiuse de existenţa ei. Se aştepta să primească veşti proaste. Dar deocamdată nu aflase nimic. îşi derula emailurile în fiecare dimineaţă la prima oră, sperând să găsească sigla agenţiei, dar degeaba. Trecuseră peste şase săptămâni.

Ştia că ar trebui să-şi pregătească ceva de mâncare, poate o pizza congelată, să se schimbe de hainele de lucru şifonate, să se pieptăne. în loc de asta, îi trimise un mesaj lui Corinne, care probabil ajunsese deja acasă, mânca şi se uita la televizor sau făcea jogging pe câmpul din spatele fermei de familie a soţiei sale.

Ai găsit ceva?

A aşteptat.

★

— Sunt rude, spuse Corinne, cu

răsuflarea întretăiată, a doua zi după-amiază. Ansei Packer şi familia Harrison.

Se refugiaseră în localul lor preferat, unde cafeaua lui Saffy se răcea într-o cană galbenă pătată. La secţie, unde toată lumea aştepta instrucţiunile ei, atmosfera i se păruse prea apăsătoare.

— Ansei nu are rude, replică Saffy prea repede.

Corinne ridică din sprâncene. De fiecare dată când se aşezaseră la această masă, rememorând cazuri vechi nerezolvate, construind teorii şi reexaminând motive, Saffy îl descrisese pe Ansei ca suspect. Nimic mai mult. Dar instinctul lui Corinne era infailibil – principalul motiv pentru care o recrutase. Ochiul ei de vultur vedea dincolo de munca de detectiv, în însăşi esenţa unei persoane. *Este ca un poligraf uman,* glumise Melissa, soţia lui Corinne, când, spre sfârşitul verii, organizase o petrecere în preajma unui foc de tabără pe proprietatea familiei. Saffy nu-i spusese lui Corinne despre casa lui Miss Gemma sau weekendurile pe care le petrecuse cantonată în Vermont în ultimii zece ani, dar nu s-ar fi mirat dacă subordonata ei ar fi aflat într-un fel sau altul.

— Rachel Harrison a fost căsătorită

cu Ellis Harrison. Au cumpărat restaurantul şi au avut o fată, Blue, când erau foarte tineri. El a murit în 2003. De cancer. I-am găsit fişele şcolare, a învăţat la un liceu privat în oraş – un consilier de orientare a notat că Ellis fusese adoptat, aşa că am sunat la arhivele comitatului să verific. Şi ghici cine avea un frate mai mare, din acelaşi raport de caz?

— Bebeluşul, murmură Saffy.

— Ellis şi Ansei au fost abandonaţi la o fermă din afara oraşului. Uite adresa, dacă vrei.

Corinne împinse pe masă un colţ de hârtie pe care Saffy îl băgă repede în buzunar.

— Dar de ce se află Ansei acolo? La Blue House?

— Asta nu pot să-mi dau seama. Blue urmează să înceapă anul întâi la liceul din Tupper Lake. Rachel se ocupă de restaurant. Au doar doi angajaţi, un bucătar şi un spălător de vase. Dar financiar stau prost, foarte prost. Au de achitat un împrumut uriaş şi se pare că banca va începe curând să-i preseze.

— Deci poate că ea i-a cerut ajutor. Bani?

— Poate, zise Corinne, ridicând din umeri. Deşi nu-mi face impresia că .Ansei se scaldă în bani, totuşi.

Saffy se apăsa cu două degete pe

rădăcina nasului, încercând să atenueze presiunea pe care o simţea crescând.
— Poate că Blue nici nu ştie asta. Poate că l-a invitat acolo ca să-i ceară ajutorul. Dar cum I-a găsit? Şi de ce acum?
— Asta mă întreb şi eu.
Corinne o privea cu un fel de milă. Saffy aruncă un ochi pe fereastră, la parcarea pustie sub soarele torid.
— De ce cazul ăsta, căpitane? Procesul Lawson se apropie, ce căutăm noi aici?
— Am o bănuială.
Undeva în fundul minţii, Saffy şi-o imagina pe Moretti dând ochii peste cap. Cea mai importantă lecţie pe care i-o transmisese fosta ei şefă: bănuielile nu însemnau nimic, câtă vreme nu se materializau în ceva concret.
— Bănuielile nu...
— Ştiu, o întrerupse Saffy. Am nevoie de asta, Corinne. Rămâi cu mine de data asta.
Corinne luă o gură din cafea, apoi ridică din umeri.
— Ca să bată drumul până acolo, probabil că Packer a avut un motiv. Poate că ai dreptate. O fi ceva la mijloc.
Chelneriţa le aduse nota de plată. Era tânără, la vreo 20 de ani, cu

decolteul plin de pistrui. Saffy se întreba dacă acest local îşi amintea de Angela Meyer, dacă mai vorbeau despre ea uneori sau dacă ea dispăruse din memoria colectivă a locului. Şi şi-a dat seama, spre surprinderea ei, că, pentru prima oară după mulţi ani, se simţea precaută, circumspectă. Temătoare.

A

Când Saffy şi-o imagina pe Angela, o vedea pe o plajă. în California sau poate Miami. Un cer întins, albastru, deasupra unui balcon spaţios. Angela ar fi devenit agent imobiliar sau reprezentant farmaceutic, proprietara unui mic apartament pe litoral. Şi-ar fi petrecut duminicile făcându-şi măşti pentru faţă, ar fi învăţat să gătească risotto – s-ar fi plictisit, ca Saffy, de majoritatea bărbaţilor cu care se întâlnea. Şi-o imagina deseori, stând pe acel balcon în pijamaua ei preferată, de mătase, savurându-şi singurătatea, în timp ce soarele apunea peste valurile blânde.

Cu şapte zile înainte de procesul Lawson, Saffy s-a întors la Blue House.

Era într-o dimineaţă din cursul săptămânii. Numai Corinne ştia unde plecase. Când îi promisese că se va întoarce repede, Corinne îi aruncase o privire îngrijorată. Era o tactică de

evitare, desigur, dar Saffy era epuizată din cauza cazului Lawson. Trebuia să se concentreze pe altceva, orice. Când Rachel îi aduse farfuria cu ouă, însoţite de nişte clătite, Saffy observă băşicile de pe degetele ei. Se arsese de marginea cuptorului.

— Mă bucur să te revăd, zise Rachel, ştergându-şi mâinile de şorţ.

La o combină audio din colţ cântau nişte melodii de rock clasic. Saffy îşi plimbă privirea prin sală: zece mese cu câte patru scaune fiecare, şerveţele şi tacâmuri, gata să primească clienţi. Ea era singura clientă. Blue House arăta ca un cămin tradiţional, de clasă mijlocie, care altădată reflecta aspiraţiile proprietarilor, dar acum era uşor neîngrijit. Parterul fusese reamenajat astfel încât să adăpostească o bucătărie profesională – şi, în fund, o scară ducea spre etaj, unde erau camerele de locuit. în timp ce spărgea gălbenuşul cu furculiţa, din curtea din spate se auzi un hohot de râs.

Pe fereastră, o văzu pe Blue care urca treptele verandei. Ducea în braţe o cutie cu scule, prea grea pentru ea. Avea părul strâns într-o coadă răvăşită şi purta un tricou pe care scria *Tupper Lake Track & Field,* nişte minusculi pantaloni scurţi din denim, şlapi de plastic care îi lipăiau

în picioare.

în spatele ei: un bărbat. Râdea înfundat, cu vocea joasă şi groasă.

Ansei.

Era uluită, nu-i venea să creadă. Un moment de stupoare, urmat imediat de o nedumerire iritată. Saffy clipi puternic, încercând să înţeleagă – Ansei nu trebuia să fie aici. Trebuia să fie în Vermont, să lucreze la magazinul de mobilă, să doarmă în cearşafurile lăsate de Jenny. N-ar trebui să fie aici, scoţând o ruletă din buzunar pentru a măsura balustrada dărăpănată. Ansei îşi luă creionul de după ureche şi îi spuse ceva lui Blue. Nu auzea ce vorbeau, doar tonul conversaţiei lor, relaxat, fără griji.

Vechea frică tresări în ea, bătând frenetic din aripi.

— E totul în regulă?

Rachel se uita la mâncarea neatinsă a lui Saffy, peste care se formase o crustă.

— Faceţi reparaţii? întreba, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic, tăind clătitele cu partea laterală a furculiţei.

— într-un fel. Ne-a fost greu în ultimii ani şi avem un prieten care ne ajută. în curând vom redeschide şi terasa.

— Văd că şi fiica ta dă o mână de ajutor.

Un zâmbet politicos. O sclipire de

suspiciune abia perceptibilă.
— De unde ziceai că eşti? întrebă Rachel, punând cafetiera pe masă.
— Din Essex, răspunse Saffy prea repede. Fac drumeţii.
— Ai venit în locul potrivit.
În timp ce Rachel se lansa într-o descriere a celor mai populare trasee de drumeţii din zonă, Saffy încuviinţa şi în acelaşi timp trăgea cu urechea la zgomotele de afară. Râsetele lui Blue şi Ansei razbăteau uşor prin geam.
— O să revin cât de curând, promise în timp ce achita nota de plată.
Rachel încuviinţă, zăbovind cu privirea asupra lui Saffy puţin mai mult decât era necesar înainte să ia farfuria pe care ouăle se încleiaseră.

⋆

Tupper Lake era un orăşel mic, frumos, asemănător cu celelalte şase care înconjurau Lake Placid. Saffy conducea încet, studiind străzile vechi şi pitoreşti. Lacul era o întindere de ape tulburi şi verzi, pline de alge, peste care se întindeau nişte docuri dărăpănate. Avea o mică bibliotecă cu acoperişul înclinat, o clădire de gimnaziu combinată cu liceu. Un muzeu, un McDonald's, o benzinărie Stewart. O pârtie de schi dezafectată, presărată cu telescaune abandonate. Un motel mic la câteva străzi de Blue House. Când a văzut camioneta

staţionată în parcare, Saffy a simţit un gol în stomac.

Un pick-up alb, murdar de noroi.

Ansei era cazat acolo.

Misterul se adânceşte, îşi zise, apoi porni climatizarea şi îşi ridică părul transpirat de pe ceafa. Tupper Lake făcea parte din povestea care o obseda de ani întregi, o bântuia, inexplicabil. Era povestea Iui Ansei, a Lilei şi a inimii lui Saffy – un ghem încâlcit şi înnodat.

*

Tu ce vrei, Saffron? o întrebase Laurie, în timpul şedinţei din săptămâna precedentă.

întrebarea era simplă şi directă. Saffy se albise în timp ce Laurie o privea de după ochelarii lăsaţi pe vârful nasului. Pe peretele din spatele biroului ei atârnau o serie de peisaje: întinderi imense de câmpii şi iazuri mlăştinoase.

Discutaseră despre Phillip, un pilot cu care Saffy se întâlnise cu un an în urmă. Se despărţiseră când lucrurile deveniseră prea serioase şi el începuse să-şi manifeste nemulţumirea dacă ea răspundea la telefonul de serviciu după cină.

Aspiri la succes profesional, spusese Laurie, întrerupând liniştea care se prelungea. *Asta este evident.*

Dar pe mine mă interesează lucrurile care trăiesc sub această aspiraţie. O nevoie de acceptare? De admiraţie? De iubire?

Nu iubirea îmi lipseşte, îi replicase. Şi era adevărat. O avea pe Kristen şi pe băieţi, care se aruncau în braţele ei când mergea în vizită seara în timpul săptămânii, aducând cutii de gogoşi de la Entenmann. Avea bărbaţi ca Phillip, Brian sau Ramón de la brigada antitero, care veneau pe la ea din când în când şi făceau ce le cerea. O avea pe Corinne şi echipa ei de anchetatori. Avea seri lungi în care rezolva mistere. Toate aspectele sordide ale muncii de poliţist i se păreau suportabile, prin această lentilă a poveştii de iubire dintre ea şi adevăr. Doar că acest concept, adevărul, devenea din ce în ce mai evaziv. Nu înţelegea ce rost avea să caute adevărul, dacă nu putea să aibă încredere că el va triumfa. Totul începuse atât de simplu: Saffy voia să prindă oamenii răi şi să-i închidă. Dar nici asta nu era dragoste. Era ceva dur, ceva furios – partea din ea pe care o cunoştea cel mai intim.

Laurie o privise atât de lung şi de insistent, încât Saffy începuse să se agite pe scaun, durerea din sufletul ei ridicându-se ca un nod în gât. O înţepa. Clocotea. Nu mai scosese

niciun cuvânt. La jumătatea şedinţei, s-a ridicat şi a plecat.

*

Ferma se afla la 16 kilometri de Essex, într-o zonă rurală nelocuită şi sălbatică. GPS-ul o ghida pe un drum desfundat, cu crengi căzute şi materiale de construcţie abandonate, în timp ce copacii de pe margine îşi întindeau ramurile pe deasupra ca nişte tentacule de verdeaţă. Când a ajuns în sfârşit într-un luminiş, vocea de pe telefon a anunţat că ajunsese la destinaţie.

Terenul era abandonat de mult timp. în mijlocul luminişului a descoperit rămăşiţele unei case a cărei structură se prăbuşise. Avea încă nişte pete de vopsea galbenă pe ce mai rămăsese din pereţii exteriori. Saffy îşi imagina că trebuie să fi fost plăcută cândva – veranda din spate, deşi avea grinzile lăsate şi crăpate, era încă intactă, oferind o privelişte frumoasă spre munţi. Ferma fusese descoperită de vagabonzi sau de adolescenţi care căutau un loc unde să petreacă; era genul de loc pe care vechea gaşcă a lui Travis l-ar fi adorat, izolat şi oarecum înfricoşător, bun de devastat fără probleme. Câmpul în pantă de dincolo de casă era plin de gunoaie, iar scândurile

care placau ferestrele erau acoperite cu graffiti.

Saffy se strecură printre dărâmături, zgomotul paşilor ei pierzându-se în vânt. Pe măsură ce se apropia, casa părea să suspine. Cu cât se apropia mai mult, cu atât se simţea mai neplăcut – casa emana o energie bolnavă, fantomatică.

Nu voia să intre. Treptele din faţă scârţâiau sub greutatea ei. Din prag, se vedeau resturi de mobilă veche, spartă de oameni sau animale. Şemineul era plin de gunoaie. Ferestrele fuseseră sparte, iar soarele după-amiezii se strecura prin cioburile de sticlă rămase.

Nu-i plăcea să şi-i imagineze aici. Doi băieţei, jucându-se pe podeaua de lemn nefinisat. Unul mai mărişor, celălalt un bebeluş. Nicio mamă nu ar fi fost bună aici. Niciun tată nu ar fi fost blând. Saffy ştia ce înseamnă abandonul, nefericirea, singurătatea. Ştia ce era violenţa, după ce-şi petrecuse toată viaţa urmărind-o, ştia cum persista, puterea ei de a pângări pentru totdeauna. Violenţa lăsa întotdeauna o amprentă.

*

Când s-a întors la secţie după prânz, atmosfera era încordată. Poliţiştii erau aplecaţi asupra hârtiilor, ciudat de tăcuţi şi de

cuminţi. De câteva săptămâni, ascultau la volum maxim o combinaţie oribilă de country şi rap – Tim McGraw şi Fio Rida –, dar acum era linişte. Trecând pe lângă recepţie, Jamie o privi în ochi şi spuse:

— Comisarul este aici. Corinne l-a condus în sala de şedinţe.

Comisarul era un zdrahon originar din Albany, pe care Saffy nu-l întâlnise decât de două ori. Când ea rezolvase cazul unui violator în serie care îi dăduse bătăi de cap lui Moretti ani întregi, comisarul venise să-i strângă mâna, se fotografiase cu ea, o felicitase. Şi când situaţia degenerase cu Kensington şi cazul Lawson, statul îl trimisese să-i sugereze fostului căpitan să se pensioneze anticipat.

Iar acum nu era nimic pentru care s-o felicite. Saffy avea senzaţia că se ducea la osândă când a intrat în sala din spate. Comisarul stătea pe un scaun vizavi de Corinne, ţinând un pahar de carton cu apă, care părea miniatural în mâinile Iui mari. Lewis şi Taminsky erau şi ei acolo, cuminţi ca nişte mieluşei. Astăzi arătau şi mai neîngrijit decât de obicei, cu cămăşile ieşite din pantaloni.

— Căpitane Singh.

Comisarul se ridică să dea mâna cu ea. Saffy perfecţionase mişcarea: spatele drept, strângerea fermă.

— Sergentul Caldwell tocmai mă punea la curent cu cazul Lawson.

Corinne ridică privirea, cu un aer spăsit.

— Veţi continua să investigaţi până la rejudecare, da? Procuratura a luat legătura cu biroul nostru. Nu sunt mulţumiţi.

— Bineînţeles că vom continua, domnule, răspunse Saffy, care simţi că ia foc sub severitatea privirii lui.

— Sunt foarte curios ce veţi găsi, continuă el bărbatul. Cazul este deja de multă vreme în atenţia presei, iar imaginea noastră ca instituţie are de suferit. Am mizat pe tine, Singh. Mi-ar displăcea ca toată povestea asta cu iniţiativa de promovare a diversităţii să fie un eşec din cauza unui caz prost gestionat.

Iniţiativa de promovare a diversităţii. Era pentru prima oară când Saffy auzea de aşa ceva. Era adevărat că, la cei 39 de ani ai ei, era cel mai tânăr căpitan din cadrul Biroului de Investigaţii Criminale, singura femeie şi singura persoană de culoare care a ocupat vreodată această funcţie în cadrul unităţii B. Dar rezultatele ei îi aduseseră acest grad. Când fusese promovată locotenent, deţinea cel mai mare record de arestări din tot statul.

Şi totuşi, se făcu mică sub privirea

comisarului.

După ce a discutat cazul şi a mai dat un avertisment voalat, comisarul şi-a luat rămas-bun şi a plecat. Odată cu plecarea lui, presiunea din sală a scăzut brusc. Saffy s-a simţit cuprinsă de o nelinişte paranoică surdă, subtilă, ca un zgomot de fond imposibil de ignorat.

*

Casa lui Kristen era şi mai frumoasă vara. De dimensiuni uriaşe, în stil Craftsman, domina un grup de case de vacanţă, având o curte care se deschidea direct pe malul lacului Champlain. Saffy intră fără să bată şi se lăsă condusă de râsul băieţilor pe holul din faţă.

— Eu vreau sa fiu ninja! urla unul dintre ei, în timp ce celălalt ţipa de încântare.

— Arăţi ca naiba, remarcă Kristen, întinzându-i lui Saffy un pahar de chardonnay.

Kristen tocmai îşi renovase bucătăria şi totul strălucea de curăţenie. Jake o salută cu un gest al capului în timp ce amesteca într-o cratiţă cu sos de roşii. O grămadă de piese Lego zăceau abandonate la picioarele lui.

— O zi proastă la serviciu?

Saffy le povesti pe scurt. Cazul Lawson, comisarul, condescendenţa şi

ameninţările lui. Nu pomeni nimic despre iniţiativa pentru promovarea diversităţii, gândindu-se că Kristen oricum nu ar fi înţeles. Ea asculta cu atenţie, bătând cu unghiile îngrijite pe blat, în timp ce băieţii, de cinci şi opt ani acum, se tot învârteau gălăgioşi pe lângă Saffy, fugărind căţelul de sub masă, un pudel pitic de rasă pură.

— Nu ştiu..., zise Saffy. Uneori mă întreb dacă slujba asta chiar foloseşte la ceva. Sau dacă îmi voi petrece tot restul vieţii înotând în rahaturile astea birocratice.

— Nu-i vorba doar de munca de poliţist, insistă Kristen. Ce ziceai tu mereu? Sistemul trebuie schimbat din interior. Ei bine, acum eşti acolo. Eşti în interior.

în timp ce Kristen încerca să o consoleze, Saffy avea o senzaţie tragică, asemenea unui nor ameninţător de furtună. Asta i se întâmpla uneori când se uita la viaţa lui Kristen. Când ea se retrăgea la etaj pentru a le citi băieţilor o poveste înainte de culcare, iar ei, cu părul încă ud după baie, se ghemuiau alături îmbrăcaţi în pijamale cu imprimeu cu maşini de curse. Nu că Saffy ar fi vrut ce avea ea. Nu se vedea având copii – nu simţise niciodată acea dorinţă descrisă de Kristen, nevoia primordială de a avea

un copil. Dar nu o lăsa indiferentă căldura acestui cămin. Acest farmec. Mâna lui Jake care ciufulea părul băieţilor, mirosul de busuioc din mâncare plutind în aer. în timp ce Saffy încerca să ingereze cuvintele lui Kristen, sentimentul creştea, insuportabil, devastator. Se întreba dacă până la urmă o va omorî. Cuvintele lui Laurie i-au revenit în minte, răsunând prea crud în această bucătărie imaculată. *Tu ce îti doreşti?*

*

Şi apoi era Lila. O umbră în strălucirea gloriei lui Kristen. Lila nu li s-ar fi alăturat niciodată, aici, în bucătăria lui Kristen. Ea ar fi locuit în propria ei lume cristalină, la doar câţiva kilometri mai încolo sau poate într-un alt oraş din regiune. Niciodată departe de casă. Ar fi avut snackuri în dulapul din bucătărie, coşurile de gunoi pline, ferestrele murdare de urme de degete. Saffy o vedea clar, o siluetă pe o canapea uzată, în faţa televizorului cu sonorul oprit, descheindu-şi cămaşa pentru a-şi alăpta bebeluşul. Eliberarea fierbinte a laptelui. Casa ei ar fi scos zgomote obişnuite, liniştitoare, în timp ce un camion de gunoi ar fi trecut încet pe stradă. O banală zi de marţi. Lila ar fi devenit femeie până acum, o mamă aplecată spre bebeluşul ei, inhalându-

i mirosul dulce de lapte. O femeie matură, transformată spectaculos.

*

Cu patru zile înainte de proces, Kensington a acostat-o în parcare. Trecuseră două săptămâni de când Saffy descoperise Blue House şi, deşi echipa ei lucrase neobosit, cazul Lawson bătea pasul pe loc. Doi dintre oamenii ei fuseseră prinşi traficând iarbă în spatele tavernei Bullseye şi fusese nevoită să-i concedieze. Era o seară lungă de vară, genul de seară pe care altădată ar petrecut-o cu prietenii lângă râu, aşezaţi pe scaune de camping, bând bere şi fumând jointuri lângă undiţele de pescuit scufundate în apă.

— Căpitane! spuse Kensington în spatele ei, cu vocea lui groasă.

Unul dintre punctele forte ale lui Kensington ca anchetator era capacitatea de a se integra oriunde. Saffy se minuna mereu de mediocritatea lui, de cum reuşea să compenseze lipsa rezultatelor cu zâmbetul şarmant, de cum îl batea pe comisar pe spate, de parcă amândoi ar fi fost membri ai aceleiaşi fraternităţi.

— Ai o secundă? întrebă el.

— Sigur.

Saffy puse cana de cafea pe plafonul maşinii, îşi încrucişa braţele

şi aşteptă.
— Eu... voiam să spun că...
— Haide, locotenente, zi-i odată!
— îmi pare rău!

Saffy îl privi cu atenţie. Maxilar pătrat, falei scobite în lumina asfinţitului. Ce tupeu, atât de tipic din partea lui, să o bage în gura lupului, apoi să-i ceară iertare pentru asta.

— Nu am vrut să te pun în situaţia asta. Cât priveşte ancheta, am făcut o mare greşeală. Am dat dovadă de neglijenţă şi îmi pare rău.
— Mersi că recunoşti.

— îţi fac cinste cu o bere? propuse el spăsit. A trecut ceva timp de când n-am mai băut împreună. La Lion's Head n-ar trebui să fie prea aglomerat la ora asta.

— Du-te acasă, Kensington, replică Saffy, umplându-se de o frustrare pe care nu o putea numi.

Se săturase. De Kensington, de această slujbă, de acest oraş, de faptul că era prea obosită ca să se bucure de frumuseţea cerului roz, îmbibat cu fucsia, care începea să se întunece deasupra parcării.

Abia mai târziu, acasă, în apartamentul ei adormit în lumina dulce a amurgului, şi-a dat seama că mai văzuse undeva scena asta. Kensington, cu expresia aceea de pocăinţă forţată pe chip. Ansei Packer în uşa dormitorului ei de la Miss Gemma. *îmi pare rău, Saff. Te rog, poţi să mă ierţi?*

în noaptea aceea, Saffy a visat Blue House. Mergea desculţă prin restaurant şi podeaua era alunecoasă. Când s-a uitat, avea tălpile roşii. Sânge. Rachel ţinea în mână o cafetieră, cu faţa căzută şi ochii ciuguliţi ca ai vulpii, cu pielea pe jumătate descompusă. Blue stătea pe terasa dărăpănată, cu picioarele

*

încrucişate, împreună cu Lila, care era vie. Amândouă râdeau în timp ce împleteau coroniţe din margarete. Lila era moartă, iar Blue se uita la Saffy, confuză şi devastată, ţinând în braţe oasele.

*

Două zile până la rejudecare. Saffy se învârtea în biroul ei ca un leu în cuşcă, în timp ce mesageria era plină de e-mailuri şi lipsa somnului se făcea simţiţă în valuri. Vizita comisarului stârnise panică în secţie, declanşând zvonuri despre disponibilizări – poliţiştii erau stresaţi, nervoşi, demoralizaţi. Când telefonul scose un bip, se uită automat la ecran, aşteptându-se să vadă un alt spam de la magazinul de mobilă preferat al lui Kristen. Dar numele expeditorului îi sări în ochi, de la adresa pe care o aştepta.

De la agenţie.

Ne pare rău să vă informăm...

O ceaţă, coborând.

L-am localizat pe tatăl dumneavoastră, Shaurya Singh.

Decedat, din 2004.

Biroul părea că se învârte în jurul ei. Se ridică de pe scaun clătinându-se şi ieşi în sala comună. Corinne striga după ea: *Căpitane? Eşti bine?* Simţea că nu mai are aer. în timp ce parcarea se materializa în faţa ochilor ei şi lumina apusului de vară colora orizontul în roz, în timp ce gâfâia în aerul umed, Saffy ştiu unde trebuia să se ducă.

Acolo unde începuse totul.

*

Blue House era un far în noapte.

Interiorul restaurantului era inundat de lumină, ca o scenă fără perdele. Din punctul ei de observaţie de lângă bordură, cu farurile maşinii stinse, le vedea pe Blue şi Rachel trebăluind în spatele tejghelei. Ansei stătea la bar, cu degetele relaxate pe gâtul unei sticle de bere.

Saffy privea, cu inima strânsă. Un fluture de noapte se căţăra uşor pe parbriz. Blue o ocoli pe mama ei ca să şteargă tejgheaua. Rachel a ridicat un pahar de vin în lumină. Ansei şi-a încrucişat braţele, cocoşat pe taburetul de la bar. Saffy avea impresia că se uita la doi părinţi şi fiica lor, închizând restaurantul sâmbătă seara târziu. Păreau să se simtă bine împreună. Se mişcau cu graţia şi naturaleţea unei familii.

Numai cât se gândea la asta şi simţea că i se frânge inima: poate că nu era nimic sinistru. Poate că situaţia era foarte simplă. Poate că Ansei dorea acelaşi lucru ca Saffy. Să ştie, în sfârşit, unde îi era locul.

Tatăl ei era mort. *Decedat.* Singura fotografie cu el pe care o văzuse vreodată dispăruse după moartea mamei ei. Şi-ar fi dorit atât de mult s-o aibă acum. Erau atâtea lucruri pe care nu le va cunoaşte niciodată. Casa în care a copilărit tatăl ei, Dumnezeul la care se rugase el, pantalonii lui

preferaţi. Nuanţa exactă a ochilor lui, inflexiunea vocii lui. Odată cu el, Saffy pierduse o parte din ea.

în timp ce Blue mima ceva cu mâinile, Ansei începu să râdă, cu capul dat pe spate. Bucuria lor era palpabilă.

Ea îl ura pentru asta.

Se trezi în maşină, în timp ce lumina zorilor se revărsa peste lac. Fuioare de ceaţă se ridicau din apă şi un nor de insecte plutea deja în acrul cald de iulie. Nu intenţionase să rămână, nu-şi amintea când o furase somnul. Epuizarea din ultimele săptămâni o doborâse. îşi amintea că maşina lui Ansei ieşise de pe alee, că luminile restaurantului s-au stins, că silueta lui Blue se mişca în spatele perdelei de la etaj. Saffy avea un gust acru în gură şi genele lipite de rimelul pe care îl aplicase înainte să se ducă la birou în ziua precedentă. O durea spatele, cu muşchii contractaţi.

Era devreme. Abia ora 7. Porni maşina şi se îndreptă, fără un scop anume, spre munţi.

Nu era nimeni la intrarea pe traseul Cathedral Rock, unul dintre cele pomenite de Rachel. Saffy nu înţelesese niciodată farmecul drumeţiilor, dar acesta era unul dintre cei mai cunoscuţi munţi din lanţul Adirondack, faimos pentru

priveliştile ameţitoare pe care le oferea din turnul de observaţie din vârf. Saffy îşi luă geanta în care avea o sticlă de apă şi batoanele proteice pe care le ţinea mereu la ea în caz că rămânea până seara târziu la secţie. Purta blugi şi o pereche de pantofi confortabili, deja acoperiţi cu un strat de praf. Se îndreptă agale spre deschiderea dintre copaci.

Mergea în sus pe poteca şerpuită în timp ce soarele urca pe cer, mângâind-o uşor ca o mână care o trezea cu blândeţe. A mers ţ minute în şir, fără să ştie cât era ora – îşi oprise telefonul pentru a economisi bateria –, până când muşchii coapselor o ardeau, până când pantalonii i s-au udat de transpiraţie la şale. A mers până când a ajuns la linia copacilor, apoi de-a lungul unei creste, de unde se vedeau şirurile de munţi de mai jos, expunându-se vulnerabile.

Turnul de observaţie era chiar în vârf, o construcţie uşoară şi aerisită. Dedesubt, munţii Adirondack se întindeau nepăsători, ondulându-şi versanţii de un verde intens de vară. Când Saffy a ajuns pe platformă, a privit în jur pe lângă balustradă, lăsând vântul să-i încurce parul, să-i usuce transpiraţia care îi curgea pe spate.

Era ceva la fata aceea. Blue. îi inspira un sentiment care nu-i dădea pace. Invidie, îşi dădu ea seama, în

timp ce vântul ondula coroanele copacilor, miniaturali în depărtare. Nu oricui îi era dat să invite un bărbat ca Ansei în lumea sa. Să aibă atâta deschidere şi curaj. în toată viaţa ei, Saffy nu simţise niciodată o asemenea încredere. în timp ce peisajul se întindea sub ochii ei, obscen în frumuseţea lui, Saffy se minuna. Ştia încă din copilărie că oricine avea o parte întunecată, doar că unii o controlau mai bine decât alţii. Foarte puţini oameni se considerau răi şi ăsta era cel mai înfricoşător lucru. Natura umană putea fi atât de hidoasă, cu atât mai hidoasă cu cât insista că era bună.

Când a coborât de pe munte, soarele era sus pe cer şi ardea. îi chiorăiau maţele de foame şi o arsese soarele pe umeri. Când a pornit telefonul, avea 11 mesaje vocale de la Corinne.

Căpitane, sună-ină.

E vorba de Lawson.

E mort.

*

Sinucidere, i-a explicat Corinne, în timp ce Saffy gonea prin oraş. Directorul închisorii îl găsise spânzurat cu un cearşaf în celulă.

în timp ce trecea prin Tupper Lake, s-a lăsat cuprinsă de furie. Era furie, da, dar nu doar atât. Nici măcar nu

era surprinsă. Bărbaţii ca Lawson găseau întotdeauna o scăpare. Se confruntase de atâtea ori cu o astfel de situaţie. Oamenii aceştia se foloseau de fisurile unui sistem care îi favoriza. Şi chiar şi după ce comiteau cele mai violente crime, se simţeau îndreptăţiţi să-şi revendice libertatea, indiferent cum ar arăta ea. Oprind la un semafor roşu la trei străzi de Blue House, Saffy şi-o imagina pe Marjorie, cu părul năclăit de sânge pe gresia din bucătăria plină de fum. Şi-l imagina pe Lawson, cu picioarele legănându-se deasupra unui pat de închisoare.

Ciclul era nemilos. Imposibil de oprit. Saffy întoarse maşina în mijlocul drumului, amintindu-şi ce îi spusese odată iui Kristen: voia să schimbe sistemul din interior. Iar ea era acum în interiorul lui, se uita printr-un microscop şi observa virusul care devora totul.

Când a intrat în restaurant, Blue era singură în spatele tejghelei. Butona la telefon şi bea dintr-un pahar de apă cu gheaţă, abia întoarsă de la jogging, roşie la faţă şi transpirată. A tresărit la sunetul clopoţelului de deasupra uşii, apoi a întins mâna după un meniu.

— Câte persoane?

— Doar eu.

Saffy s-a aşezat pe un scaun la bar, studiind-o. O adolescentă cu adidaşi în picioare. Blue avea părul blond-zmeuriu, strâns la spate într-o coadă udă de transpiraţie, şi era stropită de noroi pe gambe. în trăsăturile feţei se întrezăreau mici asemănări cu Ansei – linia dreaptă a nasului, ochii ca de pisică.

— Poliţia statului New York, spuse Saffy arătându-i insigna. O chemi pe mama ta, te rog?

Când Rachel a ieşit din bucătărie, Saffy era deja cuprinsă de o îndoială care îi producea greaţă. Confuză şi vizibil speriată, Rachel a pus un braţ protector pe umerii fiicei sale. Saffy ştia că era lipsă de profesionalism din partea ei. Nu era ilegal, dar cu siguranţă nici înţelept. Dar când Blue şi-a muşcat îngrijorată buza, arăta exact ca în visul lui Saffy, când ţinea în braţe grămada de oase.

— Puteţi să-mi spuneţi care este natura relaţiei voastre cu Ansei Packer?

— Dar ce se întâmplă? întrebă Rachel.

— Te rog, este important. De ce este aici?

— Este unchiul meu, explică Blue. Fratele tatălui meu. Nici măcar nu am ştiut că există, până luna trecută, când bunicii mea a lăsat să-i scape. Tatăl meu a murit fără să ştie că avea

vreo rudă biologică, aşa că eu am luat legătura cu el. M-am gândit că ar trebui să-l cunoaştem.
— Ce vreţi de la el? întrebă Saffy.
— Nimic, răspunse Blue încet. Ne ajută să reconstruim terasa din spate. E... în fine, rudă.

Saffy a simţit cum paranoia ei se dezumflă. Era stupid de simplu. Deloc complicat. Dar asta nu însemna că pericolul dispăruse. Se gândea la cearşaful strâns de gâtul lui Lawson, la faţa lui vânătă şi congestionată.

Şi atunci le-a povestit tot, cu lux de amănunte. Le-a spus despre cadavre – despre felul cum oasele fetelor se dispersaseră pe sol, de parcă ar fi încercat să scape. Le-a povestit despre inelul de pe degetul lui Jenny. Chiar şi despre stârvul de vulpe din aşternuturile ei. Expresia de pe chipul lui Rachel s-a înăsprit în timp ce Blue s-a crispat, vizibil devastată. Când Saffy a terminat de vorbit, a urmat o tăcere lungă, dureroasă. Până şi regretul ei că spusese prea mult părea să aştepte în atmosfera umedă şi apăsătoare.
— Nu înţeleg! De ce nu e la închisoare? De ce nu a fost arestat? zise Rachel într-un târziu.

Lui Saffy i-a trecut prin minte că există multe alte feluri de a răni pe cineva, nu neapărat fizic. O maşină de

gheaţă uruia în depărtare.

— Versiunea scurtă este că probele nu au fost suficiente. Vă dau toate aceste informaţii pentru siguranţa voastră. Vă rog, ţineţi-vă departe de el.

Şi, cu aceste cuvinte, a plecat, lăsându-i lui Rachel numărul ei de telefon. *Sunati-mfi dacă t este cazul.* Când a ieşit din restaurant, le-a memorat siluetele uluite în spatele tejghelei – două femei rănite, dar nu mortal – şi a înţeles că făcuse ce trebuia. în toţi aceşti ani, îl urmărise pe Ansei Packer pentru a evalua suferinţa lui şi a o compara cu a ei. Dar se părea că Ansei învăţase să-şi îngroape trecutul, iar pentru Saffy era timpul să înceapă să sape.

*

în noaptea aceea, s-a dus la secţie. Era ora 2 dimineaţa şi în clădire nu era ţipenie. Calculatoarele se profilau clipind adormite, iar biroul ei era cufundat în beznă. Fără să aprindă lumina, Saffy a bâjbâit după scaunul ei din piele şi s-a afundat în el, liniştită de sentimentul imediat de a se afla în poziţie de autoritate. Era neprofesionist ce făcuse. Dar, dacă nu putea schimba ceva în meseria ei – această meserie care anihilase orice altceva din viaţa ei, această meserie care oscila între coşmar şi extaz –, atunci măcar putea schimba ceva în

altă parte. Tensiunea acumulată s-a diminuat şi nodul din gât i-a dispărut. Vechiul refren îi răsuna în cap, neobosit. *Tu ce îţi doreşti?*

îşi dorea să fie un om bun, indiferent ce însemna asta. Saffy a ridicat privirea în tavan în timp ce lacrimi fierbinţi îi curgeau pe obraji şi s-a rugat ca efortul de a deveni un om bun să fie de ajuns pentru a nu deveni un om rău.

*

Nu mai avea loc nicio rejudecare. în ziua de luni pentru care petrecuseră atât de mult timp pregătindu-se, Saffy le-a dat anchetatorilor ei o zi liberă. în loc să se prezinte la secţie, să răspundă la numeroasele apeluri de la biroul comisarului, de la avocatul lui Lawson, de la jurnaliştii mereu în căutare de informaţii, Saffy s-a dus la cimitir.

Mormântul mamei sale era neîngrijit. Saffy adusese flori, dar nu-i plăcea cum arătau – păreau prea vii pe lespedea cenuşie năpădită de muşchi. în timp ce se apleca pentru a aşeza florile lângă numele gravat în granit, a auzit din nou vocea mamei ei, într-un rar şi preţios moment de claritate. *Vei vedea, Saffy' dragă. Iubirea cea adevărată te va consuma de vie.*

Rachel o sunase, cu vocea

tremurândă, dar tonul ferm. îl gonise pe Ansei de la Blue House. Camioneta lui dispăruse din Tupper Lake. *Unde a plecat?* întrebase Saffy'. *Nu ştiu,* îi spusese Rachel. Ar trebui să fie de ajuns.

Această obsesie o ţinuse captivă de prea mult timp. Cazul va rămâne deschis, un mister permanent.

Dar ştia că mama ei avusese dreptate – şi asta ar trebui considerată o formă de iubire. Genul de iubire care stătea la pândă, care vâna. Care te făcea să tresari, ca un zgomot noaptea. în timp ce îngenunchea la mormântul mamei ei, cu fruntea lipită de lespedea dură, această revelaţie i s-a părut aproape ca o lepădare de vechea ei piele. De cea care fusese pentru a fi cea de-acum. Ce minune şi ce povară, această evoluţie neîntreruptă.

1 ORA

— Martorul tău este aici, anunţă preotul.

56 de minute şi spaima trece prin tine ca prin sită. Te-a cuprins un soi de toropeală, dar îţi dispare când auzi aceste cuvinte – totul se luminează, muşchii tăi se trezesc, ies din amorţeală.

— Blue, zici tu. A venit.

Acum a crescut. Nu vrea să te vadă. Nu vrea să-ţi vorbească. Nu vei putea s-o vezi decât atunci când va apărea în boxa martorilor. Au trecut şapte ani de la vara aceea la Blue House. Probabil că ea s-a schimbat. Dar nu contează. Pentru tine, Blue va avea mereu 16 ani. Pentru tine, Blue va fi mereu adolescenta de la recepţia restaurantului, cu degetele mari băgate prin găurile din mânecile hanoracului.

*

Nu a fost un mare eveniment. Nici o revelaţie zguduitoare. Când te gândeşti la Blue House acum, simplitatea situaţiei te răscoleşte: a fost doar o consolare.

Eraţi doar tu şi Blue în iarba înaltă. Ea te întreba despre munca ta, despre

şcoală, despre mâncarea ta preferată când erai copil, îţi povestea despre tatăl ei, un bărbat pe care ai ajuns să-l cunoşti printr-o serie de amintiri povestite în acele săptămâni scurte, dar fericite. Nu îţi venea să crezi că această fată ieşise din copilul de pe podeaua fermei, din tragedia care te-a urmărit în toţi aceşti ani. Pe faţa ei, ai găsit iertarea.

Viaţa era uşoară la Blue House. Stăteai la bar în timp ce Rachel şi Blue închideau şi le spuneai poveşti despre centrele de plasament, despre Jenny, despre cartea pe care o serial. Despre Teoria ta. Blue ţi-a pregătit o farfurie cu plăcintă de casă – merele ţi se topeau dulci pe limbă.

Adevărul ţi se pare o prostie, în umbra acestei seri. Atât de simplu încât îţi frânge inima. Până la Blue House, habar n-ai avut ce puteai să devii. A fost ceva fugitiv, insesizabil. Nu avea nimic complicat, era tragic de simplu.

La Blue House erai liber.

*

Acum ţi se aduce ultima ta masă.

Stai pe podea, rezemat de cadrul patului, cu tava în poală: o bucată grasă de cotlet de porc, o porţie de piure de cartofi, un cub de budincă Jell-O verde-neon. Tai carnea cu marginea furculiţei – este acelaşi

meniu pe care îl servesc deţinuţilor de drept comun din Unitatea Walls. Nimic special. Renumita „ultimă masă a condamnatului” nu mai există, a fost interzisă cu ani în urmă, când cererile deveniseră prea excentrice şi conducerea a fost preluată de un nou director. Carnea se rupe uşor, lei o bucată, o duci la gură. Are gust de cauciuc, sărată, ireală – înghiţi, imaginându-ţi cum coboară pe gât în jos, apoi în intestine, unde se va dizolva încet odată cu fotografia. Indiferent ce mănânci acum, nu va avea timp să fie evacuat. Mâncarea se va descompune odată cu pielea şi organele tale interne, într-un coşciug ieftin din lemn de cedru plătit de stat, la un metru şi jumătate sub pământ, într-un loc anonim la cimitirul din apropiere.

Oftezi. îţi dai seama că asta a fost. S-a terminat deja.

Ai ratat şi ultima îmbucătură.

♦

Preotul se întoarce. Se aşază în faţa celulei tale, pe scaunul întors invers, ca un profesor care încearcă să fie cool. Ţine în mână un exemplar din Sfânta Biblie legat în piele şi cu degetul mare mângâie coperta, făcând mici rotocoale în mod repetitiv.

— Pot să-i transmit un mesaj lui Blue.

Doreşti să-i spui ceva?

Nu mai ai ce să-i spui. Blue a văzut-o deja – dovada cea mai fermă a umanităţii tale. A Teoriei tale, varianta consolidată. Există în tine o galaxie de posibilităţi, un univers de promisiuni.

— Cum pot să facă una ca asta?

Preotul face o grimasă, cu o figură spăsită.

— Cum pot să meargă până la capăt cu asta, părinte?

— Nu ştiu.

— Fata aceea, spui tu. Blue. Ea este dovada vie că eu pot fi un om normal. Pot fi un om bun.

— Bineînţeles că poţi fi un om bun, zice preotul. Toţi putem fi. Nu asta este problema.

Nu suporţi să-l priveşti pe acest om burtos. Cărnos, fleşcăit. îţi vine să întinzi mâinile printre gratii, să-l apuci de fălcile pline. Există mijloace verificate prin care ai putea totuşi să obţii controlul. Ai putea să-l pui într-o situaţie jenantă. Ai putea să-i arăţi că eşti mai inteligent. Ai putea să te arunci peste gratii, să-l intimidezi cu forţa fizică. Dar aceste opţiuni necesită prea multă energie. Mai ai 44 de minute, iar jocul ţi se pare inutil.

— Problema este cum privim noi ceea ce ai făcut tu, continuă preotul. Cum

să cerem iertare.

Iertarea este iluzorie. Iertarea este ca un pătrat de soare cald pe covor. Ţi-ar plăcea să te ghemuieşti în el, să-i simţi confortul temporar – dar iertarea nu te va schimba. Iertarea nu te va aduce înapoi.

*

Jenny vine atunci în vizită. O fantomă, o acuzaţie. Cea mai dulce dintre acuzaţii.

Ea există acum în distilare pură – în detalii minuscule, mici obiceiuri, amintiri banale ale unei vieţi dinainte de acest loc. Un r
dor de casa aceea veche. De lenjeriile de flanel alese de Jenny de la magazin, de draperiile brodate de deasupra chiuvetei. De covorul bej, care nu părea niciodată sa arate curat, de televizorul prăfuit de pe suport. încă ţi-o imaginezi acolo. Jenny, intrând în casa, în uniforma ei de asistentă, bătând din picioare pentru a-şi scutura sarea de pe cizmele de iarnă.

— Iubitule? Am venit!

Textura lui Jenny. Şampon cu miros de fructe, respiraţie de om mahmur. îţi aminteşti cum te tachina, cu mâinile pe obrajii tăi.

— Este în regulă să ai emoţii, îi plăcea să spună râzând şi asta te irita mereu.

Dar, dacă acum ai putea da timpul înapoi, ţi-ai pune mâinile peste ale ei şi ai savura căldura palmelor ei pe faţă —Jenny, singura persoană care a îndrăznit să stea între lume şi tine.
— *Te rog! Aş vrea să simt ceva, orice! Doar arată-mi cum s-o fac!* ai implora tu.

*

Acum, retrospectiv, vezi legătura. Legătura directă dintre Blue House şi Jenny.

Cele două femei Harrison te-au gonit într-o duminică dimineaţa. Blue şi Rachel stăteau în parcarea restaurantului, cu braţele încrucişate, cu o nelinişte palpabilă în priviri.
— Să nu te mai întorci aici! Nu te mai vrem aici!

Ai auzit aceste cuvinte de multe ori de-a lungul vieţii tale, dar parcă sunau altfel din gura lor. Blue House te făcuse mai vesel, mai blând, îţi dovedise atât de multe lucruri. în sfârşit, făceai şi tu parte din ceva. Dintr-o familie.

Dar vocea lui Rachel era hotărâtă. Nu ştiai ce anume aflaseră sau cum, ştiai doar că era prea mult.

Când te-ai urcat în camionetă şi ai ieşit din parcare, simţeai o mâncărime furioasă în vârful degetelor. Totul se înceţoşa, se clătina. Le-ai văzut pe Blue şi Rachel dispărând în oglinda

retrovizoare, privirile lor întipărindu-se pentru totdeauna în memoria ta: le era frică de tine.

Ai mers până în Texas. Ţi-au trebuit patru zile ca să ajungi. Nu puteai concepe să te întorci în Vermont; nu puteai nici măcar să te întorci la motel. Ai lăsat totul în cămăruţa aceea umedă, hainele şi banii, aparatul de ras şi periuţa de dinţi, fotografia cu Blue House pe care ţi-o dăruise Blue, făcută într-o dimineaţă cu cer înnorat. Ai condus, cu o privire pustie, dar plin de furie pe interior, întrebându-te câtă durere va mai putea îndura corpul tău. Disperarea era ca un parazit.

Exista o singură certitudine şi aceasta era Jenny. Forma ei. Mirosul ei. Respiraţia ei acră pe pernă la primele ore ale dimineţii. Aveai nevoie de ea cum aveai nevoie de oxigen. Ce naivitate din partea ta, ce prostie, să crezi că Blue House i-ar putea lua vreodată locul.

Aşa că ai dormit pe platforma camionetei. Te-ai sucit şi te-ai zvârcolit în somn în fiecare noapte vântoasă, până când aerul a devenit umed şi autostrăzile mărginite de copaci au cedat locul câmpiilor deşertice.

Jenny îţi blocase numărul. De la plecarea ei cu zece luni în urmă, nu

sunase decât o singură dată, ca să se asigure ca ai semnat actele de divorţ. în timpul apelului conferinţă, se auzea respiraţia grea a avocatul ei.

Când în sfârşit ai ajuns la Houston, te-ai cazat la un motel prăpădit şi ai căutat o bibliotecă publică. Pe un calculator aşezat între stive de cărţi cu miros de mucegai, i-ai tastat numele. Imediat s-a afişat fotografia ei de profil de pe Facebook: purta o pereche de ochelari de soare din plastic şi umerii ei bronzaţi erau surprinzător de tonifiaţi. Fusese etichetată, cu câteva zile în urmă, într-o fotografie cu trei femei stând într-o parcare. *Ultima zi de lucru pentru Bethany!* zicea explicaţia foto. în spatele lor, pe un panou, se vedeau primele patru litere din numele spitalului. Google ţi-a arătat: spitalul era situat în suburbii. Nu departe de motel. Inima îţi bubuia în piept. Corpul tău a recăpătat momentan o formă pe care o înţelegeai.

Speranţa, ca o lamă de cuţit.

A doua zi dimineaţă, ai aşteptat răbdător în maşină, în faţa intrării la urgenţe. Ştiai de pe Facebook că Jenny îşi tunsese părul într-un bob elegant, dar nu ţi-ai fi imaginat că îi va sta atât de bine. îi subţia faţa, i-o alungea. Jenny arăta bine. Ţinea o cană de cafea într-o mână şi telefonul în cealaltă. Când a izbucnit 7

în râs, ecoul a ajuns până la tine prin parbriz. Poate că lucrurile ar fi fost altfel dacă ai fi făcut-o atunci şi ai fi vorbit cu ea la lumina zilei, în timp ce oamenii intrau şi ieşeau prin uşile rotative. Dar erai prea curios.

Orele treceau, povestea ta se expanda pe măsură ce te sufoca în căldura din maşină. Voiai să reparaţi relaţia – voiai o a doua şansă. Voiai să vă întoarceţi la casa cu draperiile roşii precum cireşele, să vă petreceţi serile împreună, tolăniţi pe canapea. Când Jenny a ieşit din tură, soarele la apus scălda asfaltul într-o lumină roz, iar ea era însoţită de un bărbat. Bărbatul purta o uniformă medicală bleu şi avea un maxilar colţuros, neras. S-a aplecat spre Jenny şi a sărutat-o îndelung pe obraz.

Ai simţit un val de furie care te-a orbit.

După un îndelungat noapte bună între cei doi, care te-a scârbit, după ce bărbatul a urcat în maşina lui şi a plecat, ai urmărit-o pe Jenny printr-un cartier de vile ca nişte case din turtă dulce, apoi până într-unul mai modest. S-a oprit în faţa unui apartament modern, care arăta identic cu cele învecinate, toate zugrăvite în culori pastel, aliniate ca nişte creioane colorate. Jenny s-a oprit în faţa uşii, căutând în geantă cheile casei. Era aceeaşi geantă pe care o purta de obicei, din imitaţie de piele, care se

jupuia. în ea, ştiai, erau o grămadă de chitanţe mototolite şi tuburi cu balsam de buze, cu firimituri lipite de capace.

Luminile din apartament s-au aprins. Afară, întunericul se lăsase ca o perdea şi totul s-a fixat mai bine în mintea ta în acele lungi minute de aşteptare încordată, înainte să cobori din maşină. Degetul bărbatului mângâind obrazul lui Jenny. Durerea, dorinţa, ruşinea – toate s-au solidificat în ceva dezgustător.

Ai rotit mânerul uşii. încuiată.

Aşa că ai dat cu piciorul până când uşa s-a deschis. Mai zgomotos, mai violent decât ai plănuit. Asta va deveni un subiect de controversă mai târziu – pe lângă infracţiunea de omor, acuzarea a susţinut şi intrarea prin efracţie, făcându-te eligibil pentru pedeapsa cu moartea.

Dar, în acel moment, era doar Jenny. Stătea în bucătăria de marmură, cu spatele la aragaz. Casa ei era curată, imaculată. îşi cumpărase un espressor modern, care strălucea pe blatul de granit, şi avea flori proaspete într-o vază pe pervazul ferestrei. Apa fierbea în ceainicul de pe aragaz, în timp ce la difuzoare răsuna unul dintre vechile ei cântece preferate, de Sheryl Crow. Cântecul era Jenny în forma ei cea mai clară,

atât de simplă, atât de plină de aşteptări, atât de sentimentală. Un cataclism. în acel moment, ea nu mai era doar Jenny – era încarnarea tuturor femeilor care te abandonaseră.

— Ansei, a spus, tremurând de frică.

Când tu spărseseşi uşa, Jenny se repezise să ia un cuţit de bucătărie, strălucitor şi solid, prea mare pentru mâinile ei.

Nu asta îţi imaginaseşi.

— Jenny, Jenny, eu sunt, ai vrut s-o implori.

O voiai pe acea Jenny pe care o aleseseşi pentru răbdarea ei şi pentru alinarea pe care ţi-o oferea, cea care se răsucea în pat pentru a-şi lipi buzele de omoplatul tău. Cea care crezuse că puteai fi mai mult decât erai. Cea care îţi oferise o viaţă care merita trăită.

Dar era doar teroare în acea bucătărie.

A fost o fracţiune de secundă în care lucrurile s-ar fi putut întâmpla altfel. Sau poate că au existat milioane de fracţiuni de secundă alternative în care totul ar fi putut fi altfel – dacă cuţitul nu ar fi lucit în mâna ei, dacă, dacă, dacă... Chiar şi când te-ai năpustit asupra ei şi ea a ridicat mâinile să se apere, un gest care semăna cu o predare, tu încă îţi

doreai acele vieţi alternative, acele milisecunde care conţineau nenumărate posibilităţi.

Ea nu era decât o Fată. Iar tu erai doar tu.

*

31 de minute.

Stai ţeapăn în colţul îndepărtat al celulei tale. Preotul a dispărut şi te apeşi cu vârful nasului de perete. E rece, aspru. Corpul tău ţi se pare sensibil la fiecare atingere, parcă ai avea febră musculară.

Nimănui nu pare să-i pese. Nimeni nu pare să înţeleagă că intenţia poate schimba lucrurile. Dintre toate faptele care te-au adus aici, acesta ţi se pare cel mai important: ce s-a întâmplat în noaptea aceea a venit din adâncul fiinţei tale. Nu ai plănuit nimic, nici nu ţi-ai imaginat. Ai acţionat doar mânat de forţa a ceea ce ştiai că eşti. Ar trebui să conteze, distanţa dintre dorinţa ta şi acţiunile tale. Ar trebui să conteze că ai vnit să o iubeşti pe Jenny sau cel puţin să înveţi s-o faci. Nu ai vrut s-o omori.

HAZEL

2012

Nu a existat nicio Chemare.

Niciun fior rece nu i-a trecut pe şira spinării.

Când s-a întâmplat, Hazel sorta rufele în faţa televizorului cu sonorul tăiat. în timp ce împăturea uniforma şcolară a Almei, boxerii lui Luis, propriile ei sutiene uzate, Hazel nu a simţit nimic. Nicio durere fulgerătoare, nicio tresărire de îngrijorare. înfăşură şosetele lui Mattie în ghemotoace colorate în timp ce la televizor erau reclame: o bicicletă staţionară, un burete care se curăţa singur, o asigurare auto.

*

în dimineaţa următoare, Hazel era aplecată în grădină, cu mâinile pline de lujeri de asclepia, când Luis a apărut pe veranda din spate. Purta pantalonii de trening de sâmbăta şi agita telefonul spre ea.

— Hazel, mama ta a sunat de vreo şase ori!

Spaima a fost acerbă, reacţia primitivă a corpului ei. Mama ei nu suna decât o dată, de obicei, îi lăsa un mesaj pe un ton vesel. Părinţii ei

îmbătrâneau. Poate că unul dintre ei căzuse. în timp ce îşi ştergea cu antebraţul fruntea transpirată, Hazel a sunat-o pe mama ei. Declicul de la celălalt capăt al firului a fost urmat de un plâns cu suspine.

— Mamă, te rog, ce s-a întâmplat? o implora, simţind că i se goleşte stomacul.

— Oh, scumpa mea... E Jenny... A murit...

Hazel a simtit că i se întunecă vederea.

— Ansei... L-au arestat. Ea era în apartament şi... un cuţit de bucătărie...

Hazel nici nu şi-a recunoscut urletul care i-a ieşit din gât. A răbufnit din ea, visceral, o durere care aşteptase în adâncul fiinţei ei, nestăpânită. Luis îi stătea alături când s-a prăbuşit pe podeaua încălzită de soare a verandei. Vocea mamei încă se auzea slab din telefonul pe care îl aruncase şi care aterizase la trei metri distanţă. Hazel se uita fix la o pânză de păianjen de pe piciorul scaunului de pe verandă, mătăsoasă şi translucidă. O singură muscă era înfăşurată în centru, nemişcată.

Timpul s-a lungit, şi-a încetinit curgerea, s-a oprit. Dimineaţa s-a transformat în după-amiază, presărată de minute ireale care se strângeau ca

nişte baloane în gâtul ei, sufocând-o. *Corpul,* spunea Luis, vorbind la telefon cu tatăl ei. *O arestare.* Orele treceau, confuze, fără sens.

Singura persoană pe care Hazel ar fi vrut să o sune pentru a-i da vestea era chiar Jenny. Jenny i-ar răspunde, salutând-o pe un ton vioi; devenise mai veselă de câteva luni de când era în Texas. *Am cunoscut un tip,* îi spusese lui Hazel, fericită. *Este asistent la chirurgie şi este atât de dulce. îmi pregăteşte de mâncare, ne uităm la televizor împreună... O să ţi-l prezint când o să vii aici.* Hazel plănuia să o viziteze împreună cu Alma de Ziua Recunoştinţei – rezervase deja biletele de avion. Acum, se gândea la lobii urechilor lui Jenny, atât de delicaţi. La unghiile surorii ei, cu pieliţele zdrenţuite.

*

Durerea era o groapă. Un portal către neant. Era o plimbare atât de lungă încât Hazel nici nu-şi mai simţea picioarele. O explozie de soare orbitor. Un noian de amintiri: sandale pe trotuar, o stare de somnolenţă pe bancheta din spate, picioare cu unghiile lăcuite pe gresia din baie. Durerea era o formă de singurătate mare cât o planetă.

*

Patru zile mai târziu, Hazel stătea în bucătăria părinţilor ei, înconjurată de caserole cu mâncare rece şi voci îndepărtate. După-amiaza se transformase într-o seară mohorâtă, iar recepţia de după înmormântare era înecată în aceeaşi ceaţă care se întinsese peste tot, o peliculă albă peste un iaz.

Hazel refuzase să poarte negru. Căutase prin dulap rochia de bumbac pe care o primise cadou cu ocazia acelui Crăciun din urmă cu mulţi ani. Gri pentru ea şi verde oliv pentru Jenny. Slujba i se păruse impersonală, aproape ofensatoare prin faptul că nu avusese nimic memorabil: stătuse cu părinţii ei în strana din faţă, în biserica în care nu călcaseră decât poate de două ori, în timp ce un preot evoca vag minunata personalitate a lui Jenny. Hazel mersese respectuoasă cu cortegiul spre cimitir, unde sicriul fusese coborât încet în pământ, în timp ce cerul amenința să dezlănţuie ploaia asupra lor. Câteva ore mai târziu, încă strângea în palma umedă programul ceremoniei – o foaie de hârtie împăturită, cu fotografia lui Jenny imprimată ieftin în tonuri de gri. Jenny stătea pe marginea canapelei din sufragerie, cu mâinile sub bărbie, cu zâmbetul ei luminos, tânăr şi plin de speranţă. Pe degetul

ei, acel oribil inel mov, care parcă făcea cu ochiul spre obiectiv.

— Putem pleca, dacă vrei, spuse Luis, punând o mână pe spatele ei şi întinzându-i încă o cafea în pahar de carton.

în jurul lor, vecinii stăteau cu gura căscata. Mătuşile şi unchii o îmbrăţişau pe Hazel cu braţele lor fragile, murmurând condoleanţe. Cele mai multe persoane veniseră doar pentru spectacol – ştia că, pentru colegii tatălui ei şi femeile care se duceau la gimnastică acvatică cu mama sa, acesta era cel mai grav şi cel mai interesant lucru care se întâmplase vreodată pe strada lor. Se perindau prin faţa ei rezervaţi, un şir interminabil. *Condoleanţe, este o pierdere imensă.* Fraza i se părea goală şi lipsită de sens, de parcă ea îşi pierduse telefonul mobil, îl uitase pe bancheta unui taxi.

— în curând, spuse Hazel. Lasă-mă un minut.

în zumzetul conversaţiilor cu glas scăzut, nimeni nu observase că s-a strecurat afară pe usă.

7

îi ţiuiau urechile de tăcerea bruscă a lumii din exterior. A urcat în maşina ei, parcată peste drum, dat fiind că pe alee nu mai avea loc. Cartierul era pustiu în lumina bleumarin a înserării. De aici, casa semăna cu un ecran de

televizor pe care rula un film trist. Ce uşurare să fie singură. Hazel nu a pornit motorul, ci doar a stat să savureze câteva momente de linişte, apoi s-a aplecat să deschidă torpedoul.

Era tot acolo. La fel de greu cum îşi amintea. Acel inel blestemat.

Cu doar zece luni în urmă, o lăsase pe Jenny la aeroport. Atunci îşi văzuse sora pentru ultima oară. Acum, în timp ce ţinea bijuteria în palmă, s-a simţit cuprinsă de un val de furie şi odată cu ea i-a revenit în minte o amintire pe care o ţinuse ascunsă mulţi ani: Ansei, în ziua în care i-a dăruit lui Jenny acest inel. Ansei, în lumina lunii, săpând în pământ.

Ţinând în mână inelul cu piatră violet, care parcă o îndemna înainte, Hazel a coborât din maşină şi a intrat în grădina părinţilor ei pe poarta din spate. Arţarul era exact aşa cum îl ştia dintotdeauna, cu ramurile ca nişte braţe părinteşti, întinzându-se spre a oferi mângâiere. S-a plimbat în jurul lui de câteva ori. Cu ani în urmă, în acea iarnă, îl văzuse pe Ansei de la fereastra camerei, mânuind lopata tatălui ei. Se convinsese singură atunci, adolescentă fiind, că fusese doar un vis, dar acum, în timp ce se învârtea pe lângă trunchiul copacului, simţea că era crucial să găsească

locul.

S-a aplecat să se uite mai bine. Atentă pentru prima dată în ultimele câteva zile, Hazel a reperat un petic de pământ aproape gol, cu iarbă puţină. în timp ce lua lopata tatălui ei de pe peretele din garaj, simţindu-i mânerul de plastic rece sub degete, ştia că nu fusese un vis. îl văzuse pe Ansei aici, în lumina lunii de iarnă. Săpa.

Când lopata a lovit cutiuţa, Hazel avea deja unghiile negre de pământ. A aprins lanterna telefonului mobil şi a îndreptat-o spre groapă. Găsise o veche cutie de bijuterii de-a lui Jenny, un obiect de plastic, fără valoare sentimentală, în care strângea tot felul de mărunţişuri. A curăţat-o de pământ, a ascuns-o stângaci sub rochie şi s-a întors discret în casa. Cu capul plecat, s-a îndreptat spre scări.

Părinţii ei renovaseră casa de curând şi transformaseră fosta cameră a lui Hazel şi Jenny într-o sală de sport. Când Hazel a deschis uşa, aproape că se aştepta să-şi vadă pantofii de balet atârnaţi în cui pe perete şi produse de machiaj împrăştiate pe comoda lui Jenny. în schimb, a izbit-o mirosul de echipamente de gimnastică, luciul metalic al ganterelor pe care tatăl ei nu le folosise niciodată. O bandă de

alergare trona în mijlocul camerei şi o serie de DVD-uri de antrenament stăteau aliniate sub televizorul închis. într-un colţ, încă se vedeau pe covor urmele lăsate de picioarele patului lui Jenny.

S-a aşezat pe marginea benzii de alergare şi şi-a trecut mâna peste banda de vinilin nemişcată. S-a lăsat înghiţită de un val de durere, apoi şi-a revenit. Ca atunci când erau mici şi se jucau în valuri pe coasta Nantucket. *Când vezi un val, trebuie să alegi ce faci,* îi spusese Jenny, autoritară ca întotdeauna. *Ori înoţi împotriva lui, ori te laşi purtată de el înapoi pe ţărm.*

Cutia din poala ei era murdară de pământ. A mai curăţat-o, lăsând pământul să cadă pe covor, apoi a deschis capacul. Nu recunoştea nimic din ce a găsit. Nu i-a stârnit nicio urmă de nostalgie. Bijuteriile din interior nu erau ale lui Jenny. Hazel nu le mai văzuse niciodată. O baretă din mărgele şi o brăţară mică din perle.

Dezamăgirea s-a prăbuşit peste ea ca un val înspumat. Poate că Luis ştia ce era de făcut în legătură cu bijuteriile, cu groapa din pământ, cu întrebările fără răspuns. Hazel nu putea decât să deplângă această nedreptate. Inexorabilul situaţiei.

Aceasta era acum povestea ei. Va fi mereu ceva ce i s-a întâmplat lui Jenny, dar şi ei, iar ea avea să rescrie naraţiunea pentru tot restul vieţii, s-o remodeleze, s-o definească, să dea cu ea de perete. Vor trece ani până va învăţa să trăiască într-o lume fără sora ei, dacă aşa ceva chiar ar fi posibil. Magnitudinea a ceea ce pierduse i se părea incomensurabilă. încă nu se gândise cu adevărat la Ansei – îşi respingea furia când o simţea înghiontind-o în coaste, prea cufundată în unda de şoc pe care încerca să o străbată. Nu era vorba despre el. Nu fusese niciodată. 1 se părea o nebunie, aproape hilar, că o singură persoană, un bărbat absolut mediocru cum era Ansei, putuse să deschidă o prăpastie colosală în existenţa ei.

Hazel a închis ochii să nu mai vadă aparatul de gimnastică. S-a rugat cu disperare să experimenteze o Chemare, dar nu a primit ca răspuns decât zgomotele înfundate ale recepţiei de la parter, sunetele propriei ei respiraţii sacadate. Părea că de aici înainte nu va mai fi nicio Chemare sau, dimpotrivă, va fi tot timpul, în funcţie de cum va vedea ea lucrurile. Hazel nu mai era o jumătate dintr-un întreg, ci întregul de una singură – o Chemare nu mai era o

magie, nici telepatie, nici vreo formă ciudată de comunicare între gemene. Jenny murise, iar acum legătura dintre ele era la fel de primară şi de insesizabilă ca fluidul în care se formaseră amândouă. Era celulară. Era infinită. Era pur şi simplu memorie.

SAFFY

2012

Când Saffy a auzit vestea, i-au venit în minte claviculele lui Jenny. Scobitura de la gâtul ei, contractându-se în timp ce inhala fumul ţigării. Expresia de pe chipul ei, din urmă cu atâţia ani, în faţa intrării de la urgenţe – de parcă ar fi ştiut, cumva, unde va duce totul.

Corinne a sunat-o târziu într-o marţi. Saffy stătea pe canapea în sufragerie, cu vrafuri de dosare înşirate obscen pe măsuţa de cafea. De la sinuciderea lui Lawson, avea tot mai mult de lucru, nu se mai termina: alte morţi de supradoză de-a lungul graniţei, un cadavru pe care îl moşteniseră de la o altă divizie... Nu conta că, între timp, cazul ei se spulberase. A doua zi dimineaţa, după data procesului lui Lawson, Saffy şi-a luat o cafea foarte mare şi s-a întors

la muncă.

A răspuns la telefon, scuturându-şi firimiturile de popcorn din pliurile tricoului.

— Căpitane, spuse Corinne cu o voce calmă, eficientă. Eu zic să te aşezi pe scaun.

— Dă-i drumul, te ascult.

— Jenny Fisk, legat de cazul din 1990. Poliţiştii de la Serviciul Omoruri din Houston au găsit-o acum câteva zile. Multiple plăgi prin înjunghiere. L-au adus la audieri pe fostul soţ, dar nu au avut suficiente dovezi pentru a-l reţine. Este omul tău, căpitane. Ansei Packer.

Mirosul de popcorn ars i se păru brusc greţos, chimic şi respingător.

— îmi pare rău, spuse Corinne. Ştiu că nu este un moment bun pentru…

— Mulţumesc, sergent.

Saffy închise.

Cu doar o săptămână în urmă, dormise în faţa restaurantului Blue House. Cu doar o săptămână în urmă, stătuse faţă în faţă cu Blue şi Rachel şi le spusese lucruri pe care nu le dezvăluise niciodată nimănui. Asta îi oferise o uşurare imediată, un reconfortant sentiment de mândrie – datorită ei, Blue, o fată de aceeaşi vârstă cu victimele, era vie şi nevătămată, arsă de soare, în şlapii ei de plastic decoloraţi. Acum o cuprinse

un sentiment de vinovăţie, apoi de groază. La început un strop, apoi o revărsare.

Saffy nu salvase pe nimeni.

*

Femeia a apărut la uşa ei în seara următoare.

Saffy avea degetele murdare de marinată de la escalopul de pui pe care Kristen insistase să i-l aducă. O ceaţă crepusculară pătrundea prin fereastră. Se auzea ţârâitul neobosit al cicadelor. Şi-a şters mâinile pe un prosop de hârtie şi s-a dus în şosete până la uşă.

Femeia de pe verandă avea părul tuns scurt şi o aluniţă mare pe obraz. Faţa ei era ca o rană deschisă, vie. Saffy a recunoscut-o imediat, pentru că văzuse fotografia de la ştiri, în care Jenny Fisk stătea aplecată pe o canapea, zâmbind relaxat, şi citise anunţul de deces publicat în ziarul Burlington: *...lăsând în urma ei părinţii şi o soră geamănă.*

— îmi cer scuze că vă deranjez acasă, spuse femeia. Mă numesc Hazel Fisk şi eu... hmm, am găsit ceva. Sergentul Caldwell m-a trimis la dumneavoastră, a spus că v-ar interesa.

Saffy a condus-o pe Hazel în sufragerie, unde razele blânde ale amurgului se revărsau peste covor. Abia acum şi-a dat seama cât de

atent, în mod inconştient, studiase chipul lui Jenny – Hazel era umbra surorii ei, marcată de durere.

Hazel a scos o pungă de plastic din geantă şi i-a dat-o, explicându-i despre ce era vorba. Saffy a deschis cutia cu urme de pământ pe ea, având grijă să nu lase amprente. Când s-a uitat înăuntru, a simţit în gât un regret melancolic. Ar fi trebuit să simtă uşurare. Satisfacţie. Avusese dreptate în tot acest timp. Dar, în timp ce studia bijuteriile, nu simţea decât o durere imensă, o tristeţe care părea să se scurgă, apoi să se absoarbă. Părea atât de mic, atât de derizoriu, la fundul pungii de plastic. Inelul cu piatră violet al Lilei.

— Inelul acesta..., spuse Hazel. El i l-a dat lui Jenny în aceeaşi noapte în care eu l-am văzut săpând în curte. Are legătură cu celelalte bijuterii, nu-i aşa?

Saffy a fost cât pe ce să-i spună adevărul despre acele podoabe, despre ce semnificau ele. Abia acum înţelegea: după ce Ansei îi dăduse inelul lui Jenny, îşi dăduse seama că se autoincrimina. Bijuteriile îl legau de fetele dispărute, deci trebuia să scape de restul. Sau poate era vorba de altceva, de o motivaţie psihologică mai complicată la care Saffy nu se gândise. Nu mai conta. Ruşinea o

ardea pe gât şi nu-şi găsea cuvintele.

Ştiuse în tot acest timp. O urmărise pe Jenny atâţia ani, când se dădea cu ruj în maşină, când descărca sacoşele de cumpărături din portbagaj. Ştiuse de ce era capabil Ansei şi nu făcuse altceva decât să observe. Nu putea să-i spună lui Hazel despre amploarea eşecului ei. Hazel deja o privea cu un reproş care putea fi interpretat drept durere, devastare. Saffy cunoştea această expresie. Greşelile comise de ea stăteau între ele, ireparabile, imposibil de exprimat în cuvinte.

A condus-o pe Hazel până la maşină, cu mulţumiri şi o promisiune. Va face tot posibilul pentru Jenny. în timp ce farurile maşinii se îndepărtau, Saffy a rămas pe alee, sub norul de insecte nocturne care plutea deasupra asfaltului. Implicaţiile acestei vizite i se păreau apăsătoare, o umbră de care nu se putea scutura. Acel paralizant *ce-ar fi fost dacă.* Ce-ar fi fost dacă ea nu l-ar fi urmărit pe Ansei? Dacă ea nu s-ar fi amestecat niciodată, dacă ea l-ar fi lăsat să stea la Blue House? Dacă Ansei s-a dus la familia Harrison doar ca să stea acolo, dacă în tot acest timp el n-a avut decât intenţii bune? Exista un univers care lui Saffy i se părea insuportabil – un univers care îl distrugea rapid pe al ei –, în care îl transformase pe

Ansei într-un monstru, pentru că aşa avea ea nevoie să fie.

*

Fetele încă o vizitau din când în când. Acum erau mai în vârstă, se maturizaseră. Erau mame, călătoare, pasionate de bucătărie. Fane ale unor emisiuni mondene de televiziune, suportere ale echipei de baseball Mets, campioane de pinball feminin la nivel regional. Erau pasionate de drumeţii şi de brunch-uri de duminică, de karaoke şi îngheţată, se masturbau dimineaţa şi găzduiau memorabile petreceri de Halloween.

Posibilităţile – numărul infinit de vieţi pe care ele nu le trăiseră – o urmăreau şi o bântuiau. Adesea, Saffy şi-o imagina pe Lila în timp ce îşi mângâia burta mare, însărcinată fiind pentru a treia oară, rugându-se să aibă o fată. O fată ar fi mai vulnerabilă, dar şi mai plină de posibilităţi. *Imaginează-ţi,* părea să spună Lila din adâncul subconştientului lui Saffy, *cât de multe lucruri ar putea deveni o fată.*

Când farurile maşinii lui Hazel au dispărut de la fereastră, Saffy a pus puiul înapoi în frigider şi şi-a turnat un castron de cereale. Cutia cu bijuterii stătea pe masă, imposibil de ignorat. Şi-a deschis laptopul, al cărui

ecran a luminat ca un far bucătăria în care se lăsase întunericul. Avea un zbor spre Houston a doua zi dis-de-dimineaţă. L-a rezervat repede, apoi i-a telefonat detectivului Rollins.

Andrea Rollins era una dintre cele 12 femei din grupul informai care se formase după publicarea unui articol de revistă intitulat *Femei în albastru: creşterea numărului de femei în rândul forţelor poliţieneşti.* Saffy pozase alături de Rollins şi de celelalte într-o fotografie jenantă care se întindea pe două pagini de hârtie lucioasă. în lunile de după apariţia articolului, au început o corespondenţă sardonică prin e-mail în care comentau şi se plângeau de munca lor, schimbând teorii pe care nimeni altcineva nu voia să le audă. Andrea Rollins, era detectiv senior în cadrul serviciului Omoruri din Houston.

— Căpitane Singh, spuse Rollins oftând în receptor. Situaţia nu arată bine.

— Cine a găsit-o?

— O vecină curioasă, la doar câteva ore postmortem. Uşa de la intrare era deschisă. Vecina a văzut o camionetă albă staţionând pe stradă şi, cu ajutorul imaginilor de pe camerele de supraveghere, i-am aflat numărul de înmatriculare. Până să-l localizăm pe

Ansei Packer, el deja ştersese scaunele maşinii şi traversase jumătate de stat.
— Nu aţi putut să-l reţineţi?
— Arma crimei a dispărut de mult. Ar fi putut s-o arunce oriunde. Am vrut să ridicăm amprente din casa victimei, dar el ştersese clanţele uşilor, tot. L-am ameninţat bine. Nu cred că va părăsi statul. în orice caz, i-am pus camera de motel sub supraveghere permanentă.
— Rollins, mâine voi fi acolo. Packer este suspect într-un caz mai vechi de-al meu şi tocmai am găsit dovezi noi.
Rollins răsuflă lung şi şuierat.
— Lasă-mă să vorbesc cu comandantul. Să vedem ce putem face.
— Trimite-mi dosarul vostru, spuse Saffy. îmi trebuie o mărturisire.

Andrea Rollins aştepta la preluarea bagajelor. Era o femeie elegantă, cu părul ondulat, fără machiaj, a cărei oboseală îndelungată se citea în postura umerilor lăsaţi. în timp ce goneau pe autostrada dogoritoare din Texas, cu sirenele pornite, Rollins a pus-o la curent cu ancheta. Ansei Packer nu voia să vorbească, se închisese în el. Comandantul era sceptic, dar disperat. Saffy avea la dispoziţie o oră să îl interogheze.

Saffy privea câmpiile aride, cu vegetaţie uscată, care defilau de-a lungul drumului. în acea dimineaţă, îi revenise în minte o amintire ca o uşurare prin inocenţa ei: casa lui Miss Gemma, fursecurile din fulgi de ovăz cu stafide. îşi amintea ziua aceea cu o luciditate dureroasă, zahărul de pe fursecurile fărâmiţate şi albite din palma lui Kristen. Ansei crezuse că, oferind acele fursecuri, se va putea cumva revanşa, va putea repara răul pe care îl făcuse. Saffy se gândea încă la acele fursecuri în timp ce Rollins o conducea prin Departamentul de Poliţie din Houston, în timp ce dădea mâna cu comandantul. Se gândea la ele şi în timp ce promitea, încă o dată, că poliţia din New York nu va interfera cu ancheta lor şi că poliţia din Texas îl putea reţine dacă era cazul, că ea voia doar să obţină o mărturisire pentru victime şi familiile lor. Se gândea la ele şi când a intrat în sala de interogatorii, goală şi cenuşie.

Fursecurile constituiau dovada vie din amintirea lui Saffy: Ansei Packer era capabil să simtă regret. Ele demonstrau cât de încâlcită putea fi mintea omului. Că oamenii puteau greşi în feluri nenumărate şi complicate.

⋆

Sala de interogatorii era cenuşie, anonimă. Ansei stătea aşezat la masă, cu braţele atârnând moi. Saffy i-a simţit de la uşă mirosul acru şi stătut al respiraţiei. Stătea acolo de mai bine de trei ore, iar anchetatorii avuseseră grijă să nu-i lase niciun moment de răgaz. îi dăduseră un scaun metalic rece şi şubred, plus un zumzăit neîntrerupt, setat la o frecvenţă iritantă. îi puseseră o serie de întrebări nesfârşite şi umilitoare. îl interogase poliţistul bun, apoi poliţistul rău, apoi iar poliţistul bun. După spusele lui Rollins, Ansei ceruse doar apă. Se dusese la baie o singură dată. Nu dădea semne că ar vrea să vorbească. Saffy se aşteptase ca Ansei să-şi susţină nevinovăţia, să se înfurie din cauza situaţiei nedrepte. Aparent, exact asta făcuse la început, insistând că nu avea nevoie de un avocat. Dar acum era obosit, epuizat chiar, judecând după privirea lui înceţoşată. Saffy se aşteptase să simtă suferinţă, furie sau ură văzându-l, dar nu simţea decât un fel de milă întârziată.

Şi-a tras scaunul sub ea, şi-a îndreptat jacheta, apoi şi-a pus mâinile pe suprafaţa rece a mesei de metal – un semn de răbdare, de confort subtil. Faţa lui Ansei era absolut inexpresivă. Nu a fost o surpriză pentru ea faptul că el nu a

recunoscut-o.

— Bun, spuse Saffy. Să vorbim despre Jenny.

Şi-ar fi dorit ca el să se revolte, să-i răspundă zeflemitor sau să râdă de ea. Ar fi vrut ca Ansei să răstoarne jocul, să o convingă de inteligenţa lui. *Dovedeşte-mi,* l-ar provoca. *Dovedeşte-mi că meriţi toate astea.* Dar el îi răspundea cu o tăcere încăpăţânată şi dezamăgitoare. Saffy se gândea la acele emisiuni TV, fascinante şi înşelătoare – la scene cu avocaţi îmbrăcaţi la patru ace care stăteau în faţa unor bărbaţi chipeşi. Genii malefice, minţi care plănuiau acte oribile doar de dragul de a face rău, feţe colţuroase care ascundeau o inteligenţă diabolică. Era aproape patetică, această distanţă de realitate: Ansei nu era un geniu malefic.

Nici măcar nu părea deosebit de inteligent. De cealaltă parte a mesei, psihopatul cu minte strălucită pe care ea îl urmărise în toţi aceşti ani părea un bărbat oarecare, îmbătrânit şi apatic, buhăit şi posac. Saffy ştia că unii bărbaţi ucideau din furie. Alţii împinşi de umilinţă, ură sau nevoi sexuale deviante. Ansei nu era special, nici bulversant. Era cel mai puţin subtil dintre toţi, o combinaţie tulbure a tuturor celorlalţi. Un om mic şi plictisitor care ucidea pentru că aşa

îi venea lui.
— Dar tu cine eşti? întrebă Ansei.
— Poliţia statului New York, răspunse Saffy.
îi arătă insigna, lasându-i timp s-o vadă bine.
— De ce eşti aici?
— Tu de ce crezi?
— Pot pleca oricând vreau.
— Da. Dar am adus ceva ce cred că te-ar interesa, zise Saffy.
Ridică servieta pe genunchi şi puse o mână pe încuietoare.
— Te joci cu mine, replică Ansei.
— N-am bătut atâta drum până aici ca să mă joc. De ce nu-mi vorbeşti despre Jenny? Părea o soţie bună.
Ansei lăsă privirea în jos, spre mâinile sale – un simulacru de regret. încă deţinea controlul – furia lui se îngropase mai adânc. Saffy trebuia să sape.
— A fost o soţie minunată, zise el.
— Până te-a părăsit.
— Ne-am despărţit de comun acord, o corectă. Ea a primit o ofertă să lucreze în Texas. Am sfătuit-o să accepte.
— Nu asta ne-a spus sora ei.
Ansei pufni dispreţuitor.
— Hazel a fost întotdeauna geloasă.
— Geloasă pe ce?
— Pe relaţia dintre mine şi Jenny, pe tot ce aveam. Nu i-as fi făcut niciodată

rău lui Jenny, trebuie să înţelegi.
— înţeleg. Jenny a fost singura fată pentru tine. Singura pe care ai iubit-o.
— Da.
— Dar au mai fost şi alte fete.
îi lăsă timp să proceseze această remarcă, apoi continuă:
— Blue Harrison.
O crispare bruscă şi Ansei îşi încrucişa braţele pe piept.
— De unde ştii chestia asta?
— M-am oprit să mănânc la Blue House. O cunosc pe Rachel, o cunosc şi pe Blue. Ştiu că ai fost în Tupper Lake, ai stat la motelul din apropiere.
— Aveau nevoie de ajutor. Restaurantul merge prost. Le reparam terasa.
— Ce nu pot eu să înţeleg este ce voiai tu de fapt de la ele, spuse Saffy încet.
— îmi sunt rude.
— Asta-i tot?
— Asta-i tot.
Şi atunci apăru o străfulgerare pe faţa lui istovită. înţelesese.
— Tu ai fost! Din cauza ta m-au gonit. Ce le-ai spus? răbufni el, răsuflând pe nări.
— Nu i-ai făcut niciun rău. Nu i-ai făcut niciun rău lui Blue, zise Saffy, ignorându-i întrebarea.
— De ce să-i fi făcut rău?
— Are vârsta potrivită.

Stăteau atât de aproape, încât vedea porii de pe nasul lui. El miji ochii şi ridurile i se adânciră.

— Le-am căutat mult timp pe fetele alea, să ştii, continuă Saffy. Pe Izzy. Angela. Lila. Erau la şcoală, de vârsta noastră. îţi aminteşti de Lila, nu-i aşa? îţi aminteşti, cânta mereu cântecul din genericul serialului *Jeffersonsl*

Pe chipul lui se citea o nedumerire uluită, în timp ce o privea, încercând să-şi dea seama cine era.

— Ah! Chiar nu mă recunoşti, nu?

Telefonul lui Saffy stătea pe masă între ei, programat şi pregătit. Când ea apăsă pe *play,* acordurile de început ale melodiei aduseră o explozie de viaţă între pereţii de beton. Notele pluteau, melancolice. în timp ce vocea răguşită a Ninei Simone umplea camera până în toate colţurile, Saffy aştepta transfigurarea lui Ansei. Saxofonul se tânguia şi tremura – / *put a speli on you.* Ansei clipea repede, concentrat, captivat.

— Eram copii. 11-12 ani, spuse Saffy.

Direct la ţintă. O tulburare vizibilă. Ansei se foi pe scaun ca şi cum ar fi vrut sa se ridice sau să fugă şi Saffy înţelese că atinsese ceva. Indiferent cât de groasă era carapacea lui, în sfârşit, ea reuşise s-o străpungă.

— Mai întâi a fost vulpea, continuă ea. Acele animale, la Miss Gemma, pe

malul pârâului. Poţi să-mi vorbeşti despre asta, Ansei? Aş vrea să ştiu cum te simţeai când le omorai.

— Nu simţeam nimic.

— Nu mi se pare onest din partea ta. Eu credeam că îţi face bine să omori. E ca o eliberare. O uşurare. Probabil că îţi face bine, nu? Altfel, ce rost ar avea?

— Nu-mi face nimic. Absolut nimic.

Ritmul cântecului se accelera, atingând punctul culminant, eteric şi misterios. Saffy băgă mâna în servietă.

— Ştii ce sunt astea.

Mai întâi, bareta. Apoi, brăţara. Era puţin pământ prins în închizătoarea baretei şi între perlele de un alb lăptos ale brăţării. Un strat subţire de transpiraţie acoperise fruntea lui Ansei, care evalua bijuteriile asemenea unui arheolog care descoperise nişte artefacte pierdute.

— Sunt curioasă, Ansei. De ce le-ai luat? La ce-ţi foloseau?

— Nu ştiu ce vrei să...

— Stai, nu trebuie să-mi explici. îţi spun eu cum a fost. în anul acela, ai petrecut Crăciunul acasă la Jenny. Aveai... cât? 17 sau 18 ani, nu? liazel mi-a povestit tot. Părinţii ei ţi-au oferit nişte cadouri frumoase, chiar dacă Jenny te asigurase ca n-o vor face, iar tu te-ai simţit mic, sărac şi ruşinat. Păstrai aceste obiecte de luni bune, pentru că îţi aminteau de momentul când aveai impresia că erai mare şi important. I-ai dat inelul lui Jenny în ziua aceea pentru că ai vrut să guşti din nou din sentimentul puterii de atunci. Dar apoi ţi-ai dat seama ce greşeală ai făcut. Te incriminai singur. Dacă cineva recunoştea inelul, erai în belea până la gât. Aşa că te-ai trezit în miezul nopţii şi te-ai dus să îngropi restul în grădină.

— Nu a fost asa.

— Atunci cum a fost?

— I-am dat inelul pentru că era frumos. Am vrut ca ea să-l aibă.

— Dar tu ai luat bijuteriile de la fetele acelea. Când le-ai îngropat trupurile în pădure. Ai luat aceste obiecte ca să-ţi aminteşti. Să retrăieşti scena cu toate nenorocirile pe care le-ai comis.

— Nu! spuse el, mai tare de data asta. Nu! încetează!

— îţi făcea plăcere să-ţi aminteşti. Te

excita.

— încetează!

Un ţipăt ca un lătrat. Ansei respira sacadat.

— Nu m-a excitat niciodată.

A fost ca un trăsnet. Parcă cedase ceva în el, fizic, producând un fior masiv. Era semnul pe care Saffy învăţase să-l recunoască după mulţi ani în săli de interogatorii ca aceasta: zidurile lui începeau să se clatine. încă puţină presiune şi el se va prăbuşi.

— Atunci de ce? De ce a trebuit să iei aceste obiecte? îl întrebă cu blândeţe.

Ansei întinse mâna spre brăţară, cu degetele tremurându-i violent. Nu se putea opri. îşi strecură şiragul delicat de perle pe încheietura lui păroasă, admirând mărgelele alb-ivorii, elegante şi feminine.

— Trebuiau să mă protejeze.

— Ai ucis acele fete din acelaşi motiv pentru care ai ucis-o pe Jenny. Pentru că te simţeai insignifiant.

— Nu, spuse Ansei, remarcabil de calm. Te înşeli. Nu ştiu de ce le-am ucis. Nu ştiu, pe niciuna.

Mângâia afectuos perlele în timp ce vorbea, parcă era în transă. Vocea lui devenise deosebit de copilăroasă. Povestea prindea contur, detaliile începeau să se lege. Reportofonul continua să înregistreze.

Şi el a mărturisit.

*

Pe măsură ce Ansei îşi depăna povestea, Saffy o vedea perfect pe Jenny în seara aceea, aşa cum ar fi trebuit să fie.

Ar fi fost cu siguranţă obosită. Şi-ar fi pus geanta pe masa din bucătărie, ar fi aprins luminile, şi-ar fi pus un CD cu Sheryl Crow, dând sonorul mai tare. Nu ar fi bătut nimeni la uşă – cuţitul de bucătărie ar fi stat, neatins, în suportul său de lemn. Jenny şi-ar fi încălzit un castron cu resturi la microunde, apoi le-ar fi mâncat stând în picioare la blatul din bucătărie.

După aceea, ar fi dat drumul la apa caldă să facă o baie. Un strop de ulei de eucalipt. Jenny şi-ar fi dezbrăcat uniforma de asistentă şi s-ar fi întins în apă; scufundată în căldura aburindă, şi-ar fi lăsat muşchii să se relaxeze după o zi obişnuită. S-ar fi lăsat tot mai jos, până când ar fi dispărut complet sub suprafaţa sticloasă a apei, ca un ecou sau ca o alunecare fără gânduri într-un vis. Bătăile inimii ei – amplificate, miraculoase – ar fi răsunat între pereţii de porţelan. Această tăcere, minunată – această existenţă, o minune. Timpul s-ar fi oprit în loc, sublim.

Anchetatorii au intrat imediat în sală. L-au smuls pe Ansei de pe scaun, apoi Lau încătuşat în forţă. Cu braţele răsucite la spate, părea obosit şi slăbit, vag ruşinat.

Saffy şi-a amintit de momentul când, acasă la Miss Gemma, urcase scara de la subsol în timp ce Ansei venea în spatele ei. Mersul lui agale, inima ei bătând ameţitor. Tânjise după acea senzaţie trecătoare de pericol. Dragostea, i se spusese, era palpitantă, dar şi otrăvitoare, o ameninţare care provoacă dependenţă, care sfidează orice logica – dragostea era un zgomot de paşi pe treptele de jos ale scării, nişte mâini în junii gâtului ei. Dar dragostea nu era neapărat întinată de durere. Se gândea la Kristen şi copiii ei, stropindu-se cu apă în piscina din curte, cântând pe o melodie pop pe care Saffy nu o cunoştea. Se gândea la Corinne şi la soţia ei, ţinându-se mândre de mână la petrecerea de Crăciun de la secţie. Toată viaţa ei, Saffy fusese obsedată să examineze suferinţa: ce însemna ea, de ce persista. Petrecuse ani urmărind violenţa gratuită, fie şi numai pentru a-şi dovedi că pe ea nu o putea atinge. Ce irosire fusese această căutare. Ce dezamăgire. Rezolvase în sfârşit acest mister epic – atinsese locul unde

suferinţa lui Ansei se cristalizase –, doar pentru a descoperi că durerea lui era la fel cu cea a tuturor celorlalţi. Singura diferenţă era ce alesese el să facă cu ea.

— Saffy, aşteaptă!

Din gura lui, numele ei suna ca o rană.

— Tu te gândeşti vreodată că poate există un univers paralel? O altă lume în care amândoi am avea alte vieţi? Unde poate am făcut alegeri diferite? întrebă, cu o voce gâtuită, disperată, în timp ce poliţiştii îl trăgeau înainte.

— Mă gândesc tot timpul. Dar nu există decât lumea asta, Ansei, doar asta, zise Saffy, aproape în şoaptă.

Poliţiştii l-au condus afară din sală.

Rămasă singură în sala de interogatorii cu pereţii goi şi impersonali, în care se făcuse o linişte mormântală, Saffy simţea o dezamăgire cruntă. Nimic din bucuria victoriei. Nici urmă de triumf. îi era imposibil să-şi imagineze vieţile pe care le-ar fi putut trăi fără să se gândească la cele pe care le-ar fi putut salva. Aşa că decise să nu îşi mai imagineze deloc. De aici înainte, va uita de tentaţia acestei lumi paralele. Nu exista decât această realitate, singura, scurtă şi imperfectă. Va trebui să găsească un mod în care să o trăiască.

LAVENDER

2019

Medalionul era vechi, cu pete portocalii de rugină. Când Lavender băgă mâna în buzunarul puloverului, simţi forma liniştitoare a talismanului, o muchie solidă sub buricul degetului ei mare. Astăzi, îl vedea mai puţin ca o acuzaţie şi mai mult ca o posibilitate. Sau poate doar o amintire din trecut.

— Lapte şi zahăr? întrebă fata.

Pentru Lavender, fata era ca un poem. Stând lângă masă, cu cafetiera în mână, gesturile ei erau ca o înşiruire de cuvinte, care se îmbinau într-o frază graţioasă. însăşi existenţa ei i se părea fragilă, ca şi cum imensitatea universului putea să o înghită din nou.

Blue, o fată cu obrajii pistruiaţi. Blue, un nume într-o culoare vie. Blue, un sentiment care nu era tristeţe, ci o floare a melancoliei, cu petalele deschise.

⋆

Restaurantul era un loc special. Lavender a ştiut asta din clipa în care a pus piciorul în el. Era un loc intim, cu o energie revigoranta. Harmony

vorbea de ani întregi despre aure şi Lavender le considerase întotdeauna nişte aiureli hipiote. Dar acum, în timp ce amesteca un cub de zahăr în cafea, degetele tremurându-i de emoţie, ideea i se părea credibilă. Blue House părea să iradieze o lumină caldă, difuză.

Lavender sorbi din cafeaua potrivit de amară, în timp ce Blue îşi dezlegă şorţul şi îl atârnă pe spătarul scaunului şubred din faţa ei. Inima îi batea în piept ca un animal care se zbătea să scape. îşi imaginase această scenă de atâtea ori, încât aproape i se părea că o trăise deja, dar chipul lui Blue fusese neclar în reveriile ei, o combinaţie între fotografiile pe care le văzuse, cu Ellis şi cu Blue, şi amintirile despre ea însăşi la aceeaşi vârstă. 23 de ani. Nu mai era nici adolescentă, dar nici pe deplin femeie. Lavender o privise deschis în această dimineaţă, când Blue venise s-o ia de la aeroportul din Albany, apoi îi aruncase priviri furişe în timp ce vorbeau în maşină pe drumul spre nordul statului. Blue era exact aşa cum şi-o imaginase şi totodată complet diferită. în timp ce Lavender era numai piele şi os, lipsită de eleganţă, Blue era rotundă şi apetisantă. Buze pline, pometii înalţi. Purta o pereche de blugi strânşi pe

şolduri şi rupţi la genunchi, şi avea părul împletit într-o cosiţă lunga, lăsată pe umăr. Pe degete avea o mulţime de inele de argint, precum cele de la vânzătorii ambulanţi şi din magazinele de vechituri, iar pe interiorul încheieturii avea un mic tatuaj cu o pasăre colibri. Lavender ştia din fotografiile pe care le schimbaseră că
Blue moştenise exact culoarea părului ei – o nuanţă de blond-zmeuriu care devenea
aproape translucidă la soare.

Dar când o văzuse în carne şi oase, parcă primise un pumn în stomac. Cât timp au mers cu maşina pe serpentinele drumului de munte, apoi au intrat în Tupper Lake, Lavender a simţit în gât un nod de uimire.

Acum, Blue stătea în faţa ei la masă, atât de aproape şi atât de reală, încât vedea fiecare fir din genele lungi şi mătăsoase ale nepoatei ei. Nu s-a putut abţine. Când Lavender a izbucnit în lacrimi, a fost ca o rupere de nori într-o după-amiază de vară.

⋆

Totul a început cu o scrisoare.

Primul plic sosise cu aproape un an în urmă. Lavender şi Sunshine tocmai se mutaseră în casa Magnolia, unitatea familială cu bucătăria cea mai bine echipată din Gentle Valley.

Femeile fuseseră de acord în unanimitate ca Sunshine să aibă minunatul aragaz strălucitor. Sunshine, cu mâinile ei roşii, distruse, pe care Lavender i le mângâia în somn. Sunshine, care spunea mai mult decât prin cuvinte atunci când adăuga un praf de scorţişoară într-o tavă cu brioşe cu seminţe de în. Sunshine, care, atunci când a sosit scrisoarea, a cuprins-o blând de mijloc pe Lavender, aducându-i instinctiv mângâiere cu prezenţa ei.

Dragă Lavender,

Nu mă cunoşti, dar te salut. Numele meu este Blue Harcison.

Blue obţinuse adresa de la bunica ei, Cheryl. Cheryl o avea de ani întregi; i-o dăduse fără tragere de inimă după o conversaţie despre originile lui Ellis. Dacă Lavender era interesată, Blue ar dori să ţină legătura cu ea. îi lăsase un număr de telefon şi o adresă de e-mail în josul paginii.

Lavender pusese scrisoarea sub pernă, unde o lăsase aproape o lună. Aveau o linie telefonică fixă în clădirea Sequoia, dar se simţea stânjenită să vorbească la telefon, neavând experienţă practică. Sunshine îşi scotea uneori laptopul înainte de culcare şi se uitau

amândouă la fotografiile postate de Minnie. Fiica lui Sunshine îşi deschisese o brutărie în Mendocino şi avea şi ea un copil. Dar internetül rămânea pentru Lavender un loc străin şi complicat.

Aşa că a luat o foaie de hârtie şi pixul ei preferat. în toţi acei ani, scrisese atâtea scrisori în capul ei...

Parcă exersase pentru acum.

I-a scris despre Gentle Valley. Despre soare, despre portocaliul strălucitor de peste dealuri în zorii zilei, despre rozmarinul care creştea în grădina cu ierburi aromatice a lui Sunshine. Despre călătoria pe care o făcuseră amândouă la Grand Canyon, prima dată când Lavender urcase într-un avion, despre falezele din argilă roşie, despre prăpăstiile care şerpuiau ca meandrele unui râu. La rândul ei, Blue îi povestea întâmplări simpatice. După mai multe luni în care şi-au trimis zeci de scrisori, Lavender a reuşit să-şi imagineze barba lui Ellis, curba umerilor lui în timp ce dansa după radioul din bucătăria restaurantului.

Lavender a fost cea care a deschis subiectul. A strecurat întrebarea în mijlocul unui paragraf, atât de discret încât putea fi uşor trecută cu vederea. Simplul fapt că aşternea cuvintele pe hârtie stârnea în ea, inexorabil,

vechiul sentiment de vinovăţie.

Ştii ceva despre celălalt fia al meu, Ansei?

Au trecut săptămâni până să vină răspunsul lui Blue. Când a venit, Lavender a înţeles că nepoata ei avusese mare grijă să o menajeze. *Ansei a petrecut câtva timp la Blue Hoţise, în urma cu şapte ani,* a scris ea. *Pot să-ţi spun mai multe, dacă eşti sigură că vrei să auzi. Dar te previn, este dureros.*

Pentru Lavender, era mai mult decât curiozitate. Ştia că adevărul îi va aduce pacea, indiferent cât va suferi. Niciodată până atunci nu căutase să obţină informaţii. Era un semn. Rănile ei se cicatrizaseră. Zilele ei prinseseră rădăcini. Era pregătită.

Este ceva ce n-ar trebui să afli printr-o scrisoare, răspunsese Blue când Lavender insistase să-i spună mai mult. *Dar am o idee. Ce-ar fi să vii să petreci câteva zile la Blue House?* Femeile din Gentle Valley fuseseră încântate de idee şi strânseseră fondurile necesare fără ezitare.

Acum, o privea pe Blue cum vorbea, degajată, cu o încântătoare voce vioaie. Atât de extravertită. Blue îşi despletise cosiţa şi îşi trecea degetele prin păr, răspândind un miros uşor de deodorant, în timp ce îi vorbea despre apartamentul din Brooklyn, despre

restaurantul la care lucra în oraş, despre activitatea ei ca voluntar la adăpostul pentru animale. Lavender dădea din cap, uluită. *Eu am făcut această persoană,* se gândea în timp ce Blue flutura din mâini cu lejeritate. Această graţie cosmică i se părea un miracol. Ca primul fir de iarbă verde după o iarnă lungă şi mohorâtă.

*

După cina, au stat pe verandă. Ghirlande de lumini fuseseră înfăşurate pe şipcile din lemn lustruit şi adierea vântului aducea miros de flori în aerul umed al nopţii. Dinăuntru se auzea zgomotul maşinii de spălat vase. Rachel se retrăsese în camera ei după ce te urase un călduros noapte bună. Mama lui Blue era generoasă şi totodată rezervată, răbdătoare faţă de curiozitatea manifestată de fiica ei.

— Ţi se pare ciudat să fii aici? întrebă Blue.

Lavender se aplecă înainte pe şezlongul din plastic, privind fix în curtea cufundată în beznă.

— Este mai uşor decât mi-am imaginat, îi răspunse.

— Uneori încă mai simt prezenţa tatălui meu aici.

— Cred că şi eu o simt.

Era adevărat. Lavender simţea prezenţa lui Ellis – frânturi de imagini ciudate, fugitive. Era în fotografiile frumos înrămate cu piscurile munţilor Adirondack, în albastrul luminos al vopselei de pe exteriorul casei. Era în arcuirea şi înclinarea obrazului palid al lui Blue.

— A fost şi Ansei aici? EI v-a găsit? întrebă Lavender.

întrebarea s-a expandat ca o metastază.

— De fapt, eu l-am găsit, spuse Blue, pigu]indu-şi unghiile acoperite cu un lac albastru ciobit. L-am invitat aici.

— Sunt pregătită, scumpa mea. Orice ar fi, poţi să-mi spui.

— înainte să încep, zise Blue, aş vrea să ştii că am fost fericită să-l cunosc. El a fost fericit aici. Ne-a ajutat cu diverse treburi în jurul casei, nu a cerut nimic în schimb. Seara închideam restaurantul cu mama şi stăteam de vorbă până târziu. Viaţa era uşoară cu el aici. Aproape ca şi cum s-ar fi reîntors tata. Uneori, când mă gândesc la ce a făcut, cine este, tot nu-mi vine să cred.

— Continuă, spuse Lavender.

O imensă suferinţă apăru pe chipul lui Blue, dulce şi îndurerat, ca şi cum

şi-ar fi cerut iertare dinainte.
— îmi pare rău. îmi pare atât de rău că trebuie să-ţi spun asta.

*

Noaptea era o rană deschisa, inima era un organ care continua să bată. Copacii foşneau, tânguindu-se într-un glas.

*

Lavender a avut un somn agitat. A visat episodic femei pe care nu le cunoştea, nişte siluete străine în depărtare, goale şi ţipând. La parter, frigiderul profesional ghiorăia ca o burtă înfometată. Cuvintele lui Blue îi răsunau în urechi, mici fantome ameninţătoare plutind deasupra patului care îi era nefamiliar. Nepoata ei îi făcuse doar rezumatul poveştii, fără să-i dea detalii, dar oricum i se părea monstruoasă.

Lavender nu putea să conceapă. Nu-şi putea închipui ca băieţelul ei de altădată putuse să facă lucrurile despre care îi vorbise Blue. Nu şi-l putea imagina aşteptând într-o celulă de închisoare, numărându-şi zilele pe care le mai avea de trăit. Nu putea să înţeleagă acel cuvânt. Execuţie. Bărbatul în care se transformase copilul ei i se părea îndepărtat asemenea castraveţilor pe care îi plantase vara trecută şi nu rodiseră.

Când n-a mai suportat să stea în pat, s-a strecurat pe hol. Era dimineaţa devreme, încă nu se luminase. Uşa de la camera lui Blue era întredeschisă şi lumina lunii se

revărsa peste forma corpului ei în aşternuturi. Avea un chip atât de liniştit în somn, atât de dureros de tânăr.

Oferiţi-vă un moment în fiecare zi, le spusese Harmony în timpul unei şedinţe de terapie în grup. *Un singur moment în care sunteţi absolvite de orice responsabilitate.*

Câta responsabilitate poate îndura o persoană? se întrebă Lavender. Care era pragul maxim?

S-a lăsat sa alunece pe podea lângă uşa camerei lui Blue, cu genunchii trosnind ca nişte împuşcături. Existau oameni care puteau să privească o atrocitate fără să întoarcă privirea şi continuau să meargă înainte – oameni care făceau astfel de lucruri pentru că era alegerea lor. Dar atrocitatea era un lucru la care Lavender nici nu-şi putea permite să se gândească. Din hol, respiraţia lui Blue se auzea calmă şi regulată, ca fluxul şi refluxul mareei. I s-a părut atunci că maternitatea nu trebuia să fie ceva atât de rigid. Nu avea un arc narativ, un cadru prin care începea sau se încheia. Maternitatea putea fi atât de simplă: o femeie şi nepoata sa, sânge din sângele ei, respirând la unison în miezul cel mai întunecat al nopţii.

*

Restul vizitei a trecut repede,

fiecare zi aducând alte noutăţi. Blue şi Lavender făceau plimbări în jurul lacului, braţ la braţ, admirând copacii. Blue i-a arătat colecţia ei de mici comori: o ghindă perfect rotundă, o mică figurină din sticlă suflată reprezentând o oaie, un cercel rupt, cu diamant, pe care îl găsise în Central Park. în aceste obiecte, Lavender vedea blândeţea nepoatei, puritatea ei ciudată. Blue i-a promis că va veni curând

s-o viziteze în Gentle Valley, unde Lavender i-a garantat o tavă întreagă cu faimoasele rulouri cu scorţişoară ale Iui Sunshine. Şi-au făcut un selfie împreună, pozând în faţa telefonului lui Blue, tâmplă lângă tâmplă, zâmbind, cu munţii în fundal.

în ultima seară, Rachel li s-a alăturat la bar la un pahar de whiskey. Cherchelită şi obosită, ameţită de atâta râs, Lavender a început să povestească. Blue şi Rachel o ascultau cu atenţie, două siluetele aplecate spre ea, curioase. în timp ce le povestea tot ce îşi aducea aminte – momentele frumoase, dar şi cele oribile, bucuriile, dar şi durerile sfâşietoare –, părea că o parte din povara vieţii ei se uşura odată cu cuvintele. Acesta era darul celor tineri, se gândea Lavender. Aveau puterea de a duce pe umeri.

— Ansei avea o teorie..., zise Blue, după ce Rachel se dusese la culcare.

Lavender se rezemă de tejgheaua de mahon a barului, cu paharul gol în mână.

— Vorbea mult despre alte universuri care ar putea exista, dacă am face alte alegeri, oricât de mici. Despre universuri infinite sau ceva de genul acesta. Mă mai gândesc uneori la asta... Poate că lucrurile ar fi fost altfel, dacă nu l-aş fi căutat niciodată pe Anse). Dacă nu l-aş fi invitat aici.

— Şi eu îmi pun aceleaşi întrebări, replică Lavender.

Şi era adevărat. Nu se mai întreba despre fermă sau despre California, nici despre alegerile pe care le făcuse pentru a se salva.

Acelea fuseseră necesare. Dar se întreba mereu despre sutele sau miile de scrisori pe care le scrisese în mintea ei. *Dragei Ansei.* Ce s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi trimis măcar una? Ar fi făcut vreo diferenţă? Oare copilul ei avusese pur şi simplu nevoie de mama lui în tot acest timp?

— Când va avea ioc? întrebă Lavender cu vocea puţin gâtuită. Execuţia...

— Luna viitoare, răspunse Blue. Am ţinut cât de cât legătura. M-a rugat să fiu martor.

— Şi te duci?

— Cred că da.

Blue îşi roti privirea prin sală, peste mesele pătate de înălbitor, peste scaune. Părea să reflecteze.

— l-am scris săptămâna trecută să-i spun că voi veni, adăugă ea.

— De ce ai acceptat?

— Eu am cunoscut doar omul bun din el. Omul care ar fi putut fi. Acele alte universuri despre care vorbea el... Cred că vreau să le onorez.

— E frumos din partea.

Blue ridică din umeri.

— El face parte din familie. Ar trebui să fie cineva acolo, mă gândesc.

— Stai, îmi pare rău..., o întrerupse Lavender, care simţi brusc că se sufocă. Numi spune mai mult. Nu vreau să ştiu data. Nu vreau să-mi petrec timpul aşteptând.

Lavender băgă mâna în buzunarul puloverului: era acolo ca întotdeauna, greutatea aceea mică. în lumina palidă, medalionul mamei ei părea o tinichea. O vechitură. în câteva ore, va fi acasă. Va lăsa acest tumult să se liniştească, apoi să se estompeze. îşi va relua ritmul zilelor ei împreună cu Sunshine şi nu îi va mai cere lui Blue alte detalii. Va face singurul lucru posibil pentru a-şi asigura propria supravieţuire. Va refuza să ia în primire.

— Vrei să iei ăsta cu tine? întrebă

Lavender.

Blue luă medalionul. Şi îl puse simplu la gât. Privind lănţişorul care strălucea pe claviculele ei, Lavender avea senzaţia că se întorsese în timp. Parcă se uita în oglindă şi se vedea pe ea când era tânără, luminoasă, fericită. O femeie care încă nu fusese distrusă.

— Nu va fi singur?

— Nu va fi, îţi promit! o asigură Blue.

Lavender a ştiut atunci că exista iertare în lumea aceasta. Că toate ororile pe care le trăise sau le provocase puteau fi contrabalansate cu atâta bunătate. *Ar fi tragic,* se gândea ea – *inuman –, dacă am fi definiţi numai de lucrurile pe care le lăsăm în urmă.*

18 MINUTE

Fiecare secundă este un an. Fiecare secundă este un eşec, fiecare secundă este o coardă de salvare. Fiecare secundă se pierde.

*

Când te gândeşti acum la mărturisirea ta, simţi o imensă stupoare – nu-ţi vine să crezi că ai spus acele lucruri cu voce tare.

Avocata ta a încercat vag să pledeze pentru mărturie sub constrângere,

dar, pentru tine, mărturisirea a venit mai degrabă dintr-o nevoie fiziologică. Nevoia de a expulza ceva. Saffron Singh a fost o punte spre trecut. O linie trasată, o săgeată ţintită într-acolo. Când a scos brăţara de perle din punga de probe, când a împins spre tine bareta din mărgele, te-a trimis înapoi în trecut. La acele nopţi în adâncul pădurii. La acele fete. De-a lungul acelor luni din adolescenţă, luai bijuteriile cu tine, le ţineai în buzunare sau pe bordul maşinii. Te linişteau. Când i-ai dat inelul lui Jenny – un moft necugetat –, te-ai panicat şi ai îngropat restul. A fost un şoc să revezi acele podoabe, etalate ca nişte cadavre pe o masă.

Apoi, cântecul. O veche preferinţă muzicală de-a ta. Ţi-ai amintit de o vulpe, pe jumătate descompusă. Ironia sorţii: copilul din tine te-a adus aici.

Deci nu tu ai spus povestea, ci băieţelul acela. El te poseda, un copil de 11 ani, cu ochi mari şi trişti, în situaţia înjositoare din sala de interogatorii. Ai vorbit ca să-l faci fericit pe băiat. Ai vorbit ca să-l eliberezi. Şi faptul că ştiai că astfel îţi pecetluiai soarta păreii să-ţi dea un fel de durere rafinată. Nu avea să fie nicio eliberare.

*

l-ai cerut preotului să nu se mai întoarcă. Nu suporţi să-ţi petreci ultimele 16 minute din viaţă uitându-te la faţa lui căzută şi binevoitoare; oricum îl vei vedea în camera de execuţie. Singur, îţi strângi Teoria de pe jos. Aduni pagină cu pagină din manuscrisul plin de praf – pare neterminat în mâinile tale, o serie de digresiuni disparate.

Ai vrut să vorbeşti despre bine şi rău. Ai vrut să vorbeşti despre toate nuanţele moralităţii. Ai vrut să vorbeşti, ai vrut să te asculte cineva. Te gândeşti la deţinuţii de la Polunsky – la mutările lor de la şah, pline de speranţă, la fotografiile pe care le strângeau ca pe nişte comori, la suspinele şi gemetele lor în toiul nopţii. Te cuprinde un val de ruşine: Teoria ta trebuia să te facă diferit. Trebuia să te facă special, mai bun, mai grozav.

Acum, ironia acestui fapt ţi se pare dureros de tăioasă. Dacă tu crezi în universuri paralele, trebuie să iei în considerare următoarele alegeri:

Ai 17 ani şi vezi prima fată la capătul unei alei lungi. E ca o căprioară în farurile maşinii tale. Frânezi, deschizi portiera.

— Vrei să te duc undeva?

Aştepţi lângă bordură până când ea a intrat în siguranţă în casă.

Ai 17 ani, stai la o masă în restaurant, în faţa unei ceşti de cafea, încercând să-ţi faci curaj să-i ceri chelneriţei numărul de telefon.

Ai 17 ani, eşti în mulţimea de la concert, când ultima fată îţi oferă o ţigară şi tu o iei. O fumezi până la capăt. îi mulţumeşti. Te duci acasă.

★

12 minute. Pereţii se micşorează, se comprimă. îţi tragi genunchii la piept şi, slab, începi să te rogi. Nu ai crezut niciodată în Dumnezeu, dar te adresezi Lui acum, fără convingere, e ultima ta şansă. Doamne, dacă Tu exişti. Doamne, dacă mă auzi. Doamne...

*

îţi aminteşti de o ploaie de meteoriţi. Erai mic, aveai vreo trei ani. Simţeai iarba aspră prin pătura groasă de lână şi te uitai spre cer cu uimirea unui copil. Respiraţia mamei tale era acră şi dulce, ca un vis întrerupt la jumătate. Ea te ţinea de subsuori în timp ce puncte luminoase săgetau cerul. Ce reconfortant este să ştii că ai fost cândva atât de mic încât să fii cuprins cu totul în braţele cuiva. Cândva erau doar iarba şi uimirea, în timp ce pământul se rotea ca de obicei sub spinarea ta.

*

începi să plângi.

Fără gânduri, fără cuvinte. Plângi ca şi cum ar fi ultimul lucru pe care îl vei face vreodată, ceea ce probabil aşa şi este. Plângi până nu mai eşti tu însuţi, până când suspinele ţi-au cuprins tot corpul şi te-au transformat, îngăduitoare, în cineva, în altcineva. Plângi gândindu-te la Teoria ta. La persoana care erai când te-ai trezit azi dimineaţă. Plângi pentru toate respiraţiile pe care plămânii tăi nu le vor mai primi, pentru toate dimineţile în care nu vei mai miji ochii la soare, pentru toate plimbările lungi cu maşina pe drumuri de munte pe care nu le vei mai face, pentru gustul înţepător al whiskey-ului pe care nu-l vei mai simţi pe gât. Ai trăit 46 de ani – şi pentru ce? Ca să ajungi aici.

Când te opreşti din plâns, te îndrepţi de spate. îţi ştergi ochii, îţi sufli nasul pe podea într-o baltă mică lucioasă. Deşi refuzi să te uiţi la ceasul de pe perete, le simţi trecând, alunecând fără efort din celula ta. Secundele. Vrei să te agăţi de fiecare dintre ele, sa simţi textura vieţii tale în timp ce ea îţi scapă cu regret printre degete.

ir

Eşti surprins – deşi te aşteptai – când auzi zgomotul paşilor crescând

dinspre capătul culoarului.

A sosit clipa.

Vag, vrei să te opui. Vrei să loveşti cu picioarele şi să urli în numele tuturor lucrurilor pe care le vei pierde, dar efortul ţi se pare prea istovitor, dureros şi inutil. Pe hol, paşii se aud mai tare. Echipa care te va lega de targă. Şase agenţi instruiţi ai închisorii vor veni după tine şi vor veni acum. Ştiai, bineînţeles, că va veni acest moment, dar nu te aşteptai să ţi se pară atât de banal: încă o secundă amestecându-se cu milioanele care alcătuiesc existenţa ta neînsemnată.

Auzi cum se apropie. Paşii sorţii care vine să te ia.

Ridici capul când îi auzi.

LAVENDER

ÎN PREZENT

Lavender este aplecată peste cada de rufe. O dor genunchii goi şi murdari, cum stă ghemuită pe pământ. Cerul după-amiezii se luminează deasupra clădirii Sequoia. înăuntru, femeile spală vasele de la masa de prânz şi sporovăiesc în troncănit de oale şi tigăi. Dincolo de cadă, Lavender vede crestele munţilor profilându-se prin ceaţa impregnată de lumina galbenă a miezului zilei. La poalele dealului, Sunshine stă aplecată în grădina de legume, cu o pălărie mare de paie pe cap. Lavender are acum 63 de ani şi nu crede în fericire, cel puţin nu în fericirea pură sau absolută. Dar crede în viitor şi îl vede acum întinzându-se voluptos pe coasta muntelui, peste iarba ondulată de vânt. Sunshine rupe un dovlecel din vrej. Corpul ei seamănă cu o hartă, cu creste şi crevase trasate cu grijă.

Sunetul se aude mai slab la început, abia perceptibil. Lavender se îndreaptă de spate, întrebându-se dacă i s-a părut. Se întinde, încercând să-şi dea seama de unde vine. Da, de-

acolo. Un geamăt, un gâfâit. Un animal în agonie în adâncul pădurii. Lavender rămâne nemişcată, cu braţele pline de spumă deasupra căzii. Geamătul se aude mai tare.

O fiinţă suferă.

Ea înclină capul. «Âscultă.

SAFFY

ÎN PREZENT

Saffy iese din duş. Oglinda este aburită, dar, chiar şi prin condens, îşi vede umerii apăsaţi de importanţa acestei seri. Ţinuta ei de înmormântare este întinsă pe pat, pare că e o persoană răpusă de oboseală care s-a lăsat să cadă acolo. A purtat această rochie neagră la sute de înmormântări, cu părul strâns într-un coc sobru. Dar, în seara asta, i se pare prea rigidă, prea formală.

Se întreabă, vag, ce face Ansei acum. Mănâncă ultima lui masă sau stă cu privirea pironită în tavanul gri, impersonal. Speră că îi este frig în celula lui, speră că îl chinuie gândurile – speră, desigur, că îi pare rău. Că îi este frică. în timp ce în spatele jaluzelelor soarele apune, Saffy se bucură că Texasul este la mare distanţă, că în curând Ansei va fi în cu totul altă parte sau poate nicăieri.

*

Telefonul scoate un bip în timp ce ea îşi usucă părul.

Un mesaj de la Blue Harrison.

Sunt aici, scrie ea. *Mai este puţin.*

Saffy încă mai trece din când în când pe la Blue House. îşi comandă un sendviş cu ton, stă de vorba cu Rachel la bar. Când Ansei i-a scris să o invite la execuţie, Blue a sunat la secţie – *Cred că am să mă duc,* spusese ea cu glas aproape şoptit. *Cred că vreau să fiu acolo.* Saffy nu înţelesese de ce îi telefonase Blue, dar auzise un tremur în vocea fetei. Blue îi cerea permisiunea. Un fel de aprobare. Şi-a adus aminte cum arăta Ansei copil, un băiat vulnerabil şi instabil, rănit, dar nu distrus, care avea încă libertatea de a alege. Ansei era rău şi avea să moară pentru asta, dar Saffy ştia, la fel şi Blue, că el nu se reducea doar la asta. *Ar trebui să te duci,* îi răspunsese. în fundal se auzea espressorul de la Blue House măcinând. *Vrei să vii cu mine?* întrebase Blue.

Răspunsul a fost uşor. Nu.

*

Comemorarea are loc în parcul de lângă liceu.

Când ajunge Saffy, noaptea s-a lăsat deja ca o pătură de catifea şi nu se vede decât pâlpâirea lumânărilor în celălalt capăt al peluzei. Se îndreaptă spre siluetele întunecate, adunate acolo. Nu este un grup numeros, sunt poate vreo 20 de persoane cu capetele plecate în lumina slabă a

lumânărilor. A renunţat la rochia de înmormântare, a schimbat-o cu o fustă lungă, albastră, presărată cu margarete. O vede pe Kristen mai la margine, cu braţele încrucişate pentru a se proteja de frigul de aprilie. Când ajunge la ea, Saffy îşi simte deja sandalele alunecoase sub degetele de la picioare, din cauza ierbii umede.

— Ai reuşit să vii până la urmă, spune Kristen.

— Am adus astea pentru tine, căpitane.

Fiul cel mare al lui Kristen îi întinde un buchet de crini. Acum are 15 ani, este slăbănog şi stângaci. Saffy îi mulţumeşte şi ia buchetul, a cărui folie de celofan foşneşte în mâna ei.

Fotografiile mărite ale lui Izzy, Angela şi Lila sunt etalate într-o mare de flori. Saffy recunoaşte multe dintre feţele luminate de lumânări care înconjoară fântâna: părinţii lui Izzy sunt aici, împreună cu sora ei. Fratele mai mic al lui Izzy avea doar cinci ani când ea a dispărut, iar acum ţine în braţe un bebeluş. Mama Angelei, amestecată printre ei, îi trimite un mic salut cu mâna. Este gârbovită, ofilită. Au trecut 20 de ani de când au găsit cadavrele – 29 de la dispariţia fetelor – şi, totuşi, o cameră de televiziune filmează de pe margine

adunarea comemorativă, hotărâtă să exploateze subiectul. Saffy se simte dezgustată, ştiind care este adevărul. Jurnaliştii nu au venit numai pentru aceste fete. Doar ele nu ar fi un subiect pentru public. Nu ar exista nici comemorarea. Dacă le vor acorda atenţie, o vor face datorită lui Ansei, a fascinaţiei pe care oameni ca el o stârnesc opiniei publice.

Kristen îi dă lui Saffy o lumânare. Ceara topită se scurge pe degetele ei.

Este aproape ora. La 1500 de kilometri depărtare, se face dreptate. Dar dreptatea, se gândeşte Saffy, ar trebui să aducă mai mult. Dreptatea ar trebui să fie o ancoră, un răspuns. Se întreabă cum de un asemenea concept precum dreptatea s-a insinuat în psihicul uman, cum a putut ea să creadă că o noţiune atât de abstractă ar putea fi etichetată, împărţită. Dreptatea nu dă sentimentul că obţii o reparaţie. Nici măcar nu oferă satisfacţie. în timp ce inspiră adânc aerul alpin, îşi imaginează acul intrând în braţul lui Ansei. în vena albastră proeminentă. Ce *inutil,* se gândeşte ea. Ce absurd. Sistemul i-a dezamăgit pe toţi.

⋆

— Vino pe la noi în seara asta, zice Kristen, în timp ce mulţimea se dispersează. N-ar trebui să stai

singură.

Fiul ei este deja în maşină şi reglează oglinzile. Mai are 30 de ore de conducere cu însoţitor înainte să-şi poată susţine examenul pentru permis auto. Cerceii lui Kristen sclipesc în oglinda retrovizoare. Sunt un suvenir pe care Saffy i l-a adus din călătoria în Rajasthan de anul trecut, nişte ciucuraşi de aur cu turcoaze care se potrivesc cu culoarea caldă a ochilor ei.

— Nu pot în seara asta, răspunde Saffy. Am mult de lucru.

Kristen zâmbeşte cald, sarcastic. Saffy se gândeşte la câte au trăit împreună, cât de departe au ajuns, prin câte încercări au trecut.

— Frâna, dragul meu, îi spune Kristen fiului ei, în timp ce se aşază confortabil pe scaunul pasagerului.

Vocea ei este ca un cântec de leagăn, rezonând în noapte.

*

Este târziu când Saffy ajunge la secţie. E vineri seara şi a plecat aproape toată lumea. Doar Corinne a mai rămas, aplecată peste hârtii în lumina lămpii de pe birou.

— Căpitane, ce faci aici?

Corinne aruncă o privire spre ceas. Ştie ce se întâmplă în seara asta. întotdeauna a fost foarte atentă, cu un

fin spirit de observaţie. O dată pe lună, Saffy le invită pe Corinne şi Melissa la cină, şi stau de vorbă în bucătărie în timp ce din cuptor iese miros de somon la tavă sau de pizza făcută în casă. Soţia lui Corinne a renunţat la vin; au apelat la metoda de inseminare în vitro în încercarea de a avea un copil. Acum Saffy este recunoscătoare pentru ridurile de laba gâştii şi pentru cele din jurul gurii. *Vezi?* ar vrea să-i spună lui Corinne. *Nu trebuie să le ai pe toate în viaţă. Trebuie doar să ştii când este de ajuns.*

Saffy e cât pe ce să se aşeze. Cât pe ce să se prăbuşească pe scaunul din faţa colegei ei şi să pună capul pe suprafaţa răcoroasă a biroului. Cât pe ce să-i mărturisească adevărul: nu se poate duce acasă, în apartamentul ei atât de pustiu. în cele mai multe seri, Saffy se bucură de singurătatea ei, dar, astăzi, acest privilegiu i se pare în zadar. *De ce nu încerci să-ţi găseşti pe cineva? Eşti încă drăguţă şi destul de tânără.* Soţia lui Kensington, cu cerceii ei cu zirconiu sclipind în urechi, părea atât de sinceră când spusese asta. Saffy zâmbise politicos, întrebându-se ce credea această femeie că ar avea ea de câştigat.

Tot ce are ea nevoie este chiar aici. O luptă de partea binelui. Singura

care contează.

— Cazul Jackson, îi spune lui Corinne.

O senzaţie de speranţă o gâdilă la baza gâtului.

Saffy îşi ţine dosarele stivuite pe birou. Grămezi gata să se prăbuşească, mementouri dezordonate – când se lasă pe spate în scaunul rotativ, scuturând mouse-ul pentru a aprinde ecranul calculatorului, lumina albă este reconfortantă, chiar dacă pare să îi adreseze un reproş.

Cazul Jackson aşteaptă nerăbdător pe tastatura ei.

în fotografia prinsă cu agrafă în partea de sus a raportului, Tanisha Jackson zâmbeşte. Are 14 ani, părul în codiţe împletite, împodobite cu mărgele mov. Stă într-o curte cu iarba necosită – în spatele ei, mâini întinzându-se după farfurii de carton. Tanisha a dispărut de şase zile. Anchetatorii au câteva piste promiţătoare: un profesor de la şcoala ei, cu un alibi neconvingător, un bărbat ciudat cu o cicatrice pe obraz, care a fost văzut prin oraş. Acum trebuie să cearnă faptele până când adevărul va ieşi la suprafaţă, strălucitor ca o pepită. Saffy priveşte lung pistruii care se întind pe obrajii Tanishei. Crede că Tanisha este încă în viaţă. Că există energie vitală chiar

şi după traumă, că drumul nu duce întotdeauna la distrugere. Că nu orice fată dispărută trebuie să devină una dintre acele fete.

Minutele se prelungesc, devenind ore. Saffy îşi ia notiţe, disecă informaţiile. Va sta aici până în zori. Va sta aici până când va găsi ceva, un fir. Va rămâne aici.

HAZEL

ÎN PREZENT

Hazel stă la marginea piscinei motelului. Câteva şezlonguri din plastic sunt aşezate la întâmplare în jurul bazinului gol, pe fundul căruia se întinde un strat de frunze moarte.

Apare mama ei, cu cheia camerei în mână. S-a îmbrăcat special pentru această ocazie: poartă un costum pantalon desprins parcă din anii 1980, cu umerii prea largi pentru silueta ei firavă, şi pantofi negri, cu toc jos. Merge pe marginea piscinei abandonate şi, pe măsură ce se apropie, Hazel simte o uşoară sufocare. Ar putea fi din cauza umidităţii aerului sau a faptului că acel costum nu-i vine bine sau a felului cum reacţionează mama ei atunci când o zăreşte. Ochii i se măresc, aprinşi de o scurtă sclipire de speranţă care se topeşte în dezamăgire. în acea fracţiune de secundă, mama ei îşi vede cele două fiice. Hazel nu este niciodată cea bună.

Un sedan bej opreşte în parcarea motelului şi o femeie cu o tunsoare ca un pudel se apropie de ele. Linda, se

prezintă ea în timp ce le întinde mâna cu manichiură franţuzească impecabilă şi obraznică. Linda este reprezentanta Departamentului pentru Ajutorarea Victimelor Infracţionalităţii din Texas – ea le va conduce la închisoare, dar, mai întâi, au de revizuit nişte documente.

Luni la rând, mama lui Hazel se prefăcuse entuziasmată. *Nu pot să dorin, Hazel, până nu-l văd mort.* Au trecut şapte ani de la moartea lui Jenny. Tatăl lor a murit în urma unui atac de cord şase luni mai târziu, iar mama ei vorbeşte adesea despre ea şi Jenny ca despre un tot, ca şi cum ar fi împreună de bunăvoie, dar pur şi simplu au ales să trăiască fiecare în altă parte. *Se vor bucura să audă,* murmurase ea când s-a dat verdictul în sala de judecată. Dar această atitudine de bravadă a mamei ei s-a evaporat – când Linda le pofteşte să se aşeze la o masă cu urme de apă, pe care răsfiră teancul de hârtii, mama lui Hazel pare că mai are puţin şi o suflă vântul.

Linda reciteşte încet fiecare pagină. O descriere a crimei comise de infractor – *De parcă am putea uita,* spune Hazel pe un ton aproape răstit – şi o expunere a procedurii execuţiei. Programul serii, de parcă s-ar duce la o piesă de teatru. Ansei a invitat doi

martori: avocata sa şi un nume pe care Hazel nu l-a mai auzit până acum. Beatrice Harrison.

Ce rost au toate astea? îi vine să întrebe. Oficial, ce urmează să se întâmple astăzi este în beneficiul ei. Pentru Jenny, pentru familia lor, o formă perversă de reparaţie morală. Dar Hazel are senzaţia că situaţia este exact invers. Aproape ca şi cum i s-ar face un cadou lui Ansei.

El este cel care acaparează atenţia. El apare în mass-media, este subiect de discuţii, beneficiază de procedura atent reglementată. O pedeapsă adevărată ar arăta altfel, după părerea lui Hazel – ca o dispariţie în neant. O condamnare pe viaţă într-o închisoare pentru bărbaţi, unde să putrezească încet, pe măsură ce trec anii. Până i se va uita numele. Un atac de cord sau o alunecare la duşuri, genul de moarte banală pe care o merită. în loc de asta, lui Ansei i s-a oferit acest sacrificiu nobil. Statutul de martir. Hazel se simte vinovată, complice a acestui proces. Vede mereu la ştirile serii nenumăraţi bărbaţi de culoare împuşcări de poliţişti care au vrut să-i oprească pentru farurile din spate sparte, transportaţi în închisoare pentru posesia unui pliculeţ de iarbă, iar ea încearcă, lipsit de forţă, să ie

vorbească copiilor despre inechitate, despre discriminare instituţională, despre istoria otrăvită a sistemului de justiţie din această ţară. îşi confecţionează pancarte din carton şi mărşăluieşte prin centrul oraşului Buriington, scandând lozinci pentru egalitate. îi repetă Almei aceste fraze, chiar dacă ştie că este un privilegiu să stai în faţa camerelor de filmat. Este un privilegiu să fii văzut, să rosteşti ultimele tale cuvinte într-un microfon. Ansei beneficiază de titlul pompos de *criminal în serie,* o expresie care pare să inspire un fel de fascinaţie bizară, primitivă. Cărţi, documentare şi site-uri dubioase de pe internet. Mulţimi de femei, captivate.

în timp ce Hazel îşi ajută mama să urce în maşina Lindei, care miroase a biscuiţi săraţi şi a odorizant, simte o profundă şi imensă neajutorare. Spaima i se cuibăreşte în stomac, asemenea unui animal pe jumătate adormit.

*

Clădirea din cărămidă roşie este impunătoare. Colonială, maiestuoasă. Lui Hazel i se pare că seamănă cu un tribunal sau un liceu dintr-o suburbie. îşi ajută mama să treacă prin intrarea impunătoare.

Sunt întâmpinate de o mulţime de persoane cu figuri sobre. Echipa de

suport psihologic în caz de traume, personalul de intervenţii de urgenţă, denumiri care curg prin conştiinţa lui Hazel precum apa. Directorul închisorii este un bărbat scund şi îndesat, cu o strângere de mână moale.

— Cum a fost călătoria? întreabă el.

Hazel nu are să-i dea un răspuns. El îi arată cu un gest tăviţa unde trebuie să-şi pună pantofii. Betonul se simte rece sub picioarele ei goale. închisoarea miroase a linoleum, a praf şi a metal. Trec prin scanerul de securitate, unde şuviţe din părul mamei ei prins în coc se electrizează, apoi printr-un coridor – o defilare tristă – până la sala de şedinţe. Aici, nişte scaune de birou viu colorate înconjoară o masă sterilă de lemn.

— Apă? Cafea? întreabă directorul.

Hazel scutură din cap în semn că nu. Directorul pleacă, lăsându-le singure în sala goală, în care respiraţia tremurată a mamei ei pare că răsună. *Va fi okay,* ar vrea să-i spună ca să o liniştească. *Va fi mai bine când se va termina.* Dar astfel de promisiuni ar suna fals ieşind din gura ei, aşa că se mulţumeşte să asculte bâzâitul lămpilor fluorescente de deasupra capului, zgomotele închisorii fiind înăbuşite de uşa grea de oţel. Se aude un murmur slab de

voci masculine. Un strigăt îndepărtat, un hohot zdravăn de râs. Aşteaptă.

*

Alma s-a trezit devreme în această dimineaţă, ca să-i spună la revedere înainte ca ea să ia avionul. A coborât scările, în pijama, şi s-a cocoţat pe un taburet la insula din bucătărie, în timp ce Hazel îşi pregătea cafeaua pentru drum. Avea urme de pernă pe obraji, iar părul negru era strâns într-un coc neglijent şi încâlcit, din care şuviţele desprinse îi cădeau pe umeri. Alma are 14 ani acum – poartă aparat dentar din sârme strălucitoare şi îşi ajustează întruna bretelele sutienului sportiv de care nu are nevoie, înainte de şcoală, petrece 20 de minute în baie încercând să-şi dea o înfăţişare care nu este a ei. Când râde, îşi acoperă repede gura cu mâna, jenată.

— O să fii bine, mamă? a întrebat-o Alma, dându-i bolul de zahăr.

— Da, scumpete, o să fiu bine.

— Mătuşa Jenny ar fi mândră. Ar fi mândră de cât eşti de curajoasă.

Alma a roşit, stânjenită de propriul ei sentimentalism.

Hazel i-a cuprins obrazul cu mâna.

Hazel nu ştie dacă Jenny ar fi mândră de ea. într-o altă versiune a universului, Jenny ar zâmbi sarcastic. *Hazel, ca de obicei,* ar spune Jenny dând ochii peste cap, în stilul ei. *Se*

putea să nu faci tu ca totul să fie despre tine? în alta, Jenny s-ar simţi uşurată să o aibă pe Hazel acolo, sosia, dublura ei. Şi în alta, Jenny este vie, şi amândouă stau la coadă la cafea. Când Jenny se întoarce să o întrebe pe Hazel ce vrea, arată ca o persoană cu totul nouă.

*

Directorul se întoarce în sala de conferinţe, urmat de doi bărbaţi în pantaloni şi cămaşă. Aceştia iau ioc în fundul sălii, dând vag din cap în semn de salut. Poartă ecusoane plastifiate atârnate la gât de un şnur.

Reporterii.

Lui Hazel nu-i plac jurnaliştii. în săptămânile de după mărturisirea lui Ansei, îşi parcau dubele în faţa casei lor şi stăteau pe peluza ei. S-au dus să-l vadă pe Luis la biroul lui, au venit la studioul de balet, ba chiar şi la grădiniţa lui Mattie, cu camerele pe umeri. Au încolţit-o pe Hazel la ieşirea de la locul de joacă – *Plecaţi,* a urlat ea, în timp ce celelalte mame îşi luau copiii mici de acolo. *Vă ros, lăsaţi-ne în pace.*

N-a fost niciodată despre Jenny. Jenny nu este interesantă. Bărbaţi care îşi ucid fostele soţii, se întâmplă tot timpul.

Este vorba despre celelalte fete.

întrebarea, desigur, este de ce.

Acesta este motivul pentru care reporterii continuă să o hărţuiască, băgându-i microfoanele sub nas, şi pentru care lui Ansei i se acorda spaţiu în presa cotidiană. El este captivant. Fascinant. Un fenomen naţional. Este şocant – *interesant,* i-a spus cineva odată – să facă rău într-o manieră atât de imprevizibilă. De ce le-a ucis pe acele fete când era adolescent, apoi n-a mai ucis pe nimeni până la Jenny, 20 de ani mai târziu? De ce ele? De ce atunci?

Hazel nu-şi poate imagina o întrebare mai puţin interesantă. Sigur, şi ei îi pare rău pentru acele fete, pentru familiile lor. Dar atenţia acordată lui Ansei şi această mare întrebare o derutează. Nu contează cum s-a simţit Ansei. Suferinţa lui este irelevantă, nici nu intră în discuţie. Nu contează de ce le-a ucis pe acele fete sau pe Jenny. Hazel crede că o persoană poate fi rea şi atât. Există milioane de bărbaţi care vor să le facă rău femeilor. Dar oamenii par să creadă că Ansei Packer este extraordinar, pentru că el chiar a făcut-o.

*

Lumina din toalete este de un verde fluorescent.

Hazel se apleacă peste chiuvetă, respirând şuierat. Expiră, aşteaptă ca

panica să dispară. Pereţii se stabilizează. A fost o greşeală – nu ar fi trebuit să vină aici. Astăzi, oglinda nu va fi binevoitoare.

Se întâmplă fugitiv, ca nişte străfulgerări. Când ridica privirea din chiuveta de porţelan, îşi vede propria reflexie în oglindă, părul scurt, aluniţa în formă de lacrimă. Dar Hazel nu va mai fi niciodată doar ea. Jenny se arată brusc – o apariţie subită care o zguduie. Jenny zâmbeşte în curba maxilarului lui Hazel. Se ascunde în pliul pleoapei lui Hazel, zăboveşte în adâncitura de deasupra buzei lui Hazel.

Cineva trage apa la toaletă într-o cabină. Hazel iese din transă, se dă înapoi şi se loveşte de colţul ascuţit al distribuitorului de prosoape de hârtie. Uşa cabinei se deschide cu un scârţâit şi apare o fată. O priveşte pe Hazel cu un aer confuz. Tăcerea se prelungeşte jenant.

— Scuze, eu..., bâiguie fata într-un final. Doar că... semănaţi foarte bine.

— Poftim?

Schiţează un gest pasiv spre Hazel ca pentru a-i strânge mâna, cu braţul atârnând moale între ele. Pe interiorul încheieturii se vede un mic tatuaj cu o pasăre. Are părul blond spălăcit, în jur de 20 de ani şi este vizibil tulburată, deşi ochii îi scapără de

curiozitate.

— Eu... eu sunt Blue. Chiar îmi pare rău, ar fi trebuit să-mi dau seama. Mi-a spus că Jenny avea o soră geamănă, ar fi trebuit să...

— Ai cunoscut-o pe sora mea? întreabă Hazel.

Blue scutură din cap.

— Nu am întâlnit-o niciodată.

Fata are ochii lui Ansei. O nuanţă de un verde deschis, culoarea muşchiului la începutul verii.

— Ai venit aici pentru Ansei, nu-i aşa? Eşti martorul lui. Nu eşti... nu se poate să fii fiica lui.

— Oh, nu, spune Blue repede. Eu sunt nepoata lui.

— Ansei nu are nicio rudă.

— A avut un frate. Pe tatăl meu.

Hazel îşi aminteşte de Crăciunul din urmă cu mulţi ani. De cum se luminase Ansei la faţă când vorbise despre fratele său mai mic. După, crezuse că era o mască, o demonstraţie teatrală, concepută special pentru a atrage compasiune. Blue trece ezitantă pe lângă ea, deschide robinetul şi apasă pe dozatorul de săpun. Hazel vede frânturi din Ansei în curbura umerilor ei. în linia nasului ei. Tot ce altădată crezuse că era adevărat, astăzi i se pare atât de fragil.

— De ce eşti aici? De ce să vii pentru

unul ca el? întreabă Hazel.
— Sinceră să fiu, nici eu nu ştiu, răspunde fata şi vocea i se gâtuie. Poate pentru că... şi oamenii rai simt durere.

Blue se spală pe mâini. Apa care curge în chiuvetă răsună în încăpere ca într-o cavernă, în ochii fetei, Hazel vede suferinţă. O suferinţă diferită de a ei, dar este totuşi suferinţă. Fără să mai adauge nimic, Blue o urmăreşte cu privirea îndepărtându-se, în timp cc degetele ei pline de săpun se joacă cu medalionul vechi şi ruginit, care îi atârnă la gât.

*

Când Hazel îşi imaginează moartea, o vede ca pe un somn lung şi adânc. Nu de puţine ori, şi-a dorit-o. Nu crede în rai sau în iad, deşi credinţa ar face cu siguranţă lucrurile mai simple. în timp ce merge pe coridor, după ce a abandonat-o pe Blue în faţa oglinzii, se gândeşte cât de stupid este. Cât de absurd. O moarte ca aceasta – sterilă, reglementată, urmărită dintr-o boxă – nu este decât o moarte. Hazel nu ştie în ce măsură serveşte ca pedeapsă. Inutilitatea ei izbeşte cu putere, o casă care se prăbuşeşte. Hazel caută rostul. Nu are absolut niciun sens. Nu foloseşte la nimic.

în sala de conferinţe, mama lui

Hazel bea nişte apă dintr-un pahar de carton. Directorul se plimbă de colo-colo pe lângă uşă şi, când o vede, îi face un semn din cap spre ieşire. Reporterii îşi adună lucrurile, în timp ce Hazel strânge mâna firavă a mamei ei.

— Sunteţi gata? întreabă directorul.

⋆

Amintirea îi vine în minte în momentul când face cu ezitare primul pas. în timp ce merge în urma cortegiului pe culoarul impersonal şi pustiu, cu inima bătând să-i spargă pieptul, enormitatea a ceea ce urmează să se întâmple o poartă înapoi în timp.

Haide, Hazel. Jur, merită să vezi priveliştea.

Hazel are opt ani. Stă lângă gardul din fundul grădinii, cu ochii ridicaţi spre Jenny, care s-a suit în arţar şi s-a aşezat călare pe cea mai înaltă creangă. Nu au voie să se caţere în acest copac, mama lor le-a avertizat că este prea periculos. De jos, vede tălpile goale ale lui Jenny, înnegrite după atâta joacă pe asfalt. Jenny se apleacă şi îi întinde o mână alunecoasă. Cum să nu aibă încredere în ea? Cu un nod de frică în stomac, Hazel loveşte panicată cu piciorul în trunchiul copacului, în timp ce Jenny o prinde de încheietura mâinii şi o

trage în sus. Instalată pe creanga care trosneşte, cu picioarele atârnând deasupra gazonului, Hazel îşi savurează isprava îndrăzneaţă.

Priveşte, spune Jenny radioasă.

Cartierul se întinde în jurul lor printre frunzele pătate de lumină. Hazel vede acum în curţile vecinilor, peste garduri şi acoperişuri, prin ferestre strălucitoare. Orizontul este larg şi, pentru prima oară, nesfârşit. Jenny pare să ştie ce i-a oferit, pentru că o bate pe Hazel pe umăr, cu un aer înţelept.

De aici se vede tot, spune Jenny, în timp ce lumea se deschide sub ochii lor. *De la început, până la sfârşit.*

★

Sala martorilor este un mic teatru. Fereastra este prevăzută cu gratii, draperiile bej sunt închise. Nu există scaune. Hazel o conduce pe mama ei înăuntru şi se opresc stinghere în mijlocul camerei de beton, reporterii rămânând respectuoşi mai în spate. De cealaltă parte a draperiei, aude un murmur slab, paşi târşâiţi. Gâlgâitul unei pungi de perfuzie intravenoasă. Bipul persistent al unui monitor cardiac.

Atunci soseşte şi Jenny, plutind. Când draperiile se deschid şi Hazel se uită cu ochii mijiţi spre scenă, Jenny este acolo.

Prezenţa ei este ca o dâră de parfum. O boare. O sclipire. Jenny este în oxigenul care umple plămânii lui Hazel, este în strângerea fermă a pumnului ei. Când se uită prin geam în sala de execuţie, Jenny îi face cu ochiul din propria ei reflexie. Hazel ştie că acesta este miracolul legăturii dintre două surori. Miracolul iubirii înseşi. Moartea este crudă, eternă şi inevitabilă, dar nu este sfârşitul. Jenny există în toate camerele în care intră Hazel. Ea le umple, vibrează. Ea se împrăştie, se dispersează, până când nu este niciunde – până când este peste tot –, trăieşte oriunde o poartă Hazel.

Acum e momentul.

în timp ce paşii se aud pe culoar, îţi pui o mână pe obraz. Barba nerasă, osul proeminent. încerci sa memorezi curba maxilarului tău, forma acestui corp în care ai trăit toată viaţa. Nu ştii dacă îţi urăşti propriul corp sau dacă îţi va fi dor de el când va dispărea.

*

Oficialii aşteaptă în faţa celulei tale. Şase dintre ei, anonimi, plus preotul, directorul Casei Morţii şi un bărbat chel de la Inspectoratul General. Vocea acestuia din urmă este înăbuşită, îndepărtată, parcă se aude de sub apă. Printre barele celulei, ţi

se pun cătuşele la mâini.

Inima ta este un baton de dinamită care aşteaptă, inutil, să explodeze. Gardienii descuie uşa şi îţi fac semn să avansezi.

Un pas, apoi încă unul. Treci pragul.

Drumul de la celulă până la camera de execuţie este dureros de scurt. Nici cinci metri. Numeri fiecare pas, înconjurat de escortă de parcă ai fi preşedintele Statelor Unite. Fiecare secundă se prelungeşte incalculabil.

Mult prea curând, ajungi în cameră.

Camera de execuţie arată exact aşa cum ţi-ai imaginat. Pereţii de cărămidă sunt vopsiţi într-o nuanţă bolnăvicioasă de verde-mentă, ca o lamă de gumă mentolată. Mirosul de aici este nou: materiale medicale, iz înţepător de substanţe chimice. în centru, se află o targă. Targa are curele de-o parte şi de alta pentru fiecare dintre membrele tale – ai zice că este un instrument de tortură medieval – şi un microfon atârnă de un fir din tavan.

Ce nebunie, te gândeşti tu. Ce aberaţie. Guvernul a plătit bani pentru a cumpăra ceea ce este doar o masă banală, pe care a pus-o în această cameră. 12 oameni s-au trezit în această dimineaţă, şi-au îmbrăcat uniformele şi au venit la serviciu pentru a îndeplini această sarcină

dementă. Cetăţenii din ţara ta plătesc taxe pentru a menţine această procedură, pentru a furniza cele trei medicamente care îţi vor fi administrate intravenos. Vecinii tăi – poştaşul, angajatul de la băcănie, mama singură de peste drum – plătesc bani pentru a se asigura că guvernul te poate ucide exact în acest fel.

Nu îţi lasă timp. Se mişcă prea repede: eşti împins înainte, nici n-ai timp să te gândeşti că deja picioarele tale trădătoare te propulsează pe targă. Urmează o scurtă agitaţie în timp ce te leagă – o coregrafie exersată.

Când termină, eşti cu privirea în tavan, cu braţele întinse în lateral ca un copil care s-a lăsat să cadă în zăpadă pentru a desena un înger. Tavanul nu are crăpături. Nu are pete, îţi este dor de elefantul tău.

*

O amintire. Ai nouă ani. Eşti aşezat pe jos în sufragerie la Miss Gemma, cu degetele îngropate în covorul cafeniu lăţos. Stai în cerc cu ceilalţi copii, cu o Biblie deschisă pe genunchi. O fată mai mare şi drăguţă citeşte din Corinteni şi tu îi urmăreşti buzele, nu-i auzi cuvintele.

— Ce ştim despre crucea lui Iisus? întreabă Miss Gemma.

Are ochi cu pleoape lăsate, iar părul ei vopsit seamănă cu un halou în jurul capului. Tot frământă între degete o cruciuliţă fină, care sclipeşte pe pieptul ei cu pete de la soare.
— Crucea ne ajuta să înţelegem suferinţa lui Iisus. De asemenea, ne ajută să-i înţelegem iubirea, zice ea.

*

Apa de colonie a directorului are un miros greu, pluteşte în cameră ca un nor toxic. El verifică legăturile de pe targă. Echipa medicală se agită în jur, preocupată, indiferentă la disconfortul tău. Preotul este singurul care se apropie de tine – înţelege că nu vrei să vorbeşti, pentru că doar stă acolo, ca un câine lângă stăpânul său.

întorci capul în altă parte când îţi sunt introduse acele intravenoase. în ambele braţe. Simţi micile înţepături, auzi lichidul gâlgâind în pungă. Când asistenta medicală

reglează dispozitivul, îi simţi mirosul specific, nu un parfum sau un deodorant, ci felul cum trebuie să miroasă casa ei când intri pentru prima oară. Ca săpunul de castraveţi, cu un iz stătut. O şuviţă din părul ei s-a lăsat pe cămaşa ta, chiar sub axilă, şi se ridică în aer când respiri. Delicat, feminin, plutind uşor.

Numele lor îţi vin atunci în minte,

spre surprinderea ta. Rareori te gândeşti la acele fete ca la nişte persoane separate, dar în acest moment ele sunt diferite. Perfect distincte. Izzy, Angela, Lila. Jenny.

— Staţi bine? întreabă asistenta.

— Nu, răspunzi.

— Din cauza perfuziei?

— Nu, spui tu.

Ea iese din cameră.

★

Un zgomot în spatele draperiilor. Târşâit de picioare, murmure.

Martorii.

înainte să te poţi pregăti, draperiile se deschid şi nu mai eşti singur.

*

Prin geam, în dreapta, apare mama lui Jenny.

A îmbătrânit, s-a cocoşat. Niciodată nu a arătat atât de distrusă, nici în timpul procesului, nici la anunţarea verdictului. Deasupra gulerului jachetei de la taior, faţa ei arată devastată, lacrimile îi curg repede şi tăcut pe obrajii ca de pergament. îţi dai seama după cum i se încreţesc sprâncenele: plânge pentru Jenny, dar nu numai. Această femeie te cunoaşte de aproape treizeci de ani şi citeşti mila sfărâmată pe figura ei îndurerată. Mama lui Jenny plânge şi pentru tine.

Lângă ea, Hazel stă rigidă. Te priveşte atentă, fără frică sau ezitare. îţi aminteşti cum te privea pe furiş din cealaltă parte a sufrageriei, cum te dorea. Acum, ea nu zâmbeşte. Nu plânge. Doar fixează cu o privire acuzatoare neputinţa ta. Tulburat, îţi dai seama că exact aşa te privea Jenny. De pe targa înclinată, ţi se pare că Hazel este la fel de necruţătoare ca Jenny. La fel de greu de înţeles. Braţul tău tresaltă în cureaua tărgii, o reacţie instinctivă a corpului, o cruzime în sine – ai vrea să o atingi pentru ultima oară.

Şi iat-o. în spatele geamului, în stânga.

Blue stă lângă Tina. Părul ei blond zmeuriu este pieptănat pe spate, dezvelindu-i gâtul. Silueta ei, altădată subţire, s-a rotunjit, s-a mai împlinit. Blue e ca o seară de vară. Ca o plimbare, în amurg, prin câmpuri de iarbă albastră, ca nişte mâini blânde care îţi dau părul laoparte de pe ochi. Când îi vezi nasul pistruiat, auzi vocea mamei tale, mai clară ca niciodată.

★

Secundele trec. îţi surprinzi din întâmplare propria reflexie în geam. Eşti transparent în mulţimea de feţe din spatele lui. O fantomă deja, pe cale de dispariţie. Obrajii tăi arată scobiţi, ochelarii sunt prea mari

pentru faţa ta. Constaţi îngrozit că, în aceste ultime minute de aşteptare, tu doar semeni cu tine, atât.

Şi atunci eşti sigur. După toate lucrurile condamnabile pe care le-ai făcut, ai în sfârşit dovada – aici, în ultimele două minute din viaţa ta. Tu nu simţi dragostea în acelaşi fel în care o simt ceilalţi. La tine, ea este mută, călduţă, nu arzătoare sau zguduitoare. Dar ai şi tu locul tău într-o categorie umană. Fără îndoială. Umanitatea se poate debarasa de tine, dar nu-ţi poate nega asta. Inima îţi bate cu putere. Palmele îţi transpiră. Corpul tău vrea şi vrea. Ţi se pare foarte clar acum: ai avut o şansă pe care ai irosit-o. Există bine şi există rău, iar această opoziţie trăieşte în fiecare dintre noi. Binele este pur şi simplu ceea ce merită să-ţi aminteşti. Binele este ceea ce dă un rost în toate. Acel ceva pe care l-ai căutat dintotdeauna, dar mereu ţi-a alunecat printre degete.

*

Se simte, la început ca nişte furnicături abia perceptibile. Un mic nod la baza gâtului. Ceva fragil este captiv în corpul tău, ceva ca o pasăre care bate disperată din aripi.

Frica.

Ţi-o înghiţi.

*

— Ultimele cuvinte, spune directorul.

Echipa medicală şi preotul au plecat deja. Bănuieşti că aşteaptă undeva în spatele oglinzii cu sticla pătată. Camera ţi se pare mai mare acum când nu mai sunteţi decât voi doi.

Un microfon coboară spre tine din tavan. Nu te-ai pregătit. Trec zece secunde, insuportabil de lent. De data asta, nu se mai pune problema de a juca jocuri. De a stabili raporturi de forţe, de a păcăli sau impresiona pe cineva. Ţi-ai trăit viaţa într-o imitaţie atentă, mimând lucruri pe care le-ar spune, le-ar gândi, le-ar simţi altcineva, dar acum ai obosit. Microfonul este prea departe de targă. Te zvârcoleşti în curele, încercând să ajungi la el.

— Promit că voi fi mai bun! spui cu o voce puternică, plină de căinţă. Mai daţi-mi o şansă!

Niciun răspuns. Doar martorii, stânjeniţi, îşi feresc privirea în spatele geamului. în acest moment, îţi doreşti să fie cineva lângă tine, să simţi că te ţine de mână. Tot corpul tău se cutremură, căutând sa se agaţe de ceva mai puternic decât lacrimile.

Directorul îşi scoate ochelarii.

Este semnalul de tristă faimă.

Acum.

*

Te rogi. în următoarea ta viaţă,

speri să te reîncarnezi în ceva mai delicat – ceva care înţelege acel dor înnăscut care face ca o fiinţă să fie întreagă. O creatură graţioasă. O pasăre colibri. Un porumbel.

★

Au jurat că nu vei simţi nimic. Au jurat că nu te va durea. Dar există durere în această frică – arzătoare, viscerală. Doare, substanţele chimice ţi se răspândesc prin vene, membrele tale se contractă violent în strânsoarea curelelor.

— Nu! implori tu.

O panică mistuitoare, în timp ce otrava îţi inundă corpul.

— Nu. Vă rog.

*

în afara acestei încăperi, viaţa îşi continuă cursul. Soarele la apus se colorează în roz. Iarba înaltă se întinde pe câmpii nesfârşite. Aerul miroase a molid şi a râu, a sare şi hortensii. Vezi totul, într-o strălucire de perfectă omniscienţă: întreaga planetă continuă să se rotească, indiferentă, vie, uluitoare şi crudă. Clipeşte spre tine, scurt, înainte de a-şi urma cursul.

*

în timp ce începi să nu-ţi mai simţi mâinile şi vederea ţi se tulbură, ceva pare să urce în tine. O masă. Se ridică

din piept şi se înalţă în aer, plutind deasupra camerei înceţoşate. Vrei să întinzi mâna şi s-o atingi, dar eşti imobilizat. Masa este întunericul din tine, cel care te trage. în această ultimă jumătate de secundă, sfârşitul fiinţei tale, înţelegi tragedia şi îndurarea totodată. Priveşti fix în ochiul acestei furtuni devastatoare. Desprins de tine, pare atât de mic. De neputincios.

Pentru o milisecundă, triumfător, exişti fără el. Eşti o erupţie de lumină. Plin de iubire. Asta este, îţi spui. Senzaţia care ţi-a lipsit mereu. în această clipă care se estompează, te inundă cu totul – viaţa ta este o imensă şi minunată generozitate.

O ultimă expiraţie cutremurată, o ultimă suflare.

Un salt imens, terifiant. Vertiginos, devastator. Strălucitor, glorios.

în sfârsit.

IN ALTA PARTE

într-o altă lume, ele dorm. Ele pun masa sau fac jogging în parc, se uită la ştiri sau îşi ajută copiii să-şi facă temele la mate, lucrează până târziu, plimbă câinele, scot părul care s-a adunat în scurgerea de la duş. într-o altă lume, este o seară obişnuită pentru Izzy, Angela, Lila, Jenny. Dar ele nu trăiesc în acea lume – şi nici în aceasta.

*

lată cum şi-ar dori Izzy Sánchez să ne amintim de ea:

Se află la bordul bărcii cu pânze a bunicului ei, lungită pe un prosop violet. în Tampa, este o zi însorită ca în benzi desenate. Sora ei, Selena, s-a stropit cu spray bronzant şi uleiul cu miros de cocos i s-a strâns în / adâncitura buricului. Degetele lui Izzy sunt lipicioase, cu unghiile îngălbenite de la mandarina pe care tocmai a descojit-o. Aruncă cojile peste bord şi le priveşte cum plutesc în siajul bărcii. *Un lainantin!* strigă fratele ei mai mic. Mama ei îl ţine de subsuori ca să nu cadă peste bord – *ten cuidado, pequeño.* Oasele şoldurilor lui Izzy ies ca nişte fălci proeminente din slip, iar degetele ei

miros a portocale şi a cremă de protecţie solară.

Nimeni nu-şi aminteşte de Izzy aşa. în afară de sora ei, Selena, dar chiar şi ea o face numai când se sforţează să treacă peste oroare. De obicei, Izzy – adevărata Izzy – este invizibilă sub umbra a ceea ce i s-a întâmplat. Tragedia este că ea este moartă, dar şi că ea îi aparţine acelui om rău, care i-a făcut rău.

Există milioane de alte momente pe care Izzy le-a trăit, dar el le-a înghiţit unul câte unul, până când ea nu mai există în majoritatea amintirilor decât ca o însumare a acelor secunde îngrozitoare, distilate constant în frica ei, în suferinţa ei, în brutalitatea faptei.

De oriunde s-ar afla acum, Izzy îşi doreşte să poată spune:

— înainte de asta, aveam umerii arşi de soare. Jupuiam fulgii de piele şi îi aruncam în chiuvetă. înainte de frică, simţeam alte lucruri. Am mâncat o portocală la soare. Să vă spun ce gust avea.

*

Angela Meyer ar fi călătorit în 27 de ţări. Preferata ei ar fi fost Italia, mult mai puţin exotică decât Malaezia, Botswana sau Uruguay, dar ea ar fi iubit inima străveche a acelei ţări,

înrădăcinată cu mândrie în tradiţie. S-ar fi plimbat pe străzile pietruite din Florenţa, Siena, Sorrento, lingând linguri de plastic de *gelato,* cu capul vâjâind din cauza vinului. Angela şi-ar fi luat mama în vacanţă pe Coasta Amalfi. Ar fi comandat paste *alie vongole* pe balconul camerei de hotel de la malul marii, în aerul cu miros de lămâi şi sare.

La sfârşitul sejurului, Angela le-ar fi dat menajerelor un bacşiş de 20%. Acele adolescente din zonă ar fi cheltuit banii pe shoturi de tequila la clubul de noapte de peste drum, fără să se gândească la Angela, ci doar la căldură, la trupurile lor tinere transpirate, la jocurile de lumini şi ritmul muzicii, bătând totul în uitare.

*

Cel de-al treilea copil al Lilei ar fi fost o fată, în sfârşit.

Ar fi numit-o Grace.

Ea nu există, dar, dacă ar fi existat, Grace ar fi devenit director executiv al Grădinii Zoologice Columbus. Ar fi condus 800 de angajaţi, 10 000 de animale şi o proprietate de 200 de hectare.

Rezidentul ei preferat ar fi fost leopardul de zăpadă: un animal zvelt, maiestuos, cu o haină luxoasă şi albă, cu pete negre. într-o seară

înăbuşitoare de iunie, după ora închiderii, Grace s-ar fi trezit singură în aripa felinelor, îngrijitorii fiind deja plecaţi acasă. S-ar fi dus la terariul leopardului, cu gândul să-l admire încă o dată înainte să plece la culcare. Ar fi stat la intrarea în cuşca înaltă, uluită de eleganţa animalului – ochii lui mari şi galbeni i-ar fi întâlnit pe ai ei. O invitaţie. Ea ar fi tras zăvorul grilajului, cu inima bătând cu putere, avertizând-o, şi ar fi înaintat în cuşcă. Doi paşi. încă doi. Cu fălcile întredeschise ca într-un zâmbet, leopardul ar fi privit-o cum se lipeşte cu spatele de peretele interior şi se lasă să alunece jos. Apoi s-ar fi îndreptat încet spre ea, i-ar fi adulmecat mâna întinsă, suflându-i în faţă miros de carne crudă. Şi-ar fi întins labele şi şi-ar fi încolăcit corpul lung la subţioara ei, lângă coaste. Ar fi dormit împreună.

în zori, Grace s-ar fi trezit cu gura plină de păr, capul gigantic al leopardului culcat pe genunchiul ei.

Şi ea s-ar fi gândit: *Câtă blândeţe în această lume. Câtă tandreţe în aceasta cruţare.*

*

Ar fi fost 6 552 de bebeluşi. într-un interval de 18 ani, 6 552 de inimi ar fi bătut inconştient în coconul de lichid din pântecele mamelor lor. 204 dintre

aceşti bebeluşi s-ar fi născut vineţi la faţă, apoi ar fi fost treziţi cu o palmă la funduleţ. 81 ar fi murit. Dar 6 471 de bebeluşi ar fi luat prima gură de aer după ce ar fi alunecat din peşteri adânci – şi-ar fi întins membrele agitate în mâinile lui Jenny care îi aşteptau.

Jenny ar fi fost ca o umbră înceţoşată. Ochii lor noi, încă orbi, nu i-ar fi putut zări chipul. Dar 6 471 de nou-născuţi ar fi simţit atingerea liniştitoare a palmelor ei înmănuşate şi pricepute, delicateţea cu care vârfurile degetelor ei le-ar fi verificat semnele vitale şi i-ar fi curăţat. Ar fi auzit vocea lui Jenny, murmurând aceleaşi cuvinte de fiecare dată când îi punea în braţele transpirate ale mamelor lor.

Bine ai venit, micuţule, ar fi şoptit Jenny în fiecare urechiuşă delicată, ca o cochilie.

Vei vedea. E bine aici.

Mulţumiri

Dedic această carte agentului meu literar, Dana Murphy, pentru că apariţia ei se datorează spiritului său profund generos. Dana a avut încredere în munca mea în momentele de teamă existenţială şi îndoială de sine – mi-a dat sfaturi înţelepte, cu o voce echilibrată, cu onestitatea necesară şi cu o înţelegere plină de sensibilitate a scopului urmărit în acest roman. Sunt norocoasă să găsesc în ea sufletul meu pereche artistic şi o prietenă dragă şi nepreţuită.

Editoarea mea, Jessica Williams, mi-a oferit un cămin creativ călduros. Jessica a văzut direct în esenţa acestei cărţi, a luat din ea cele mai bune părţi şi le-a adus la lumină. îi sunt recunoscătoare Jessicăi şi Juliei Elliott, pentru că au făcut ca această experienţă editorială să fie dinamică, încântătoare şi plină de satisfacţie.

îi mulţumesc lui Liate Stehlik pentru sprijinul acordat, lui Brittani Hilles şi echipei de la William Morrow pentru devotamentul lor, precum şi puternicei echipe de vânzări de la HarperCollins pentru uimitoarea lor

demonstraţie de entuziasm. Mulţumesc editorului de producţie Jessica Rozler, corectoarei Andrea Monagle, şi lui Neha Patel, *sensitivity recuier.* Multe mulţumiri lui Dylan Simburger, pentru ajutorul său precis în munca de documentare amănunţită. Le sunt recunoscătoare încântătoarelor doamne de la Book Group, precum şi lui Jenny Meyer pentru că a crezut în viaţa acestui roman în străinătate. Mulţumesc lui Darian Lanzetta, Austin Denesuk, Dana Spector şi restului echipei de la CAA. Mulţumesc Francescăi Main şi editurii Phoenix Books pentru că au oferit acestui roman o casă iubitoare în Marea Britanie.

îi sunt veşnic îndatorată lui Michelle Brower, care mi-a oferit o carieră ca agent literar – o slujbă de care nu ştiam că am nevoie, dar care mi-a îmbogăţit lumea atât de mult. Le mulţumesc colegilor mei de la Aevitas Creative Management şi clienţilor mei pentru că mi-au încredinţat manuscrisele lor.

Mulţumesc inegalabilului meu cerc literar de aici, din Seattle: Kim Fu, Danielle Mohlman şi Lucy Tan, vă mulţumesc pentru că m-aţi ascultat la o cafea pe parcursul acestor ani. Mulţumesc lui Caitlin Flynn, pentru prietenia ei constantă şi pasiunea

pentru tot ce înseamnă romane poliţiste. Mulţumesc lui Mary Rourke şi lui Janet Charbonnier, pentru că mi-au oferit o sursă de relaxare la Acom Street Shop (şi o mulţime de gheme de lână). Mulţumesc lui Dominick Scavelli şi Janelle Chandler pentru ajutorul lor din culise.

Le sunt profund recunoscătoare numeroşilor prieteni care m-au încurajat de-a lungul acestui drum deosebit de sinuos: Jenessa Abrams, Carla Bruce-Eddings, Al Guillen, Maggie Honig, Abi inman, Zack Knoll, Ida Knox, Ellen Kobori, Danielle Lazarin, Emily McDermott, Kaitlyn Lundeby Miller, Karthika Raja şi mulţi alţii. Ştiţi foarte bine care sunteţi.

Nu aş fi fost aici fără familia mea iubită. Le mulţumesc lui Arielle Kukafka, David Kukafka, Laurel Kukafka şi Joshua Kukafka. Le mulţumesc lui Avi Rocklin, Talia Zalesne şi Zach Zalesne. Mulţumesc lui Shannon Duffy, Pete Weiland şi Maddy Weiland, Lisa Kaye, Aiden Kaye şi întregului grup. Vă iubesc foarte mult pe toţi.

Mulţumesc lui Tory Kamen, evident. Lui Hannah Neff, cea mai dragă şi pentru totdeauna. Lui Remy-Bear, cel mai mic dintre căţeluşi şi cel mai simpatic băieţel, o sursă de bucurie constantă şi nestăpânită. Mulţumesc

lui Liam Weiland, dragostea mea, pentru această viaţă uimitoare.